

DragonLance

L E G E N D Á K

Margaret Weis - Tracy Hickman

A múlt és jövő ura

Szukits Könyvkiadó
Szeged

A mű eredeti címe:
DRAGONLANCE TM Legends
Volume One

TIME OF THE TWINS

by Margaret Weis and Tracy Hickman

Copyright © 1986, 1997 TSR, Inc.

Cover Art © 1987 TSR, Inc.

All rights reserved.

Published by arrangement with TSR, Ltd.

120 Church End, Cherry Hinton

Cambridge CB1 3LB

ENGLAND

Borító:

Clyde Caldwell

Fordította:

Pollák Tamás és Szabó Mariann

Szaklektor:

Berényi Konrád, Csukonyi Zoltán

ISBN 963 9020 33 8

Exclusive rights for the Hungarian language edition licensed to Szukits Könyvkiadó.

Lektor: Szóts Katalin

Tördelőszerkesztés: ITBooks, Illés Tibor, T.: 62/416-345

Tipográfia, színre bontás: SzínVonal Repro Stúdió

Szerkesztő: Dobos Tamás

Felelős kiadó: Szukits László

Felelős szerkesztő: Hunyadi Csaba

Kemprint Kft.

Szeged

A találkozás

A magányos alak csendesen haladt a távoli fény felé. Lépteinek zaját elnyelte a köré sűrűsödő sötétség. Bertrem szabadjára engedte képzeletét, ahogy a végtelennek tűnő könyv- és papirusztekercs sorokra tekintett, melyek Astinus Krónikájának fejezeteit, e világ, Krynn világa történelmének részleteit tartalmazták.

„Mintha az idő szívná magába őket” - gondolta sóhajtva, közben pillantása végigfutott a csendes, nyugodt sorokon. Egy pillanatra azt kívánta, bárcsak őt is magába szippantaná valami, akkor nem kellene szembenéznie az előtte álló kényelmetlen feladattal.

- A világ összes tudása itt van felhalmozva, ezekben a könyvekben - mondta magában -, de soha nem találtam bennük semmit, ami megkönnyítené a szerzőjükhöz való bejutást.

Bertrem megállt az ajtó előtt, hogy összeszedje bátorságát. Lebegő esztétacsuhája is megállapodott körülötte, szabályos, rendezett ráncokba hullva. De gyomra nem akarta követni köpenye példáját és vadul hánykolódott. Bertrem idegesen végigfuttatta kezét borotvált koponyáján. Fiatal korából maradt még meg ez a mozdulat, mielőtt választott hivatásáért hajával adózott volna.

Egy pillanatra felötlött benne a kérdés, hogy mitől ilyen ideges. Mi mástól, mint hogy a Mester színe elé fog lépni, ami azóta nem történt meg, mióta... mióta...

Megborzongott. Igen, mióta az a fiatal mágus majdnem meghalt a küszöbükön az utolsó háború idején.

Háború... változások... ami történt, megtörtént. A világ, mint előbb a köpenye, lassan lenyugodott, de ismét érezte, hogy közeleg valami változás, éppen úgy, ahogyan két éve is érezte. Azt kívánta, bárcsak képes lenne megakadályozni...

Bertrem felsóhajtott.

- Természetesen semmit sem fogok megakadályozni azzal, hogy itt ácsorgok a sötétben, dűnnyögte. Kényelmetlenül érezte magát, mintha kísértetek vették volna körül. Éles fény szűrődött ki az ajtó alól, csíkot húzva a folyosóra. Gyors pillantást vetett hátra a könyvek árnyaira, melyek mint sírjaikban nyugvó, megbékélt holtak pihentek. Ezután az esztéta csendesen kinyitotta az ajtót és belépett palanthasi Astinus dolgozószobájába.

A szobában tartózkodó férfi még csak fel sem nézett, meg sem szólalt.

Bertrem óvatos, udvarias léptekkel haladt át a szobán a márványpadlót borító vastag gyapjúszőnyegen és megállt a fényezett fa íróasztal előtt. Hosszú percekig egy szót sem szólt, elmerült a historikus kezének figyelésében, ahogy az biztos, egyenletes vonásokkal vezette a lúdtollat a pergamenen.

- Nos, Bertrem? — Astinus egy pillanatra sem hagyta abba az írást.

Bertrem, Astinusszal szemben állva olvasta a betűket, melyek még így, fejjel lefelé is határozottak, tiszták és könnyen felismerhetőek voltak.

Fenti napon, Éjjeli őrség 29, Bertrem belépett a dolgozószobámba.

- A Tarinius Ház-béli Crysania érkezett látásodra, Mester. Azt mondja, várják... — Bertrem hangja suttogássá halkult, az esztéta bátorságának nagy részét már az is felemésztette, hogy eddig jusson.

Astinus folytatta az írást.

— Mester — folytatta halkan Bertrem, megborzongva saját merészségétől. - Tanácstalan... tanácstalanok vagyunk. A hölgy végül is Paladin Tisztelendő Leánya, és lehetetlennek tartom... tartjuk, hogy visszautasítsuk a kérését. Mit...

- Vezesd a cellámba — szólalt meg Astinus, és anélkül, hogy felpillantott volna, rendületlenül tovább írt. Bertrem nyelve szájpadrólához tapadt, amitől egy pillanatra megnémult. Betűk omlottak a fehér pergamenre a lúdtoll alól.

Fenti napon, Délutáni őrség 28, Crysania Tarinius megérkezett a találkozóra Raistlin

Majere-rel.

— Raistlin Majere! — kapkodott levegőért Bertrem. A meglepetés és rémület megoldotta a nyelvét. — Megengedjük neki, hogy ...

Astinus bosszúsan feltekintett, és ingerülten ráncolta szemöldökét. Ahogy tolla abbahagyta végeérhetetlen sercegését a pergamenen, mély, természetellenes csend ereszkedett a szobára. Bertrem elsápadt. A történetíró arca a maga időtlen, kortalan módján akár szépnek is volt mondható, de senki, aki látta ezt az arcot, nem tudott visszaemlékezni rá, csupán a szemeire, azokra a sötét, figyelő, folyton mozgó és mindent látó szemekre. De azok a szemek ki tudták fejezni a türelmetlenséget is, az idő múlására figyelmeztetve Bertremet. Amíg ők itt beszélgetnek, a történelem egy teljes perce száll tova, feljegyzetlenül.

— Bocsáss meg, Mester! — hajolt meg Bertrem mély tisztelettel, és sietve kihátrált a szobából, csendben húzva be az ajtót maga mögött. Mikor kívül volt, megtörölte verejtéktől csillogó, borotvált fejét, majd végigsietett a palanthasi Nagy Könyvtár csendes márványfolyosóján.

Astinus egy pillanatra megállt cellája ajtajában és tekintetét a szobában ülő nőre függesztette.

A historikus lakrésze a Nagy Könyvtár nyugati szárnyában kicsi volt, és mint a könyvtár többi helyiségében, a falak mentén húzódó polcok mindenféle méretű és kötésű könyvekkel voltak telezsúfolva, melyek enyhe dohszaggal töltötték meg a szoba levegőjét, mintha egy mauzóleum volna, melynek ajtaját évszázadok óta nem nyitotta ki senki. Néhány ódon bútor tornyosult csupán a szobában. A szépen faragott faszékek nehezek voltak és kényelmetlen ülés esett rajtuk. Az ablaknál egy dísztelen, alacsony asztalka állt, sima, fekete felületéről visszatükröződött a lenyugvó nap fénye. A szobában minden a legszabályosabb rendben helyezkedett el. Temetési máglyához hasonlatos, rendezett sorokba lett felhalmozva a tűzifa is — a késő tavaszi éjszakák hűvösek voltak, még északról ilyen távol is.

És ez a hideg, ódon, tiszta szoba még jobban kiemelte a benne ülő nő hűvös, ősi, tiszta szépségét, ahogy ott várakozott ölbe ejtett kézzel.

Tariniusi Crysania türelmesen várt. Nem izgett-mozgott, nem sóhajtozott, nem tekintgetett folyton a sarokban álló vízórára. Nem is olvasott, bár Astinus biztos volt benne, hogy Bertrem ajánlott neki könyvet. Nem járkált a szobában, nem nézegette a könyvespolcok közti sarkokban felállított dísz tárgyakat. Csak ült az egyenes, kényelmetlen faszékben, és tiszta, fényes tekintetét a hegyek felett úszó, vörösszegélyű felhőkre szegezte, mintha először — vagy utoljára - látná a naplementét Krynn felett.

A lány annyira elmerült az ablakon túli látványban, hogy észre sem vette Astinus érkezését. A férfi élénk érdeklődéssel figyelte, ami nem volt szokatlan a történetírótól, aki minden krynnbeli élőlényt ugyanezzel a megfejthetetlen, átható pillantással vett szemügyre. Ami szokatlan volt, az a szájalom és mély szomorúság, amely egy pillanatra átsuhant a historikus arcán.

Astinus a történelmet írta meg. Ő jegyezte le azt az idők kezdete óta, figyelve, ahogy szeme előtt elhalad és könyveiben leülepszik. Nem tudta előre a jövőt, az az istenek dolga. De képes volt megérezni a változás apró jeleit, azokat az előjeleket, amelyek Bertremet is annyira zavarták. Onnan, ahol állt, hallhatta a vízóra cseppjeinek csobbanását. Ha alátartaná a kezét, meg tudná szakítani a cseppek folyamát, de az idő akkor is folya tovább.

Astinus felsóhajtott és ismét a lány felé fordította figyelmét, akiről hallott már, de eddig még nem találkozott vele.

A lány haja fekete volt, kékesfekete, mint a nyugodt tenger vize éjszaka. Középen

hátrafésülve viselte, tarkóján egyszerű, dísztelen fafésűvel tűzve össze. A dísztelenség nem illett halvány, finom bőréhez, kihangsúlyozta sápadtságát. Arcából hiányzott mindenféle szín. Szeme szürke volt és látszólag túl nagy. Még ajkai is vértelenek voltak.

Néhány esztendeje, mikor még fiatal leány volt, szolgák fésülték és fonták a legutolsó divat szerint ezt a sűrű, fekete haját, ezüst és arany hajtűkkel tűzve fel, csillogó ékszerekkel élénkítve a sötét színt. Ajkait bogyók préselt nedvével festették, halvány rózsaszín és erős kék színekkel pompázó köpönyegekbe öltöztették. Valaha gyönyörű volt. Valaha sorban álltak érte a kérők.

A köntös, melyet most viselt, fehér volt, mint ahogy az Paladine papnőjéhez illik, és egyszerű, bár finom anyagból készült. Dísztelen volt, eltekintve a lány karcsú derekát körülölelő aranyóvtól. Egyetlen ékszere Paladine medálja, a Platina Sárkány medál volt. Haját bő, fehér csuklya fedte, amely tovább emelte a lány bőrének márványsimaságát és hűvösségét.

Akár márványból is lehetne, gondolta Astinus, egy kivételtől eltekintve - a követ a nap fel tudná melegíteni...

- Üdvözöllek, Paladin Tisztelendő Leánya! - szólalt meg Astinus a szobába lépve, és becsukta maga mögött az ajtót.

- Üdvözöllek, Astinus - felelte tariniusi Crysania, miközben felemelkedett.

Ahogy a szobán átvágva a férfi felé közeledett, Astinus meglepve vette észre, milyen gyors és férfias léptekkel halad. A lány kézfogása is erős és határozott volt, ami nem jellemző a palanthasi nőkre, akik csak ritkán nyújtanak kezét és akkor is csupán ujjhegyüket.

- Köszönetet kell mondanom, amiért megszakítva fontos munkáját, arra pazarolja idejét, hogy mint pártatlan fél részt vesz ezen a találkozón - mondta Crysania hűvösen. - Tudom, mennyire nem szeret időt vonni el tanulmányaitól.

- Amíg az nem elvesztegetett idő, nem bánom - válaszolta Astinus, továbbra is kezében tartva a lány kezét, miközben tüzetesen tanulmányozta annak arcát. - Ugyanakkor meg kell mondanom, hogy ezt a meghívást rossz néven veszem.

- Miért? - Crysania őszinte meglepetéssel tekintett a férfi kortalan arcába. Majd hirtelen felismeréssel elmosolyodott, de mosolya hűvös és élettelen volt, mint holdfény a havon. - Nem hiszi, hogy eljön, ugye?

Astinus megköszönte a torkát, elengedte a nő kezét, mintha teljesen elvesztette volna érdeklődését iránta. Elfordult, az ablakhoz lépett és letekintett Palanthas városára, melynek hófehér házai lélegzetelállító szépséggel szikráztak a napfényben - egy kivételével. Az egyik épület még a legfényesebb délben is napfénytől érintetlen maradt.

Ezt az épületet nézte Astinus. A csillogó, gyönyörű város közepébe tolakodott, vonagló és tekergő feketekő tornyai, központi minaretje - melyet mágiával javítottak és formáltak újra - vérvörösen izzottak az alkonyatban, rothadó csontujjra emlékeztetve, amint utat kapar magának valami megszenienteletlen sírhant alól.

- Két esztendeje, hogy belépett az ősmágia Tornyába - szólalt meg Astinus nyugodt, érzelemmentes hangon, mikor Crysania csatlakozott hozzá az ablaknál. - Éjfélkor érkezett, halotti sötétben, mikor az égen csupán egyetlen hold állt, az, amelyik nem vet fényt. Áthaladt a Shoikan Ligeten, a rémítő tölgyfasoron, melyet egyetlen evilági halandó, még a surranók népéből származók sem mernek megközelíteni. Egyenesen a kapuhoz tartott, melyen rémületes ajtónállóként még mindig ott lógott annak a gonosz mágusnak a teteme, aki utolsó leheletével elátkozta a Tornyt, mikor kiugrott a legfelső ablakból, felnyársalva magát a kapun. A kapuőr fejet hajtott előtte, az ajtószárnyak kinyíltak érintésétől, majd ismét bezáródtak mögötte. És az elmúlt két esztendő során egyszer sem nyíltak ki ismét. Ő nem hagyta el a Tornyt, és ha volt is valaki, aki beléphetett, senki sem látta. Ön pedig most elvárja... ide?

- A Múlt és Jövő Ura - vonta meg vállát Crysania - el fog jönni, ahogy elrendeltetett.

Astinus csodálkozva meredt rá.

- Ön ismeri a történetét?

- Természetesen - válaszolta nyugodtan a papnő, egy pillanatra a férfira pillantott, majd tekintetét visszafordította a Torony felé, amely már a közelgő éjszaka árnyékába burkolódzott. - A jó hadvezér mindig tanulmányozza az ellenséget, mielőtt hadba száll vele. Jól ismerem Raistlin Majere-t, valóban jól ismerem. És tudom, hogy el fog jönni ma este!

Crysania tovább figyelte a hátborzongató Tornyt, állát felemelve vértelen ajkát egyenes vonallá szorította, kezeit összefogta a háta mögött.

Astinus arca hirtelen komorrá és elgondolkodóvá vált, szemében zavar tükröződött, bár hangja továbbra is nyugodt maradt, mint mindig.

- Nagyon biztos magában, Tisztelendő Nővér. Honnan tudja ezt?

- Paladine mondta nekem - felelte Crysania egy pillanatra sem fordítva el tekintetét a Toronytól. - Álmomban megjelent előttem a Platina Sárkány, és elmondta nekem, hogy a Gonosz, melyet hajdan száműztek e világról, visszatért e fekete köpenyes mágus, Raistlin Majere személyében. Nagy veszéllyel nézünk szembe, és én kaptam a megbízást, hogy elhárítsam azt.

Miközben beszélt, Crysania vonásai kisimultak, szürke szeme tiszta fénnel csillogott.

- Ez lesz a hűségpróbám, amiért imádkoztam - pillantott Astinusra. - Tudja, már gyerekkorom óta tudom, az a sorsom, hogy valami nagy dolgot vigyek véghez, valami nagy szolgálatot tegyek a világnak és az embereknek. Most itt a lehetőség.

Astinus arca még komorabbá és szigorúbbá vált, miközben a lányt hallgatta.

- Paladine mondta ezt Önnek? - követelte sürgetően.

Crysania, megérezve ennek az embernek a hitetlenségét, összeszorította ajkait. Ám haragjának egyetlen jele a szemöldökei között megjelenő vékony vonal volt csupán - hangja nyugodt maradt.

- Sajnálom, hogy említettem. Astinus, kérem, bocsásson meg. Ez csak istenemre és rám tartozik, és ilyen szent dolgokat nem szabad megtárgyalni. Csupán azért hozakodtam elő vele, hogy bebizonyítsam Önnek: ez az ördögi ember el fog jönni! Nem tud segíteni magán, Paladine elhozza.

Astinus olyan magasra húzta a szemöldökét, hogy szinte elveszett őszülő haja alatt.

- Ez az „ördögi ember”, ahogy Ön nevezi, Tisztelendő Nővér, egy olyan hatalmú istennőt szolgál, akinek ereje Paladine-ével is felér. Takhisist, a Sötétség Királynőjét. Lehet, hogy nem szabadna „szolgálatot” mondanom - tette hozzá száraz mosollyal Astinus - az ő esetében...

Crysania szemöldöke kisimult, hűvös mosolya visszatért.

- A Jó visszanyerte, ami az övé - válaszolta udvariasan -, a Gonosz önmagára visszaszáll. A Jó ismét győzedelmeskedni fog, miként a Takhisis és gonosz sárkányai ellen vívott Dárdaháborúban is. Paladine segítségével én fogok győzni e felett a gonosz felett, ahogy a hős Tanis, a Félelf legyőzte magát a Sötétség Királynőjét!

- Tanis, a Félelf, Raistlin Majere segítségével győzött - folytatta zavartalanul Astinus. Vagy ezt a részét a történetnek inkább figyelmen kívül hagyja?

Crysania nyugodt, higgadt arcán nem látszott az indulat legapróbb jele sem. Mosolya változatlan maradt. Tekintete az utcára szegeződött.

- Nézze, Astinus - suttogetta. - Ott jön.

A nap lebukott a távoli hegyek mögött, utolsó sugaraival az eget rózsaszín ékkővé varázsolva. Szolgák léptek be halkán és meggyújtották a tüzet Astinus kicsiny cellájában. Még a tűz is csendesen égett, mintha a lángok magától a historikustól tanulták volna,

hogyan őrizték meg a Nagy Könyvtár békés nyugalma. Crysania ismét elhelyezkedett a kényelmetlen székekben, s újra ölébe ejtette kezét. Kívülről nyugodt és hűvös volt, mint mindig, de belül szíve izgatottan vert, amiről csupán szürke szemeinek csillogása árulkodott.

A nemes és gazdag palanthasi Tariniusok - családjuk majdnem olyan ősi volt, mint maga a város - sarjaként Crysania minden kényelmet és előnyt megkapott, melyet pénz és rang nyújtani tud. Az intelligens és határozott lány könnyen makacssá, akaratossá válhatott volna, de bölcs és szerető szülei óvatosan nevelgették és gyomlálgatták lányuk erős jellembeli tulajdonságait, így azok végül mély és megingathatatlan önmagába vetett hitben virágoztak ki. Crysania csupán egyetlen dolgot tett egész életében, mellyel elkésértette rajongó szüleit, de az az egy mélyen megsebezte őket. Eltaszított magától egy ideális házasságot egy finom és előkelő fiatalemberrel, hogy életét a rég elfeledett istenek szolgálatának szentelje.

Először akkor hallott Elistanról, mikor a pap a városba jött a Dárdaháború végén. A pap új vallása - vagy inkább régiek kellene nevezni - futótűzként terjedt Krynn-szerte, mert újonnan születő legendák hitelesítették a régi isteneket, akik segítettek megsemmisíteni a gonosz sárkányokat és gazdáikat, a Sárkány Hadurakat.

Mikor először ment el hogy meghallgassa Elistan beszédét, Crysania hitetlen volt. A fiatal nő — húszas éveinek közepén járhatott akkor - olyan legendákon nőtt fel, melyek arról szóltak, hogy az istenek zúdítták az Összeomlást Krynnre, lehajítván a lángoló hegyet, mely darabokra szaggatta és szétszórta a szárazföldet, és Istar szent városát a Vértenger mélyére süllyesztette. Azután, az emberek legendái szerint, az istenek elfordultak tőlük, megtagadva, hogy tovább törődjenek velük. Crysania kész volt udvariasan meghallgatni Elistant, de készenlétben tartotta érveit is, hogy megcáfolhassa állításait.

A találkozás során a lány szerencsésen megváltozott. Elistan azidőtájt ereje teljében volt. Jóképű, erős, középkorúsága ellenére is úgy festett, mint a régi idők harcos papjai, akik együtt lovagoltak a harcba Humával, a hatalmas lovaggal, ahogy a legendák mondják. Crysania az est kezdetén tisztelte a férfit. A végén a lábainál térdelt alázatosságtól és örömtől könnyezve. Lelke végre megtalálta azt a horgonyt, mely addig annyira hiányzott.

Nem az istenek fordultak el az emberektől - szólt az üzenet. Az emberek hagyták el az isteneket, büszkeségükben követelve azt, amit Huma alázatosan keresett. Crysania másnap elhagyta otthonát, vagyonát, szolgálait, szüleit és vőlegényét, hogy egy kicsi és hideg házba költözzék, amely annak az új Templomnak volt az elődje, melyet Elistan akkor kezdett el építeni Palanthasban.

Most, két évvel később, Crysania Paladine Tisztelendő Leánya volt, egyike a kiválasztott keveseknek, akik méltónak találtattak arra, hogy születésének kezdeti nehézségein átsegítsék a Templomot. Az egyháznak jót tett, hogy sikerült megszereznie ezt az energikus, fiatal hívet. Elistan minden energiáját és egész életét erre fordította. Most úgy tűnt, hogy az isten, akit oly hűséggel szolgált, nemsokára magához szólítja papját. És sokan gondolták úgy, hogy ha ez a szomorú esemény bekövetkezik, Crysania lesz az, aki folytatni tudja majd a megkezdett munkát.

Crysania természetesen tisztában volt vele, hogy őt jelölték ki a Templom vezetésére, de ennyi elég lenne? Ahogy azt Astinusnak mondta, a fiatal papnő régóta érezte, hogy a sors arra szánja, hogy valami nagy szolgálatot tegyen a világnak. Kormányozni a Templomot a mindennapok problémái közt, most, hogy véget ért a háború, elég unalmasnak és hétköznapi latszott. A lány naponta imádkozott Paladin-hoz, hogy bízson rá nehezebb feladatot. Esküdött, hogy mindenét feláldozná, életét is akár, imádott istene szolgálatában.

És végül választ kapott.

Most nehezen leplezett kíváncsisággal várakozott. Nem félt, még azzal az emberrel való találkozástól sem, akit Kryn timer a leghatalmasabbnak tartanak a gonoszság erői közül. Amennyire nevelése engedte, száját gúnyos mosolyra húzta. Miféle gonoszság tudna ellenállni hűsége legyőzhetetlen fegyverének? Miféle gonoszság lenne képes áthatolni csillogó vértjén?

Mint kedvese virágfüzérével koszorúzott, tornára induló lovag, aki tudja, hogy lehetetlen veszítenie ilyen hadizászló alatt, Crysania az ajtóra függesztette tekintetét, kíváncsian várva a lovagi torna első összecsapását. Mikor az ajtó kinyílt, a lány kezei, melyek eddig ölében nyugodtak, izgatottan összefonódtak.

Bertrem lépett be. Tekintetét Astinusra emelte, aki mozdulatlanul, mint egy kőoszlop, ült az egyik kemény, kényelmetlen széken a tűz mellett.

- Raistlin Majere, a mágus... - szólalt meg Bertrem. Hangja elcsuklott az utolsó szótagnál. Talán az a legutóbbi alkalom jutott eszébe, amikor bejelentette ezt a látogatót, az az idő, mikor Raistlin a Nagy Könyvtár lépcsőjén haldoklott és vér szivárgott testéből. Bertrem gyengeségének láttán Astinus összeráncolta szemöldökét, mire az esztéta olyan gyorsan tűnt el az ajtó mögött, amilyen gyorsan csak lebegő csuhája engedte.

Crysania öntudatlanul visszatartotta lélegzetét. Eleinte semmit sem látott, csupán egy árnyalakot az ajtónyílás sötétjében, mintha maga az éjszaka öltött volna testet a bejáratnál. Ott kint a sötétség várakozott.

- Lépj be, barátom! - szólalt meg Astinus mély, szenvtelen hangon.

Az árnyalakot megvilágította a meleget adó fény, mely visszatükröződött a fekete ruha bársonyán és felragyogott a szegélyként ráhímzett rúnák ezüstoffonálán. Az árnyék fekete köntösbe burkolt alakká formálódott. Egy rövid pillanatig csupán vékony, csontvázszerű keze volt az egyetlen emberre utaló részlet, mellyel egy hosszú fabotot markolt. A bot kristálygömbben végződött, amely egy sárkánykarom formájú faragványba volt ágyazva.

Crysania keserű csalódottságot érzett, mikor az alak belépett a szobába. Ő egy nehéz feladatot kért Paladine-től! Miféle nagy gonoszsággal kellene itt megküzdenie? Most, hogy már tisztán kivehette, egy törékeny, vékony embert lát enyhén leeresztett vállakkal, aki botjára támaszkodik, mintha még ahhoz is túl gyenge volna, hogy megmozduljon e segítség nélkül. A lány tisztában volt a férfi korával: úgy huszonnyolc esztendősen lehet most. Mégis úgy mozog, mint egy kilencvenéves, lépteit lassúak és megfontoltak, sőt bizonytalanok.

„Miféle próbája hűségemnek, hogy legyőzzem ezt az emberi roncsot?” - kérdezte keserűen Crysania magában Paladine-t. „Ezzel nem kell megküzdenem, ezt már elpusztította saját gonoszsága!”

Crysaniának háttal, Astinus felé fordulva Raistlin hátratólta csuklyáját.

- Ismét üdvözöllek, Haláltalan - mondta halkan Astinusnak.

- Üdvözöllek, Raistlin Majere - felelte Astinus, anélkül, hogy felállt volna. Hangjában enyhe gúny érződött, mintha valami közös tréfájuk lenne ezzel a varázslóval. Astinus kinyújtotta karját.

- Hadd mutassam be a Tarinius Ház-béli Crysaniát!

Raistlin megfordult.

Crysania levegőért kapkodott, mellébe hirtelen szörnyű fájdalom nyilallt. Az éles, szűrő fájdalom aztán az ujjhegyébe vándorolt, testét hideg borzongás rázta. Öntudatlanul széke mélyére húzódott, keze ökölbe szorult, körme tenyerébe vajt.

Az egész alakból csupán két aranyszínű szemet látott, ahogy elővillantak a sötétség mélyéről. Olyan volt ez a szempár, mint egy aranytükör, sima, fényvisszaverő, semmit nem mutatott a mögötte rejtőző lélekből. A pupillák! - meredt Crysania feltörő rémülettel a sötét szembogarakra. Az aranyszemek pupillái homokóra alakúak voltak! A férfi arca

pedig eltorzult a szenvedéstől, az ifjúkorában hét évig viselt kínok rányomták bélyegüket. Mióta a kegyetlen próba az Ősmágia Tornyában szétszaggatta testét és bőrét aranszínűvé tette, a mágus arca áthatolhatatlan fémmaszkká változott, érzéketlenné, mint mágusbotja végén az aransárkány karma.

- Paladin Tisztelendő Leánya - szólalt meg a férfi halkán, és hangja tele volt tisztelettel, sőt hódolattal.

Crysanía riadtan, csodálkozva nézett a férjira. Egyáltalán nem erre számított.

Még mindig képtelen volt megmozdulni. A férfi tekintete fogva tartotta, és a lány rémülten gondolt arra, hogy talán valamilyen varázslat hatása alá került. A férfi, látszólag megérezve félelmét, keresztülvágott a szobán, és megállt a lány előtt olyan testtartásban, mely egyszerre volt oltalmazó és megnyugtató. Mikor a lány felnézett, a tűz fényét látta csillogni az arany szemekben.

- Paladine Tisztelendő Leánya - szólalt meg ismét Raistlin, lágy hangja, mint köpenyének bársonyos sötétsége, körbefonta Crysaníát. - Remélem, jól vagy?

Ám a lány ezúttal keserű, cinikus gúnyt hallott ki a hangból. Ez az, amire számított, ez az amire felkészült. Beismerte magának, hogy meglepte a férfi korábbi, tiszteletteljes hangja, de már elmúlt kezdeti gyengesége. Felemelkedett ültéből, hogy szemei egy szintbe kerüljenek a férfiéval, s öntudatlanul megmarkolta Paladine medálját. A hűvös fém érintése visszaadta bátorságát.

- Nem hiszem, hogy szükségünk lenne üres szólamokra - jelentette ki fagyosan Crysanía. Arca ismét nyugodt volt, vonásai kisimultak. - Astinust tanulmányaitól vonjuk el. Türelmetlenül várja, hogy megítélhesse ügyünk kimenetelét.

- Magam sem kívánok mást - felelte a fekete csuhás mágus, vékony ajkait enyhén meggörbítve, ami akár egy mosoly is lehetett. - Kérésednek engedve jöttem ide. Mit akarsz tőlem?

Crysanía érezte, hogy a férfi jót mulat rajta. A lány dühét csak fokozta, hogy ezt a legnagyobb tisztelet hangján tette. Hűvös pillantással végigmérte a férfit.

- Azért jöttem, hogy figyelmeztesselek, Raistlin Majere, gonoszságod jól ismert Paladine előtt. Óvakodj, különben lesújt rád haragja...

- Hogyan? - vágott közbe Raistlin, és furcsa szemében különös fény villant. - Hogyan sújt le rám? Villámmal? Tűzzel és árvízzel? Esetleg egy újabb lángoló hegygyel?

Még egy lépést tett a lány felé. Crysanía tartózkodóan elhúzódott tőle és nekihátrált a székeknek. A kemény, fa háttámlába kapaszkodva megkerülte a széket, és ismét szembefordult a férfival.

- A saját végzeteden gúnyolódsz — mondta csendesen.

Raistlin ajka még tovább görbült, mintha meg sem hallotta volna e szavakat.

- Elistan? - a mágus hangja sziszegő suttogássá halkult. - Elistant küldi elpusztításomra? Megvonta a vállát.

- Nem, biztosan nem. A hírek szerint Paladine szent és hatalmas papja megfáradt, gyenge, haldoklik...

- Nem! - kiáltotta Crysanía, majd dühében ajkába harapott, amiért a mágusnak sikerült kizökkentenie nyugalmából és kimutattatta vele érzelmeit. Elhallgatott és vett egy mély lélegzetet..

- Paladin útjai kifürkészhetetlenek és nem gúnyolhatók - szólalt meg ismét, jeges nyugalommal, de alig hallható halk hangon. - Elistan állapota pedig nem rád tartozik.

- Lehet, hogy jobban érdekel az egészsége, mint gondolnád - felelte Raistlin olyan arckifejezéssel, amit Crysanía elégedett mosolynak velt.

A lány érezte, hogy vére a halántékában lüktet. A mágus, miközben beszélt, megkerülte a széket, és közelebb húzódott a fiatal nőhöz. Olyan közel állt hozzá, hogy Crysanía még a fekete csuhán keresztül is érezhette a testéből sugárzó furcsa, természetellenes hőt. A

lány orrát megcsapta a férfit körüllegő halvány, édeskés, ám kellemes illat. Fűszerek - a varázslatok komponensei, ismerte fel hirtelen a lány. Felfordult a gyomra a gondolattól, undort érzett. Szorosan markolva Paladine medálját, érezve, ahogy annak finoman cizellált pereme a tenyerébe vág, Crysania továbbhátrált a mágus elől.

- Paladine meglátogatott álmomban... kezdte arrogánsan.

Raistlin felnevetett.

Kevesen hallották nevetni a mágust, de aki hallotta, örökké emlékezett rá, ott visszhangzott legsötétebb álmaiban. Fejhangú, vékony kacaj volt, éles, mint egy penge, tagadott minden jóságot, kigúnyolt mindent ami jó és igaz és keresztüldöfte Crysania lelkét.

- Rendben van - csattant fel Crysania megvető tekintettel, melytől fénylő, szürke szeme acélkékké keményedett -, megtettem, ami tőlem telt, hogy eltérítselek ettől az iránytól. Becsületesen figyelmeztettelek. Végzeted most már az istenek kezében van.

Váratlanul, talán mert megérezte az előtte álló nő rettenthetetlenségét, Raistlin abbahagyta a nevetést. Érdeklődve figyelte a lányt, arany szemei résnyire szűkültek. Aztán elmosolyodott, valami titokzatos, belső mosollyal, ami olyan különös volt, hogy Astinus, aki eddig kettejük szócsatáját figyelte, felemelkedett ültéből. A historikus alakja eltakarta a tűz fényét. Árnyéka mindkettőjüket betakarta. Raistlin felpillantott, majdhogynem riadtan. Félfordulatot téve Astinusra nézett izzó, fenyegető tekintettel.

- Nyugalom, barátom - figyelmeztette a mágus -, vagy be akar avatkozni a történelembe?

- Nem avatkozom közbe, tudja jól - felelte Astinus. - Én csak megfigyelő vagyok, mindenben pártatlan, csupán rögzítem a tényeket. Ismerem titkos gondolataikat, terveiket, ahogy ismerem mindenkiét, aki lélegzetet vett a mai napon. Ezért hát hallgasson rám, Raistlin Majere, figyelmezzon a szavamra! Ez a lány az istenek kegyeltje - mint ahogy a neve is mutatja.

- Az istenek kegyeltje? Hisz mindnyájan azok vagyunk! Vagy nem, Tisztelendő Nővér? - kérdezte Raistlin ismét Crysania felé fordulva. Hangja olyan puha volt, mint köpenyének bársonya. - Nem ez van írva Mishakal Korongjaira? Nem ezt tanítja az isteni Elistan?

- De igen - válaszolta lassan Crysania. Gyanakodva figyelte a férfit, további gúnyolódásra számítva, de annak fémarca komoly maradt. Most hirtelen egy intelligens, bölcs tudósna tűnt.

- Így van írva.

A papnő hűvösen elmosolyodott.

- Boldog vagyok, hogy olvastad a szent Korongokat, bár nyilvánvalóan semmit sem értettél meg belőlük. Nem tudnád megmondani, hogy mit mond a...

Astinus, megköszörülve torkát, félbeszakította.

- Már épp elég ideje, hogy otthagytam tanulmányaimat.

A történetíró a kis cella ajtajához sétált a márványpadlón.

- Csöngessenek Bertremnek, ha el akarnak távozni. Ég Önnel, Tisztelendő Nővér, ég Önnel... barátom!

Astinus kinyitotta az ajtót. A könyvtár békés csendje beáradt a szobába, frissítő nyugalomban fürdetve meg Crysaniát. Összeszedettnek és fesztelennek érezte magát. Keze lecsúszott a medálról. Udvariasan és kecsesen meghajolva búcsúzott Astinustól, csakúgy, mint Raistlin. Azután az ajtó becsukódott a historikus mögött. Kettesben maradtak.

Hosszú percekig egyikük sem szólt. Majd Crysania, érezve, hogy előnti Paladine ereje, szembefordult Raistlinnal.

- Megfeledkeztem róla, hogy te voltál az, társaiddal, aki felfedezte a szent Korongokat. Természetes, hogy olvashattad őket. Szeretnék tovább beszélgetni róluk veled, de mielőtt

bármiféle egyezségre jutnánk, megkérlek, Raistlin Majere, hogy több tisztelettel beszélj Elistanról - közölte a papnő nyugodt hangon. - Ő...

Abbahagyta és elkerekedő szemmel, rémülten figyelte, ahogy a mágus törékeny teste szeme láttára összefacsarodik.

Egy köhögési roham kénypadjára vonva, mellkasát markolászva Raistlin levegőért kapkodott. Tántorgott, ha nem lett volna a botja, amire támaszkodjon, a padlóra zuhan. Megfeledkezve ellenérzéseiről és undoráról, Crysania előrenyúlt, a férfi vállára tette kezét és gyógyító imát mormolt. Keze alatt a fekete köpeny puha és forró volt. Érezte, ahogy Raistlin izmai görcsbe rándulnak, érezte fájdalmát és szenvedését. Szíve megtelt szájalommal.

Raistlin elvonaglott érintése elől, eltolta magától a lányt. Köhögése lassan csillapult. Mikor ismét képes volt szabadon lélegezni, megvetően végigmérte a papnőt.

- Ne vesztegesd rám az imáidat, Tisztelendő Nővér - csattant fel keserűen. Puha kendőt húzott elő köpenyéből, megtörölgette vele ajkait, és Crysania látta, hogy véresen veszi el azt szájától. Nincs gyulladás az én betegségemre. Ez az áldozat, az ár, amit varázserőmért fizettem.

- Nem értem - mormolta a lány. Keze megrándult a fekete köpeny bársonysima érintésének eleven emlékétől, és ujjait öntudatlanul imára kulcsolta a háta mögött.

- Valóban? - kérdezte Raistlin, különös arany szemével a lány lelke mélyéig hatolva. - Te mit áldoztál fel a hatalmadért?

Halvány, a haldokló tűz fényében alig látható pír öntötte el Crysania arcát, mint előbb a mágus ajkait a vér. Megrémülve a személye ellen intézett támadástól, elfordította fejét és kinézett az ablakon. Az éj már leszállt Palanthasra. Solinari, a Fehér Hold aprócska fényfolt volt csupán a fekete égbolton. Ikertestvére, a Vörös Hold még nem kelt fel. A Fekete Hold... azon kapta magát, hogy arra gondol, merre lehet? Vajon ő tényleg látja?

- Mennem kell - szólalt meg Raistlin, torkában sípoló lélegzettel. - Ez a roham legyengített. Pihenésre van szükségem.

- Természetesen. - Crysania érezte, hogy nyugalma lassan visszatér. Végül, mikor érzelmei teljesen lecsitultak, ismét a férfi felé fordult.

- Köszönöm, hogy eljöttél...

- A mi dolgunk még nem ért véget - felelte halkan Raistlin. - Szeretnék egy lehetőséget kapni, hogy bebizonyítsam neked, istened félelmei megalapozatlanok. Van egy javaslatom. Jöjj és látogass meg az Ősmágia Tornyában. Ott majd láthatsz a könyveim között és majd megérted kutatásaimat. Ha megteszed, gondolataid megkönnyebbülnek. Mint azt a Korongok tanítják, csak attól félünk, amit nem ismerünk.

Egy lépéssel közelebb ment a lányhoz.

Crysania szemei elkerekedtek ettől a nagylelkű ajánlattól. Megpróbált ellépni a férfi elől, de azt vette észre, hogy előbbi óvatlansága folytán hagyta az ablakhoz szorítani magát.

- Nem mehetek a... a Toronyba - hebegte a férfi közelségétől elakadó lélegzettel, mintha az ellopta volna tőle a levegőt. Megpróbált elsiklani mellette, de a mágus, botjának apró mozdulatával elzárta útját.

- A védővarázslatok mindenkit távol tartanak... - folytatta hűvösen a lány.

- Kivéve azokat, akiknek én megengedem - suttogta Raistlin. Vértelmezett kendőjét összehajtogatta és visszatömködte köpenyének egy rejtett zsebébe. Majd kinyújtotta karját és megfogta Crysania kezét.

- Milyen bátor vagy, Tisztelendő Nővér - jegyezte meg. - Meg se rezdülsz gonosz érintésemtől!

- Paladine velem van! - felelte büszkén Crysania.

Raistlin mosolygott, mosolya meleg volt, sötét és titokzatos - egy mosoly, amely csak kettejüknek szólt. Ez elbűvölte Crysaniát. A férfi magához húzta a lányt és elengedte a

kezét. Mágusbotját a székhez támasztva kinyújtotta karját, és karcsú kezeivel megfogta a lány fejét, ujjait a fehér csuklyára helyezve, melyet a papnő viselt. Crysania ezúttal beleremegett az érintésbe, de nem bírt mozdulni, sem megszólalni vagy bármi egyebet csinálni, csak ijedten meredt a férfira, akit sem eltaszítani sem elfogadni nem volt képes.

Szorosan tartva a lányt, Raistlin előrehajolt és vérfoltos ajkait homlokához dörzsölte, miközben furcsa szavakat mormolt. Aztán eleresztette.

Crysania megtántorodott, majdnem elesett. Gyöngének érezte magát és zúgott a feje. Kezét homlokához szorította, oda, ahol a férfi ajkának érintése bőrébe égett, lüktető fájdalommal.

- Mit tettél? - kiáltotta megtörten. - Nem mondhatok rád varázslatot! A hűségem megóv...

- Természetesen - sóhajtott Raistlin fáradtan, hangjában és arcán valamiféle szomorúsággal, annak az embernek a szomorúságával, akire folyton gyanakszanak, akit folyton félreértenek. - Csupán olyan jelet tettem rád, mellyel keresztül mehetsz a Shoikan Ligeten. Az út nem lesz könnyű, de - és a gúny ismét ott bujkált hangjában - hűséged kétségkívül átsegít majd!

Csuklyáját mélyen szemébe húzva a mágus csendesen meghajolt Crysania előtt, aki csak bámult rá, majd az ajtóhoz ment lassú, botladozó léptekkel. Csontsovány kezét kinyújtva megragadta a csengő kötelét. Az ajtó kinyílt, és Bertrem olyan gyorsan és hirtelen bukkant fel, hogy Crysania biztos volt benne, eddig is az ajtó előtt őrködött. A lány összeszorította ajkait. Olyan haragos, lesújtó pillantást vetett az esztétára, hogy az láthatóan belesápadt, bár fogalma sem volt, miféle bűnt követett el, és izgalmaiban csillogó homlokát kezdte törölgetni köpenye ujjával.

Raistlin kifelé indult, de Crysania megállította.

- Én... bocsánatot kérek, amiért nem hiszek neked, Raistlin Majere - mondta halkan -, és ismét köszönöm, hogy eljöttél.

Raistlin visszafordult.

- Én pedig bocsánatot kérek csípős nyelvemért - felelte. - Ég veled, Tisztelendő Nővér! Ha valóban nem félsz a tudástól, gyere a Toronyba a maitól számított második éjjel, amikor Lunitari először bukkan fel az égen.

- Ott leszek - válaszolta határozottan Crysania, és örömmel vette észre, hogy Bertrem megdermed a rémülettől, Istenhozzádot intve, kezét könnyed mozdulattal a díszesen faragott faszék támlájára tette.

A mágus, Bertremmel a nyomában elhagyta a szobát, becsukva maga mögött az ajtót.

Mikor egyedül maradt a csendes, meleg szobában, Crysania térdre hullt a szék előtt.

- Oh, köszönöm, Paladin! - lehelte. - Elfogadom kihívásodat és nem fogok csalódást okozni. Nem fogok csalódást okozni!

1. FEJEZET

Háta mögül hallotta a karmos lábak ütötte zajt, amint az avarban surrannak. Tika megfeszült, de próbált úgy viselkedni, mintha nem hallotta volna meg a lopakodó lényt. Megragadta kardját, szíve a torkában dobogott. A léptek egyre közelebb és közelebb jöttek, már a sípoló lélegzetet is hallotta. Egy karmos kéz megérintette a vállát. Tika villámgyorsan hátrafordult, meglendítette kardját és... hangos csörömpöléssel leverte egy agyagkorsókkal teli tálcát.

Dezra felsikoltott és rémülten hátraugrott. A bárpultnál ülő törzsvendégek harsány röhögésben törtek ki. Tika tudta, hogy arca olyan vörös lehet, mint a haja. Szíve hevesen

dobogott, kezei remegtek.

- Dezra - gúnyolódott -, épp olyan kecses vagy és pont annyi agyad van, mint egy mocsári törpének! Talán helyet kellene cserélned Raffal. Te vinnéd ki a szennyest, ő pedig felszolgálna az asztaloknál.

Dezra, aki a padlón térdelve szedegette fel a összetört korsók cserepeit a sörtengerből, amelyben úsztak, feltekintett.

- Lehet, hogy meg is teszem - kiáltotta a pincérlány, visszahajítva a cserepeket a földre. - Szolgálj fel magad!... Vagy az már méltóságodon aluli, Tika Majere, te Dárda Hősnője?

Sértett, szemrehányó pillantást vetve Tikára, Dezra felállt, belerúgott a lábánál szétszóródott cserépdarabokba és kirohant a fogadóból.

Ahogy a bejáratú ajtó kivágódott, csattanva nekiütődött az ajtókeretnek. Tika arca elsötétedett, mikor észrevette a keletkezett repedést a fában. Goromba szavak tolultak ajkára, de nyelvébe harapott és legyűrte indulatát, mert tudta, hogy később megbánná.

Az ajtó nyitva maradt, és a késő délutáni nap fénye beömlött a fogadóba. A lenyugvó nap vörös sugarai megcsillantak a bárpult frissen fényezett lapján, felszikkasztak az üveg poharakon és táncot jártak a padlón szétterülő sörpocsolyán. A fény gyengéden, mint kedvese keze, megérintette Tika lángvörös fürtjeit, ami sok kuncogó vendégbe belefojtotta a nevetést és szájátva meredtek a csinos asszonyra.

Tika észre sem vette. Már szégyellte magát előbbi felcsattanása miatt. Az ajtón keresztül látta Dezrát, aki kötényével szemét törölgette. Új vendég érkezett és becsukta maga mögött az ajtót. A fény kialudt és a fogadóra ismét hűvös félhomály borult.

Tika megdörgölte szemét. „Miféle szörnyeteg lett belőlem?” - kérdezte magától bűnbánóan. „Végül is ez nem Dezra hibája volt. Ez az egész amiatt a rettegés miatt van, ami engem nyomaszt. Már-már azt kívánom, hogy bárcsak lennének még sárkányfattyak, akik ellen harcolhatnék. Akkor legalább tudtam, hogy mitől félek, akkor legalább a saját kezemmel küzdhettem ellenük. De hogyan harcoljak valami ellen, amit még, megnevezni se tudok?!”

Hangok törtek keresztül a gondolatain, sört és ételt követelve. Nevetés támadt és ott visszhangzott az Utolsó Otthon fogadó falai között.

„Hát ezt kellett megélnem.” - Tika szipogott és megtörölte orrát az asztalkendővel. „Ez az otthonom. Ezek az emberek itt éppoly igazak, szépek és kedvesek, mint a haldokló nap. A szeretet hangjai vesznek körül - nevetés, jóbarátok, lefetyelő kutya...

Lefetyelő kutya?” Tika felmordult és kisietett a bárpult mögül.

- Raf! - kiáltott kétségbeesetten a mocsári törpére.

- Sör kiömlött! Raf feliszod - harsogta vidáman a törpe Tikára tekintve, és kézfejjével megtörölte a száját.

Néhány törzsvendég nevetett, de mások, az új vendégek, undorodva bámulták a mocsári törpét.

- Használj rongyot a feltörléshez! - sziszegte Tika a szája sarkából, közben bocsánatkérően a vendégre mosolygott.

Rafhoz hajította a feltörlőrongyot. A mocsári törpe elkapta, de csak tartogatta a kezében és értetlen tekintettel meredt rá.

- Mit csinálj én ezzel?

- Töröld fel, ami kiömlött! - suttogta Tika. Közben hosszú, lengő szoknyájával próbálta eltakarni Rafot a vendégek előtt. Sikertelenül.

- Nekemnek ez nem kell. Nem akarsz koszolni szép ronyt.

A mocsári törpe visszaadta a rongyot, és újra nekihasalt, hogy fellefetyelje a kiömlött sört, amely lassan elkeveredett a padló porával.

Tika égő arccal lehajolt, felrántotta Rafot a gallérjánál fogva és megrázta.

- Használd a rongyot! A vendégeknek elmegy az étvágya. És ha ezzel kész vagy, töröld

le azt a nagy asztalt a kandalló mellett. A barátaimat várom...

Raf nagy, kerek szemekkel bámult rá, próbálta felfogni a bonyolult utasításokat. Kivételes tehetség volt - mármint egy mocsári törpéhez képest. Még csak három hete élt itt, de Tika már meg tudta tanítani háromig számolni néhány fajtársa sose jutott túl a kettőn -, és még jellegzetes mocsárbűzétől is megszabadította. Ez a frissen szerzett intellektuális hatalom, tisztaságával együtt akár királlyá is tehetné volna a mocsári törpék között, de Rafnak nem voltak ilyen ambíciói. Jól tudta, hogy nincs király, aki úgy élhetne, mint ő, „felisz”-va a kiömlött sört és „leszedsz”-ve az ételmaradékot. De azért Raf képességeinek is megvoltak a korlátai, és Tika most elérte ezt a határt.

- A barátaimat várom és... - kezdte, de azután feladta. - Csak töröld ezt itt fel... a ronggyal! Aztán keress meg, hogy kitaláljuk, mit csinálj utána.

- Nem ihatasz? - próbálkozott Raf, de elkapta az asszony dühös pillantását. - Raf teszed má'...

A mocsári törpe szomorú sóhajjal fogta a rongyot és fel-alá húzogatta, miközben az elpocsékolt „jó kis sör”-ről motyogott. Utána felszedegette a törött korsók darabjait és vigyorogva az inge alá gyömöszölte.

Tika egy pillanatig azon gondolkodott, hogy mit akarhat azokkal a cserepekkel Raf, de tudta, hogy okosabb, ha nem kérdezi meg. Visszatért a pulthoz, felkapott néhány korsót és újratöltötte őket. Próbált nem, tudomást venni róla, hogy Raf közben megvágta magát egy éles szilánkkal, és most sarkaira ülve elmélyülten figyel, hogyan csöpög kezéből a vér.

- Izé... Láttad Caramont? - kérdezte Tika, mintegy mellesleg a mocsári törpétől.

- Nemnem - hadonászott véres kezével Raf -, de én tudod hol kell őtet nézni.

Izgatottan felugrott.

- Raf mész megtanáni!

- Ne! - csattant Tika hangja ijedten. - Caramon otthon van.

- Nem hiszed! - rázta fejét Raf. - Nem délmögött szokta lemenés a...?

- Otthon van! - Tika hangja olyan dühös volt, hogy a mocsári törpe visszahőkölt,

- Akarsz nekemnek fogadás? - dörmögte Raf, de olyan halkán, hogy senki se hallja. Tika hangulata az utóbbi napokban éppoly tüzes volt, mint a haja.

Raf szerencséjére Tika nem hallotta meg, amit mondott. Az asszony befejezte a korsók feltöltését, és egy tálcán az ajtónál ülő elfek asztalához vitte.

„Várom a barátaimat” - ismételte magában eltompulva. „A legjobb barátaimat.” Régen olyan izgatott, olyan kíváncsi lett volna, hogy újra láthatja Tanist és Zúgószelet. De most... Felsóhajtott, miközben öntudatlan mozdulatokkal szétszította a korsókat az elfek között. „Istenek az égben” - imádkozott magában -, „adjátok, hogy hamar jöjjenek és gyorsan menjenek is el. De főleg gyorsan menjenek el! Ha maradnak, ha rájönnek...” Tikának elakadt a szívverése erre a gondolatra, alsó ajka megremegett. „Márpedig ha maradnak, biztos ez lesz a vége, ez világos, mint a nap. Abba pedig ő belehalna”. Hirtelen előntötte a fájdalom. Gyorsan letette az utolsó korsót és otthagya az elfeket, szaporán pislogva. Észre sem vette csodálkozó pillantásaikat, melyeket egymásközt váltottak az eléjük tett söröskorsók láttán, és egyáltalán nem emlékezett arra, hogy bort rendeltek.

Könnyeitől elhomályosult látással Tika egyetlen gondolata az volt, hogy kimeneküljön a konyhába, ahol észrevétlenül kísírhatja magát. Az elfek a másik pincérnő után nézegettek, Raf pedig elégedetten sóhajtván ismét négykézlábra állt, és nekifogott felnyalni a maradék sört.

Tanis, a Félelf egy kis emelkedő aljában állt, és az előtte hosszan elnyúló egyenes, kátyús utat nézte. Lovai és a nő, akit kísért, kissé hátrébb várakozott. A lánynak muszáj pihennie, csakúgy, mint a lovaknak. Tanis látta útírtársa szürke arcán a fáradtság nyomait,

jóllehet az túlságosan büszke volt ahhoz, hogy emiatt panaszkodjék. Ezen a napon a lány egyszer már mellére csukló fejjel elbóbiskolt a nyeregben, és le is esett volna, ha Tanis erős karja el nem kapja. Ezért aztán, bár a lány mohón kívánta elérni célját, mégsem tiltakozott, amikor a félelf azt mondta, hogy egyedül megy előre, felderíteni az utat. Lesegítette útítársnőjét a nyeregből és látta, hogy az letelepszik egy bozótól rejtett helyre.

Rossz érzései voltak, amiért magára hagyta társát, de tudta, hogy azok a sötét teremtmények, melyek őket üldözték, messze mögöttük maradtak. Kifizetődött, hogy annyira erőltette az iramot, de ő is és a lány is nagyon kimerült, és sajgott minden porcikájuk. Tanis remélte, hogy egy lépéssel az események előtt tud maradni mindaddig, amíg saját kíséretét le nem cserélheti az egyetlen személyre egész Krynnen, aki képes lesz megvédeni a papnőt.

Hajnal óta nyeregben voltak, az elől a megnevezhetetlen rémség elől menekülve, amely Palanthas óta a nyomukban volt. Hogy mi üldözte őket, azt Tanis minden háborús tapasztalata ellenére sem tudta volna megmondani. És ez még ijesztőbbé tette a dolgot. Sosem sikerült megpillantaniuk, mindig csak szemük sarkából látták, amikor valami másra figyeltek. Tanis biztos volt benne, hogy társnője is látja, amit ő, de - jellemző módon a lány túl büszke volt ahhoz, hogy kimutassa félelmét.

Miközben a bozótostól távolodott, Tanis bűnösnek érezte magát. Tudta, hogy nem szabadna egyedül hagynia. Hogy nem szabadna vesztegetnie a drága időt. Harcedzett énjének minden reflexe tiltakozott ez ellen. De volt valami, amit meg kellett tennie, mégpedig egyedül. Ha nem így csinálná, az szentségtörés lenne.

Ezért hát Tanis ott állt a dombocska aljában és gyűjtötte a bátorságot, hogy nekivágjon. Ha valaki így látná, azt hinné, hogy épp egy óriással készül megküzdeni. De nem erről volt szó. Tanis, a Félelf hazatérni készült. És egyszerre vágyta és félté annak első pillanatát.

A délutáni nap már megkezdte lefelé vezető útját az éjszaka sötétjébe. Lehet, hogy besötétedik, mielőtt elérik a fogadót, és Tanis tartott az éjszakai utazástól. De ha már ott lesznek, véget ér ez a lázálomszerű utazás. Ott majd megfelelő kezekre bízhatja a lányt, ő pedig folytathatja útját Qualinesti felé. De előbb még szembe kellett néznie ezzel a dologgal. Tanis, a Félelf mélyet sóhajtott, fejére húzta zöld csuklyáját és megindult felfelé a dombon.

Mikor felért, azonnal megpillantotta a nagy, moha-fedte kőtömböt. Szempillantás alatt elborították az emlékek. Lehunyta szemét és érezte a szempilláin legördülő könnycseppeket.

„- Ez az ostoba kutatás” - hallotta a törpe hangját fejében visszhangzani. „- A legostobább dolog, amit valaha csináltam!”

„Kova, drága barátom!”

„Nem bírok odamenni” - gondolta Tanis. „Túlságosan fájdalmas. Miért is egyeztem bele, hogy visszajöjjetek! Mostanra már semmit nem jelent nekem... semmit, kivéve a régi sebek fájdalmát. A sorsom végre jóra fordult. Végre békében és boldogan élek. Miért... miért ígértem meg nekik, hogy visszatérek ide?”

Vett egy remegő lélegzetet, kinyitotta szemét és a kőtömbre nézett. Két esztendeje - most ősszel lesz három - ugyanígy mászta meg a dombot, és a dombtetőn találkozott régi barátjával, Tűzkovács Kovával, a törpével, amint az a sziklán ült, valami fát farigcsált és - szokás szerint - zsörtölődött. Ez a találkozás indította el azokat az eseményeket, melyek megrázták a világot és a Dárdaháborúhoz vezettek, a háborúhoz, melyet azért vívtak, hogy viasszorítsák a Sötétség Királynőjét Abyssbe, és letörjék a sárkányhadurak hatalmát.

„Most hősnek tartanak” - gondolta Tanis, szomorúan tekintve végig vegyes öltözetén: egy solamniai lovagi mellvért, egy zöldselyem csuklya, amely Silvanesti Erdőjáróinak, a

legdicsőbb elf légiónak a jelvénye, Kharas medálja, a törpék legnagyobb kitüntetése és még számtalan egyéb. Senki, sem ember, sem elf, sem félelf nem részesült még ekkora tisztességben. Volt ebben valami ironikus. Ő, aki gyűlölte a páncélokat és utálta a ceremóniákat, most bele volt kényszerítve, hogy státuszának megfeleljen. Hogy nevetne ezen az öreg törpe!

„Te - egy hős?!” - szinte hallotta az törpe horkantását. De Kova halott volt. Ezen a tavaszon múlt két éve, hogy meghalt, Tanis karjaiban.

„Mért viselsz szakállat?” - megint esküdni mert volna, hogy hallja Kova hangját. Ezek voltak az első szavai, amikor megpillantotta őt a dombon közeledni. „- Elég idétlenül nézel ki...”

Tanis akkor mosolygott és megvakarta a szakállát, melyet Krynn egyetlen elfje sem lett volna képes növeszteni, és amely egyetlen látható jele volt félig-ember származásának. „Kova nagyon jól tudta, miért viselem a szakállt” - gondolta Tanis, le nem véve szemét a napmelengette szikláról. „Jobban ismert engem, mint én saját magamat. Tisztában volt a lelkemben dúló zűrzavarral. Tudta, hogy még van valami, amit meg kell tanulnom.”

- És végül megtanultam - suttogta Tanis barátjának, aki csak szellemében volt jelen. - Megtanultam, Kova. De... ő, ez nagyon keserves lecke volt!

Fafüst illata csapta meg Tanis orrát. Ez, a nap halványodó fénye és a tavaszi levegő hidege eszébe juttatták, hogy még hosszú út áll előtte. Megfordult és letekintett a völgybe, ahol ember-ifjúságának keserédes esztendeit töltötte. Szemei előtt ott terült el Vigasz.

Ősszel látta utoljára a kisvárost. A völgyben álló selyemfák lángoltak akkor az évszak színeitől, az izzó vörösek és aranyak rózsaszínné halványodtak a Khariolis hegység csúcsain túl, az égbolt mély azúrkékje visszatükröződött a Kristálytó nyugodt vizében. Halvány füstpára lebegett akkor a völgy felett, a békés városka otthonaiban égő tüzeké, melyek azidőtájt a fákra épültek, mint a madárfészkek. Ő és Kova lenyűgözve nézték, hogyan gyúlnak ki egyenként a fények a hatalmas fák lombjaiban megbúvó házikók ablakaiban. Vigasz, a fatetőváros, akkor egyike volt Krynn szépségeinek és csodáinak.

Tanis most egy pillanatig olyan élesen látta lelki szemeivel ezt a képet, mint akkor, két éve. Aztán a látomás elhalványult. Akkor ősz volt. Most tavasz. A füst, az otthonok füstje most is ott lebegett. De most főleg olyan házak kéményéből szállt fel, melyek a földön álltak. Most mindent az éledő természet zöldje fedett, de ez Tanis szemében csak kihangsúlyozta a föld sebhelyeinek feketeségét, a sebhelyekét, melyek soha nem fognak teljesen begyógyulni, bár itt is, ott is megpróbálták azokat elsimítani.

Tanis megcsóválta a fejét. Mindenki azt gondolja, hogy a Királynő borzalmas templomának megsemmisítése Nerakában véget vetett a háborúnak. Mindenki sietett elsimítani a sárkánylánggal megkínzott, kiégett és megfeketedett földet, sietett elfelejteni fájdalmát.

Pillantása egy óriási, sötét, kör alakú foltra tévedt a városka közepén. Semmi sem nőtt ott. Nem volt eke, amely feltörhette volna a sárkánytűzben összeégett és a sárkányhadurak csapatai által meggyilkolt ártatlanok vérével megöntözött földet.

Tanis keserűen mosolygott. El tudta képzelni, hogy egy ilyen látvány mennyire zavarhatja azokat, akik iparkodnak mindent elfelejteni. Ő örült, hogy ott van. És remélte, hogy örökre ott is marad.

Halkan ismételte magában Elistan beszédének szavait, amelyet az a Főpapok Tornyában, az ott elesett solamniai lovagok emlékére rendezett temetési szertartáson mondott.

„Emlékeznünk kell, különben önelégültekké válunk, mint ahogy korábban is, és a gonosz ismét utat talál majd közénk.”

„Hacsak nincs máris itt” - gondolta Tanis keserűen, majd gyorsan megfordult és lement a dombtetőről.

Aznap este az Utolsó Otthon fogadó zsúfolásig megtelt.

Míg maga a háború megsemmisülést és pusztulást hozott Vigaszra, a háború vége olyan felvirágzást és gazdagságot, hogy néhányan már azt kezdték mondogatni, hogy „nem is volt az olyan szörnyű”. Vigasz régóta az utazók találkozóhelye Abanasiniában. De a háború előtti időkben viszonylag kevesen jártak az utakon. A törpék kivéve néhány rendhagyó esetet, mint Tűzkovács Kováé - bezárkóztak a Thorbadin királyság hegyei közé, vagy elbarikádozták magukat a dombokon, visszautasítva, hogy bármi közük lenne a világ többi részéhez. Az elfek hasonlóan cselekedtek, betelepelve Quailnesti vagy Silvanesti gyönyörű erdőibe, Ansalon-kontinensének északi, illetve déli peremén.

A háború mindezt megváltoztatta. Az elfek, törpék és emberek most sokat utaztak, királyságaik és földjeik mindenki előtt nyitva álltak.

Az Utolsó Otthon fogadó, amely mindig népszerű volt az utazók körében - elsősorban finom söre és Otik fűszeres sültkrumplija miatt -, most még kedveltebb lett. A sör még mindig finom volt és a krumpli is - jőllehet Otik már visszavonult - éppoly ízletes, mint régen, de a népszerűség növekedésének igazi oka az volt, hogy a kocsma néhány híresség törzshelyének számított. A Dárda Hőseiről, ahogy mostanában nevezték őket, mindenki tudta, hogy nem is olyan régen gyakorta megfordultak itt.

Otik, mielőtt nyugalomba vonult, komolyan fontolgatta, hogy elhelyez egy emléktáblát a kandallónál álló nagy asztal felett a falon, valami olyasmi szöveggel, hogy „Itt sörözött Tanis, a Félelf és társasága”. De Tika olyan vehemensen ellenezte az ötletet - már a puszta gondolatától is, hogy mit szólna Tanis, ha meglátna egy ilyen táblát a falon, Tika arcát szégyenpír borította el -, hogy Otik elvetette az ötletet. De a pocakos kocsmáros minden alkalmat megragadott, hogy elmesélje törzsvendégeinek, mi történt azon az estén, amikor a síkföldi asszony elénekelte különös balladáját és meggyógyította Hedericket, a papot kék kristálybotjával, először szolgáltatva ezzel bizonyítékot az ősi, igaz istenek létezésére.

Tika, aki átvette a fogadó irányítását a visszavonult Otiktól, és nagyon bízott benne, hogy egyszer elég pénzt fog összegyűjteni ahhoz, hogy megvásárolhassa az üzletet, forrón remélte, hogy az öreg kocsmáros ezen az estén eltekint története előadásától. De reményét eredményesebben is felhasználhatta volna.

Volt néhány elf társaság, akik Silvanestiből tették meg a nagy utat, hogy részt vegyenek Solostarannak, a Nap Szónokának, Qualinesti elfkirálysága vezetőjének temetésén. Ők nemcsak, hogy sürgették Otikot, mondja el a történetét, hanem elmesélték a sajátjaikat is a Hősök látogatásáról Silvanestiben, és arról, hogyan szabadították ki Vérontó Cyan, a gonosz sárkány rabságából.

Tika látta, hogy Otik reménykedő pillantást küld felé, végül is a lány egyike volt annak a csapatnak ott Silvanestiben. De olyan dühösen rázta meg vörös fürtjeit, hogy az öreg kocsmárosba beléfojtotta a szót, még mielőtt az kinyithatta volna a száját. Ez egyike volt utazásaik azon részleteinek, amelyeket Tika soha nem volt hajlandó elmondani vagy megvitatni. Valójában minden este imádkozott, hogy elfelejthesse végre a megkínzott föld rémálomszerű látomását.

Tika egy pillanatra lehunyta a szemét, és azt kívánta, hogy az elfek bárcsak abbahagynák ezt a beszélgetést. Most megvoltak a saját rémálmai. Nincs szükség rá, hogy egy régebbi is kísértse a múltból. „Csak add, hogy gyorsan jöjjenek és menjenek” - suttogta magában bármelyik istenhez, aki hajlandó volt meghallgatni.

A nap éppen lenyugodott. Egyre több és több vendég érkezett, és mindnyájan ételt és italt akartak. Tika bocsánatot kért Dezrától, a két barátnő hullajtott együtt néhány könnyet, és most mindkettejüknek nagyon sok dolga kerekedett, megállás nélkül futkostak a konyha, a bárpult és az asztalok között. Tika minden alkalommal odakapta a fejét, amikor

kinyílt az ajtó, és ingerülten vonta össze szemöldökét, amikor hallotta, hogy Otik hangja túlharsogja a korsók csengését és a beszélgetések zaját.

- ...gyönyörű őszi estén, ha jól emlékszem, és nekem több tennivalóm volt, mint egy sárkányfattyú kiképzőtisztnek. - Mint midig, most is felcsattant a nevetés. Tika összeszorította a fogát. Otiknak ma hálás közönsége van, és már teljesen lendületbe jött. Most már lehetetlen megállítani. - A fogadó akkor fent volt, a selyemfa ágai között, mint szeretett városunk minden épülete, mielőtt a sárkányfattyak elpusztították volna. Oh, milyen gyönyörű is volt azokban a régi napokban.

Sóhajtott - ennél a résznél mindig sóhajtott - és eldörzsölt egy könnycseppet a szeme sarkában. A tömeg együttérzően morgott.

- Hol is tartottam? - fújta ki az orrát (ez egy másik eleme az előadásnak). - Ja, igen! Éppen ott álltam a bárpult mögött, amikor kinyílt az ajtó...

Az ajtó kinyílt. Összebeszélt dolog lehetett, annyira tökéletes volt az időzítés. Tika hátrasímitott egy vörös fűtőt izzadó homlokából és idegesen feltekintett. Hirtelen csend ereszkedett a teremre. Tika felsikkantott, körmei tenyerébe vájtak.

Az ajtóban magas férfi állt, olyan magas, hogy le kellett hajolnia, hogy beléphessen az ajtón. Haja fekete volt, arcvonásai kemények és szigorúak. Bár prémekbe burkolódzott, tartásából és mozgásából nyilvánvalónak tűnt, hogy teste erős és izmos. Gyorsan körbepillantott a zsúfolt fogadóban, felmérve a jelenlévőket, figyelve, hogy nem fenyeget-e valahonnan veszély.

De ez csak egy öntudatlan cselekvés volt csupán, mert mikor átható, komor tekintete megállapodott Tikán, szigorú arca mosolyba szelődött és karjait ölelésre tárta.

Tika habozott egy pillanatig, de barátja látványa hirtelen jóérzéssel és valami furcsa honvágygal töltötte el. Utat törve magának a tömegben, a férfi ölelő karjaiba vetette magát.

— Zúgósziel, barátom! - motyogta megtörten.

Zúgósziel karjaival átölelte a fiatalasszonyt és erőlködés nélkül felemelte, mintha valami gyerek lenne. A tömeg elkezdett éljenezni, korsóikkal ütemesen döngötte az asztalokat. Alig hittek a szemüknek. Itt állt előttük egy a Dárda Hősei közül személyesen, mintha egyenesen Otik meséjének szárnyain szállt volna ide. És még csak most kezdte a történetet. El voltak bűvölve.

Miután elengedte Tikát, a magas férfi lekanyarította válláról prémes kabátját, így mindenki láthatta, hogy alatta a síklakók főnökeinek palástját viseli, azt a ruhadarabot, amely V-alakban összevarrt szőrme- és kikészített bőrcsíkokból készült, és amelyek mindegyike egy-egy síksági törzset jelöl, amely felett hatalma van. A férfi csinos, napbarnított arca bár idősebbnek és sokkal gondterheltebbnek látszott, mint amikor Tika utoljára látta, a szeme mélyén csillogó öröm azt mutatta, hogy megtalálta életében azt a békét, amelyet hosszú évek óta keresett.

Tikának elszorult a torka és gyorsan elfordult. De nem elég gyorsan.

- Tika - szólalt meg Zúgósziel, most hogy ismét saját népe közt élt, kissé erősebb akcentussal nagy öröm nekem, hogy ilyen jó színben látlak, és még gyönyörűbb vagy, mint valaha! De hol van Caramon? Már alig várom, hogy láthassam... Mi van? Mi a baj, Tika?

- Semmi, semmi - felelte gyorsan Tika, és megrázta vörös fűtjeit, szaporán pislogva. - Gyere, foglaltam egy helyet neked a kandalló mellett. Fáradt lehetsz és éhes.

Átvezette a férfit a tömegen, közben ömlött belőle a szó. Egy pillanatig sem adott esélyt arra, hogy a síklakó kérdezhessen valamit. A vendégsereg akaratlanul is a segítségére volt ebben, lekötve Zúgósziel figyelmét azzal, hogy köré gyűltek, tapogatták, álmélkodtak palástja felett, megpróbálták kezét rázni vele - amely szokást a síklakók nagyon barbár dolognak tekintettek - vagy söröskorsókat dugtak az orra alá, hogy igyon.

Zúgósziel mindezt nyugodtan viselte, követve Tikát a lelkes zsibongásban, szorosan oldalához szorítva kardját, amely gyönyörű elfmunka volt. Komoly arca egyre jobban elsötétedett, egyre gyakrabban pillantott az ablak felé, mintha azt latolgatná, hogyan menekülhetne vissza ebből a zajos, meleg helyiségből a szabadba, ahol oly jól érzi magát. De Tika ügyesen tolta félre a leglelkesebb vendégeket és gyorsan leültette régi barátját a kandalló mellé, egy különálló asztalhoz, a konyhaajtó közelében.

- Mindjárt jövök - mondta egy mosolyt villantva a férfira, és eltűnt a konyhában, még mielőtt az válaszolhatott volna.

Egy hangos csattanás kíséretében, Otik hangja ismét túlharsogta a zajt. Félbeszakították a történetét, és Otik kénytelen volt használni sétapálcáját, az egyik legrettegettebb fegyvert egész Vigaszban, hogy rendet teremtsen. A kocsmáros fél lábára megnyomorodott - ez is egyik kedvenc története volt, hogy hogyan sérült meg Vigasz elestekor, mikor saját szakállára, egyszál egyedül harcolt a megszálló sárkányfattyú hadsereggel.

Tika, miközben felkapott egy serpenyőnyi sültkrumplit és visszasietett Zúgószielhez, ingerült pillantást vetett Otikra. Ő tudta az igazságot, hogy hogyan sérült meg a kocsmáros, miközben lábánál fogva előrángatták az ágy alól, ahová elrejtőzött. De sose mondta el senkinek. Lelke mélyén úgy szerette az öregembert, mintha az apja lett volna, mert az vette őt magához és nevelte fel, amikor vér szerinti apja eltűnt, és tisztességes munkát adott neki, mikor-már majdnem lopni kényszerült. Azonkívül elég volt csupán emlékeztetni Otikot, hogy ő tudja az igazságot, ahhoz, hogy annak egyre vadabb történetei ne érjenek el újabb magasságokat.

A vendégcsereg már eléggé lecsillapodott, mire Tika visszatért, így volt rá lehetőség, hogy a két régi barát néhány szót váltson egymással.

- Hogy van Aranyhold és a fiad? - kérdezte gyorsan Tika, látva, hogy Zúgósziel behatóan tanulmányozza őt.

- Jól van, üdvözetét és szeretetét küldi neked - felelte Zúgósziel mély bariton hangján. Majd büszkén csillogó szemmel folytatta. - A fiam pedig, bár még csak két éves, már ilyen magas, és jobban üli meg a lovat, mint sok harcos.

- Reméltem, hogy Aranyhold veled jön majd - lehelte Tika halk sóhajjal, melyet nem Zúgósziel füleinek szánt. A szűk sárlakó néhány pillanatig hallgatott, evett néhány szem sültkrumplit és csak akkor válaszolt.

- Az istenek újabb két gyermekkel áldottak meg bennünket - emelte Tikára sötét szemeit.

- Kettővel?... - meredt rá értetlenül Tika, majd boldogan felkiáltott. - Ó, ikrek! Mint Caramon és Raistl...

Zavartan elhallgatott és az ajkába harapott.

Zúgósziel megdermedt, majd az ördögűzés jelét rajzolta a levegőbe. Tika elvörösödött és félrefordította fejét. Szemében könnycsepp csillogott. A melegtől és a zajtól zúgott a feje. Lenyelve a keserű ízt szájában, kényszerítette magát, hogy tovább kérdezősködjön Aranyholdról, és egy idő után még hallotta is, mit válaszol Zúgósziel.

- ...még mindig túl kevés a pap felénk. Nagyon sokan megtértek, de az istenek hatalma csak lassan terjed. Asszonyom rengeteget dolgozik, szerintem túlságosan is sokat, de napról napra szebb lesz. És a kisbabáknak, a lányainknak, ugyanolyan ezüst-arany színű a hajuk, mint az övé...

Kisbabák... Tika szomorúan mosolygott. Zúgósziel meglátta arcát és elhallgatott, befejezte a vacsoráját és eltolta magától a tálat.

- Semmit sem szeretnék jobban, mint hosszan elidőzni nálatok - szólalt meg csendesen -, de nem maradhatok sokáig távol népemtől. Te tudod, hogy mennyire sürgős az én küldetésem. Hol van Cara...

- Mennem kell, hogy ellenőrizzem a szobádat - ugrott fel Tika, oly sietve, hogy

megtaszította az asztalt és felborította Zúgósziel italát. - Az a mocsári törpe remélem megcsinálta az ágyadat. De lehet, hogy ott fogom találni benne, amint hortyogva alszik.

Elsietett. De nem ment fel az emeletre a szobához. Megállt a külső konyhaajtóban, és érezte, ahogy az esti szellő lehűti lázas homlokát, miközben maga elé meredt a sötétbe.

- Menjen már el! - suttogta. - Könyörgök...

2. FEJEZET

Tanis leginkább talán az Utolsó Otthon fogadó megpillantásától tartott. Itt kezdődött minden, egy őszi napon, három évvel ezelőtt. Ide érkezett Kovával és a nyughatatlan surranóval, Tasslehoff Fúrolábbal azon a távoli estén, hogy régi barátaikkal találkozzanak. Itt fordult meg sorsa, melyet soha többé nem terelhetett vissza régi medrébe.

Ám ahogy a fogadó felé közeledett, Tanis félelme egyre csökkent. A környék annyira megváltozott, hogy szinte ismeretlenné vált, egy helyé, ahová nem kötötték emlékek. A fogadó most a földön állt, nem pedig a nagy selyemfa ágai közt, mint régen. Új részekkel gyarapodott, divatos, új tetőt kapott, és több szoba épült, hogy befogadhassa az utazók egyre növekvő seregét. A háborús sebek eltűntek, az emlékekkel együtt.

Épp akkor, mikor Tanis már kezdett volna megnyugodni, kinyílt a fogadó ajtaja. Fény hullt az útra, hívogató aranyösvényt alkotva, és az esti szellő fűszeres krumplicsípő illatát és nevetés hangjait sodorta felé. Előttük az emlékek és Tanis megadóan lehajtotta a fejét.

Ám szerencsére nem maradt sok ideje, hogy a múlton tündödjön. Ahogy társával a Fogadóhoz ért, egy istállófiú szaladt elő, hogy megragadja a lovak kantárját.

- Abrakot és vizet - mondta Tanis, és fáradtan lecsusszanva a nyeregből, pénzt dobott a fiúnak. Nyújtózkodott egyet, hogy lazítson elgémberedett izmain. - Üzentem, hogy pihent lóval várjanak. A nevem Tanis, a Félelf.

A fiú szemei elkerekedtek. Már eddig is megigézve bámulta Tanis fényes páncélját és gazdagon díszített köpönyegét. Most kíváncsiságát tisztelet és csodálat váltotta fel.

- I... igen, uram - hebegte zavarában, hogy egy ilyen híres hős szólította meg. - A... a ló készen áll, mo... mo... most hozzam, uram?

- Ne - mosolyodott el Tanis. - Először eszem valamit. Hozd két óra múlva.

- Két... két óra múlva. Igenis, uram. Köszönöm, uram.

Bólogatva vette át a gyeplőt, melyet Tanis nyomott zsibbadt kezébe, azután csak állt, szájátva, teljesen elfeledkezve feladatáról, mígnem a türelmetlen ló orrával megbökdöste, majdnem ledöntve a lábáról.

Mikor a gyerek Tanis lovát vezetve elsietett, a félelf megfordult, hogy lesegítse társát a nyeregből.

- Te biztosan acélból vagy - mondta a lány Tanisra pillantva, miközben az a földre segített. - Tényleg tovább akarsz lovagolni ma éjjel?

- Az igazat megvallva sajog minden porcikám kezdte Tanis, de aztán feszengve elhallgatott. Egyszerűen képtelen volt felszabadultan viselkedni ennek a nőnek a társaságában.

A fogadóból kiszűrődő fényben Tanis a lány arcát nézte. Fáradtságot és fájdalmat látott. A szemei mélyen ültek sápadt, beesett arcában. Ahogy a földre lépett, megingott, mire Tanis gyorsan a karját nyújtotta, hogy megtámaszkodhasson. A lány elfogadta, de csak egy pillanatra, aztán kihúzza magát, finoman, de határozottan eltolta a férfit és megállt egyedül, érdeklődés nélkül tekintve szét.

Tanisnak fájt minden mozdulat, ezért el tudta képzelni, mit állhat ki a lány, aki nem szokott hozzá a fizikai megpróbáltatásokhoz, és kénytelen volt elismeréssel adózni neki.

A lány hosszú, rettenetes útjuk során egyszer sem panaszkodott. Lépést tartott Tanisszal, soha nem maradt le, és szó nélkül követte utasításait.

„Akkor miért vagyok képtelen bármit is érezni iránta?” - tűnődött. „Mi olyan idegesítő és bosszantó benne?” A lány arcára pillantva Tanis tudta a választ. Az egyedüli melegség, ami tükröződött rajta, a fogadóból kiáradó fény melege volt. Az arca - még ilyen kimerülten is - hideg volt és szenvtelen, mentes... mitől is? Emberségtől? Végig ilyen volt ez alatt a hosszú, veszélyes út alatt. Szenvtelenül udvarias, szenvtelenül hálás, szenvtelenül távolságtartó és zárkózott. „Valószínűleg temetni is szenvtelenül temetne el” - gondolta Tanis borúsan. Aztán, mintegy megróva magát tiszteletlen gondolataiért, pillantása a lány nyakában lógó medálra, Paladin Platina Sárkányára siklott. Visszagondolt Elistan búcsúszavaira, amit az öreg pap indulásukkor, négy szemközt mondott neki.

- Illő, hogy elkíséred, Tanis - magyarázta a törékennyé vált pap. - Sok tekintetben ő is egy olyan úton indul el, amilyen a te önkeresésed volt, évekkel ezelőtt.

- Nem, igazad van, ezt ő még nem tudja - felelte az idős férfi Tanis kételkedő arckifejezése láttán, szomorúan mosolyogva. Szemét az égre függesztve halad előre, nem tudva még, hogy aki így tesz, biztosan megbotlik.

Megcsóválta a fejét és elmormolt egy halk fohászt.

- De bízunk kell Paladin-ban.

Tanis a szemöldökét ráncolta akkor is, mint most, ahogy visszaemlékezett. Noha erősen hitt az igaz istenekben sokkal inkább Laurana szerelme és bennük való hite, mint bármi más miatt feszélyezte a gondolat, hogy rájuk bízta az életét, és türelmetlenné vált az olyanokkal szemben, mint Elistan, akik láthatóan túl nagy hangsúlyt fektettek erre. „Hadd legyen az ember önmagáért felelős, a változatosság kedvéért” - gondolta Tanis ingerülten.

- Mi a baj, Tanis? - kérdezte hűvösen Crysania. Rádöbbenve, hogy mindvégig a nőt bámulta, Tanis zavartan köhintett, megköszönte a torkát, és elfordította tekintetét. Szerencsére épp ekkor tért vissza a fiú Crysania lováért, megkímélve Tanist a választól. A férfi a fogadó felé intett és mindketten arra indultak.

- Valójában - szólalt meg Tanis, mikor a csend kezdett kínossá válni - semmit se szeretnék jobban, mint itt maradni és meglátogatni a barátaimat. De holnapután Qualinestiben kell lennem, és csak kemény lovaglással érhetek oda időben.

Majd szomorkás mosollyal hozzátette.

- Nem éppen olyan a sógorommal a kapcsolatom, hogy megengedhetném magamnak, hogy megsértsem azzal, hogy elkésem Solostaran temetéséről. Sem a politikai, sem pedig a személyes kapcsolatom, ha érted mire gondolok.

Erre Crysania is elmosolyodott, de Tanis észrevette, hogy mosolya nem megértő, hanem inkább elnéző, mintha ez az egész politikáról és családról szóló beszéd méltóságán aluli lenne.

A fogadó ajtaja elé értek.

- Azonkívül - fűzte hozzá Tanis halkan - hiányzik Laurana. Különös, nem? Ha mellettem van és mindketten a saját dolgunkkal vagyunk elfoglalva, néha napokig elegendő egy futó mosoly vagy egy érintés, és ismét elmerülünk, ki-kí a saját világában. De ha messze kerülök tőle, az olyan, mintha váratlanul arra ébrednék, hogy levágták a jobb karomat. Nem szoktam lefekvéskor a jobb karommal törődni, de ha eltűnik...

Tanis hirtelen elhallgatott. Nevetségesnek érezte magát, attól tartott, hogy ez úgy hangzott, mintha egy fülig szerelmes kamasz mondta volna. De aztán rájött, hogy Crysania ügyet sem vetett rá. Sima márványarca most még hűvösebb volt, amihez képest a hold ezüst fénye is forrónak tűnt. Tanis megcsóválta a fejét és kinyitotta az ajtót. „Nem irigylem Caramont és Zügószelet” - gondolta keserűen.

A fogadó barátságos, ismerős hangjai és illatai elborították Tanist. Egy pillanatig minden elhomályosult. Itt volt Otik, öregebb, és ha lehet még kövérebb, aki botjára támaszkodva lapogatta Tanis hátát. Itt voltak az emberek, akiket évek óta nem látott, és akikkel azelőtt soha semmi dolga nem volt, de most a kezét rázogatták, barátságukra hivatkozva. Itt volt a még mindig fényesen csillogó, öreg söntés, és valahogy sikerült egy mocsári törpére is rálépnie...

Aztán volt itt még egy prémekbe burkolódzott magas ember... és Tanis hirtelen barátja ölelő karjaiban találta magát.

- Zúgósziel - suttogta rekedten, szorosan magához ölelve a síkföldit.

- Testvérem - felelte népének nyelvén Zúgósziel. A fogadó közönsége vad éljenzésben tört ki, de Tanis nem hallotta őket, mert egy szeplős, lángvörös hajú nő érintette meg a karját. Még mindig átölelve Zúgószelet, Tanis kinyújtotta a kezét, és magához vonta Tikát. A három jóbarát hosszú percekig összefonódva állt, bánat, fájdalom és dicsőség kapcsolta őket össze.

Zúgósziel tért magához először. Mivel nem volt hozzászokva, hogy ilyen nyíltan kimutassa érzelmeit, a magas síkföldi sűrű pislogás és torokköszörülés közepette hátralépett, és szemöldökét ráncolva meredt a mennyezetre, míg újra össze nem szedte magát. Tanis, akinek rőt szakállát átnedvesítették saját könnyei, gyorsan még egyszer megölelte Tikát és körülnézett.

- Hol van az a nagy melák férjed? - kérdezte vidáman. - Hol van Caramon?

Egyszerű kérdés volt, és Tanist teljesen készületlenül érte a válasz. A tömeg elhallgatott, mintha rájuk csuktak volna egy ajtót. Tika arcát pír öntötte el, érthetetlenül motyogott valamit, lehajolt, felráncigált a földről egy mocsári törpét és úgy megrázta, hogy szinte zörögtek a csontjai.

Tanis meglepődve nézett Zúgószielre, de az csak felvonta a vállát és fekete szemöldökét. A félelf Tikához fordult, hogy megkérdezze mi folyik itt, ám ekkor egy hűvös kéz érintette meg a karját. Crysania! Teljesen meglepedkezett róla!

Szégyentől égő arccal végezte el a megkésett bemutatást.

- Van szerencsém bemutatni Tariniusi Crysaniát, Paladine Tisztelendő Leányát — hadarta Tanis a formaságoknak megfelelően. - Lady Crysania... Zúgósziel, a síkföldiek főnöke... Tika Waylan Majere.

Crysania megoldotta útiköpenyét és hátratólta csuklyáját. A nyakában hordott platina medál megcsillant a fogadó gyertyáinak fényében. A nő egyszerű, fehér gyapjúköntöse kivillant a köpönyeg ráncai közül. Áhítatos és tiszteletteljes suttogás hussant át a termen.

- Egy szent papnő!

- Hallottad a nevét? Crysania! Rangban a második....

- Elistan utódja...

Crysania fejet hajtott. Zúgósziel ünnepélyes arckifejezéssel, derékból meghajolt, Tika pedig még mindig lázpiros arccal gyorsan a söntés mögé lökte Rafot majd pukedlizett.

Tika asszonynevének hallatán Crysania kérdően tekintett Tanisra, aki válaszul biccentett.

- Megtiszteltetésnek veszem - szólalt meg Crysania hűvös, zengő hangján -, hogy két olyan emberrel találkozhatom, akiknek bátor tettei példaként ragyognak mindnyájunk előtt.

Tika elpirult zavarában. Zúgósziel merev arckifejezése mit sem változott, de Tanis látta, hogy a papnő elismerése mennyire nagy hatással van a mélyen vallásos síkföldire. A tömeg szünni nem akaró éljenzésben tört ki, hogy része lehet ilyen megtiszteltetésben. Otik illő tisztelettel vezette vendégeit egy szabad asztalhoz, és közben úgy vigyorgott rájuk, mintha azt az egész háborút ő találta volna ki a kedvükért.

Tanist eleinte zavarta a nyüzsgés és a zaj mikor letelepedtek, de aztán túltette magát

rajta. Így legalább a kihallgatás veszélye nélkül beszélgethetett Zúgószéllal. De legelőször ki kell derítenie, hogy hol van Caramon?

Újra kezdett volna kérdezősködni, de Tika - aki miután leültette őket tyúkanyóként szorgoskodott Crysania körül - észrevéve, hogy Tanis szólni akar, gyorsan megfordult és eltűnt a konyhában.

Tanis zavartan csóválta a fejét, de mielőtt még tovább gondolkodhatott volna a dologról, Zúgószél elárasztotta saját kérdéseivel. Hamarosan élénk beszélgetésbe merültek.

- Mindenki azt hiszi, hogy vége a háborúnak - sóhajtotta Tanis -, és ez a korábbinál is nagyobb veszélybe sodor minket. Az elfek és emberek szövetsége, amely a sötét időkben erős volt, kezd szétolvadni a napvilágnál. Laurana most Qualinestiben van, hogy részt vegyen apja temetésén, és hogy megpróbáljon tető alá hozni egy egyezményt nyakas bátyja, Porthios és a solamniai lovagok között. Egyetlen reményünk Csillagszellő Alhana, Porthios felesége - mosolygott Tanis. - Sose hittem volna, hogy megérem azt, hogy egy elf asszony nem csupán türelmes az emberek és más fajok iránt, de még melegen támogatja is őket makacs férjével szemben.

- Különös házasság jegyezte meg Zúgószél, mire Tanis egyetértően bólintott. Mindketten halott barátjukra, a lovagra, Fényeskardú Sturmra, a Főpapok Tornyának hősére gondoltak. Mindketten tudták, hogy Alhana szívét ott temették el, Sturmmal együtt.

- Nyilvánvalóan nem szerelemi házasság - vont vállat Tanis. De talán könnyebb így a világ rendjét helyreállítani. És veled mi van, barátom? Tekintetemben aggodalom, arcodat ismét gondok barázdálják... de új boldogság is ragyog rajta! Laurana megkapta ám Aranyhold üzenetét az ikrekről!

Zúgószél elmosolyodott.

- Igazad van. Sajnállok minden pillanatot, amit nem velük töltök - panaszkodott mély hangján a síkföldi -, bár látásod örömmel tölti el szívemet, testvérem. De két törzset hagytam ott, melyek közel állnak ahhoz, hogy kitörjön köztük a háború. Eddig sikerült tárgyalásra bírnom őket, és elkerülni a vérontást. De az elégedetlenség ellenem dolgozik, ha hátat fordítok. Minden perc, amíg távol vagyok, alkalmat teremt, hogy régi családi viszályok újuljanak ki.

Tanis megszorította a férfi karját.

- Sajnálom, barátom, és hálás vagyok, hogy eljöttél. - Felsőhajtott, Crysaniára nézett, és eszébe jutottak róla új gondjai.

- Azt reméltem, fel tudod ajánlani ennek a hölgynek kíséretedet és védelmedet.

Hangja suttogássá halkult.

- Az Ósmágia Tornyához utazik Wayreth erdejébe.

Zúgószél szemei elkerekedtek a megdöbbenéstől. A síkföldi bizalmatlan volt a mágusokkal és mindennel szemben, ami velük kapcsolatos.

Tanis bólintott.

- Látom még emlékszel Caramon történeteire, hogyan utaztak oda, ő és Raistlin. De őket meghívták. Ez a lány meghívó nélkül merészkedik oda, hogy felkeresse a mágusok tanácsát...

Crysania éles, figyelmeztető pillantást lövellt felé. Tanis ajkába harapott és sután hozzátette.

- Reméltem, hogy el tudod kísélni.

- Ettől tartottam! - fakadt ki Zúgószél. - Mikor megkaptam az üzeneted, úgy éreztem, hogy el kell jönnöm magyarázatot adni, miért kell nemet mondanom. Ha ez máskor történne, tudod, hogy boldogan segítenék, és megtiszteltetésnek venném, hogy egy ilyen tekintélyes személynek ajánlhatom fel szolgálataimat.

Könnyedén meghajolt Crysania felé, aki ezt mosollyal viszonzta, amely azonnal eltűnt, mikor a férfi ismét Tanis felé fordította tekintetét. Egy kicsiny, de mély ránc jelent meg a

lány szemöldökei között, haragjának apró jeleként. Zúgósziel folytatta.

- De most túl sok forog kockán. A béke, melyet az évek óta egymással viszálykodó törzsek közt teremtettem, nagyon törekeny. Népünk fennmaradása attól függ, hogy képesek vagyunk-e egyesülni és együtt dolgozni, hogy újrateremtsük országunkat és életünket.

- Megértem - bólintott Tanis, meghatódva, hogy Zúgósziel ennyire letöri amiért vissza kell utasítania kérését. Ám a félelf elkapta Crysania elégedetlen pillantását és kínos udvariassággal fordult hozzá.

- Minden rendben lesz Tisztelendő Nővér - nyugtatta rendíthetetlen türelemmel. - Caramon majd elkísér. Márpedig ő három emberrel is felér! Igaz, Zúgósziel?

A síkföldi elmosolyodott, ahogy felötlöttek benne a régi emlékek.

- Hát, az már biztos, hogy enni annyit eszik, mint három másik! És van is olyan erős, mint három vagy még több. Emlékszel Tanis, hogy felemelte a kövér Malacképű Vilmost, mikor azt az előadást tartottuk... hol is?... Flotsamban?

- Meg amikor két sárkányfattyat úgy ölt meg, hogy összeütötte a fejüket? - nevetett Tanis, és úgy érezte, mintha a világ gonoszsága hirtelen semmivé fozzlana, amint barátjával visszaemlékeznek azokra a régi napokra. - És arra emlékszel, amikor a törpe királyságban voltunk, Caramon odalopakodott Kova mögé és...

Tanis előrehajolt és Zúgósziel fülébe súgott valamit. A síkföldi arca kipirult a nevetéstől. Egy újabb történet jutott eszébe, és a két ember sorra felidézte a Caramon erejéről, ügyességéről, bátorságáról és becsületességéről szóló történeteket.

- És jószívű is - fűzte hozzá Tanis, percnyi csendes mélázás után. - Most is magam előtt látom, milyen türelmesen vigyázta Raistlint, karjaiban tartva bátyját, mikor azok a köhögőrohamok szaggatták a mágus testét.

Elfojtott kiáltás és csörömpölés zaja zökkentette vissza a valóságba Tanist. Meglepve hátrafordult, és meglátta Tikát, aki falfehér arccal és könnyes szemekkel meredt rá.

- Menjetek el! - préselte a szavakat vértelen ajkai közt az asszony. - Kérlek, Tanis! Ne kérdezz semmit, csak menjetek el!

Olyan erővel ragadta meg a férfi karját, hogy körmei fájdalmasan Tanis húsába mélyedtek.

- Abyss sötét mélyére, mi folyik itt Tika? - kérdezte ingerülten a félelf, miközben felállt és szembefordult a lánnyal.

Hangos reccsenés volt a válasz. A fogadó ajtaja kivágódott, amint kívülről betaszította valami irtózatosszerű erő. Tika hátraugrott és az ajtóra nézett, arca úgy eltorzult a félelemtől és a rettegéstől, hogy Tanis kardjához kapva fürgén megfordult, és Zúgósziel is felemelkedett ültéből.

Hatalmas árnyék takarta el a bejáratot, mintha be akarná teríteni az egész helyiséget. A vidám zajongás és nevetgélés hirtelen abbamaradt, halk, fojtott mormolássá csendesedett.

Tanis jól emlékezett azokra a sötét, gonosz dolgokra, amiken életében keresztülment, és előrántva kardját Crysania és az árnyék közé ugrott. Bár nem látta, de érezte Zúgósziel megnyugtató, mindenre kész jelenlétét maga mögött.

„Hát itt van!” - gondolta Tanis. Szinte örült a gondolatnak, hogy harcolhat ez ellen a titokzatos, ismeretlen veszedelem ellen. Komor arccal meredt az ajtóra és látta, hogy egy tagbaszakadt, furcsa alak lép a fénybe.

Ember, figyelte meg Tanis. Egy természetes ember. De mikor jobban szemügyre vette, azt is látta, hogy az óriás méretét petyhüdt kövérségének köszönheti. Természetes pocak türemkedett ki bőrnadrágjából. Piszkos inge, amely túl szűk volt ahhoz, hogy ilyen hatalmas testet eltakarjon, alul, a köldöknél szétnyílt. Természetellenesen puffadt arcát háromnapos borosta fedte, maszatos volt, haja pedig zsíros és gondozatlan. Ruhája, bár

jól szabott és finom anyagból készült, koszos volt és erősen bűzlött a hányásszagtól és a törpeszesz nevű pálinkától.

Tanis ostobán érezte magát és leeresztette a kardját. Csak egy nyomorult részeg, valószínűleg a helyi bajkeverő, aki nagy természetét kihasználva félemlíti meg a városiakat. Szánalommal vegyes undorral tekintett a férfire, de közben azon gondolkodott, hogy valahogy furcsán ismerősnek tűnik. Talán valaki, akit ismert, mikor sok éve Vigaszban lakott, valami szegény szerencsétlen, aki áldozatául esett a nehéz időknek.

A félelf már fordult volna el, mikor csodálkozva észrevette, hogy a fogadóban minden szem várákozóan tekint rá.

„Mégis mit várnak tőlem?” - gondolta Tanis hirtelen fellobbanó haraggal. „Támadjam meg? Te vagy a hős, verd meg a részegünket!”

Ekkor szipogást hallott a könyöke mellől.

- Mondtam, hogy menj el! - hüppögte Tika egy székre rogyva, és kezébe temetve arcát, szívszaggatóan zokogni kezdett.

Tanis egyre jobban összezavarodva Zúgósztélre pillantott, de a síkföldi nyilvánvalóan éppúgy semmit sem értett az egészből, mint ő. A részeg időközben betámolygott a terembe, és haragosan körbenézett.

- Mi folyik itt? Va... valami jó khis mu... mulasság, he? - dadogta. - És she... shenki nem szólt a jó öreg... shenki she hívott meg egem?

Nem kapott választ. Ügyet sem vetve a lompos emberre, még mindig Tanist bámulták, mire a dülöngélő férfi is a félelf felé fordult. A részeg zavaros dühvel meredt Tanisra, mintha minden bajáért őt okolná, miközben megpróbálta befogni az előtte álló képet. Aztán szemei hirtelen elkerekedtek, arcán együgyű vigyor terült szét, és karját kitarva előrelódult.

- Tanis, barhá...

- Az istenek nevére! - suttogta Tanis, felismerve végre az előtte dülöngélő alakot.

A férfi előretámolygott, átbukott egy széken. Pár pillanatig bizonytalanul imbolygott, mint a kivágott fa, mielőtt ledöntik. Szemei fennakadtak, mire a körülötte állók félreugrottak az útból. Aztán egy tompa puffanással, melybe beleremegett a fogadó, Caramon Majere, a Dárda Hőse, eszméletlenül Tanis lábához zuhant.

3. FEJEZET

- Az istenek nevére - ismételte szomorúan Tanis, miközben letérdelt az ájult harcos mellé - Caramon...

- Tanis... - Volt valami Zúgósztél hangjában, amitől a félelf felkapta a fejét. A síklakó karjaiban tartotta Tikát és Dezával együtt próbálták vigasztalni a félájult asszonyt. De a fogadó vendégei közelebb nyomakodtak és Zúgósztélet kérdezték vagy Crysania áldását kérték. Mások további söröket követeltek vagy egyszerűen csak bámészan ácsorogtak.

Tanis gyorsan felegyenesedett.

- A fogadó ma estére bezár - kiáltotta.

A tömeg felháborodva fűjjogott, kivéve azt a néhány elszórt tapsolót, akik az embergyűrű hátsó peremén álltak, és nem hallván rendesen, úgy érezték, hogy mindenkit meghívtak egy italra.

- Komolyan mondtam! - ismételte határozottan Tanis, hangja túlharsogta a zajt. A tömeg lecsendesedett. - Nagyon köszönjük mindnyájatoknak ezt a meleg fogadtatást. El sem tudom mondani, milyen sokat jelent nekem, hogy ismét itt vagyok. De most a barátaim és

én szeretnék egyedül maradni. Későre jár, ezért kérek benneteket...

Együttérző moraj fogadta szavait.. Csak kevesen hőbörögtek és dűnnyögtek valami megjegyzést arról, hogy minél nagyobb egy lovag, annál jobban csillog a páncélja saját szemében - ami egy régi mondás volt, azokból az időkől, amikor Solamnia Lovagjait még megvetették és gúnyolták. Zúgósziel Dezra gondjaira bízta Tikát és előrejött, hogy kitessékelye azt a néhány csökönyös vendéget, akik úgy gondolták, hogy Tanis felszólítása mindenkire vonatkozik - kivéve őket. Tanis őrséget állt Caramon felett - aki békésen hortyogott a padlón -, nehogy véletlenül rálépjen valaki a terjedelmes fickóra. Mikor Zúgósziel elhaladt mellette, összenéztek, de nem volt idejük beszélni egymással, amíg a fogadó ki nem ürült.

Otik az ajtó mellett állt, mindenkinek egyenként megköszönte, hogy eljött, és biztosította őket, hogy az Utolsó Otthon holnap este ismét nyitva lesz. Mikor mindenki eltűnt, Tanis a nyugalmazott fogadóshoz lépett és nagyon kényelmetlenül érezte magát attól, amit mondani készült. De Otik megelőzte. Az idős férfi megragadta Tanis kezét, szinte suttogott.

- Örülök, hogy visszajöttél. Zárjatok be, ha végeztetek. - Tika felé pillantott, és cinkosan közelebb húzódva a félelfhez még jobban lehalkította a hangját - Tanis, ha történetesen azt látnád, hogy Tika kivesz valamennyit a pénzből, ne törődj vele. Majd visszateszi valamikor. Úgy szoktam tenni, mintha észre sem venném.

Tekintete Caramonra siklott és szomorúan megcsóválta a fejét.

- Ti biztos tudtok majd segíteni - dörögte, majd biccentett és botjára támaszkodva kibicegett az éjszakába.

„Még hogy segíteni” - gondolta bőszen Tanis. „Mi akartuk kérni az ő segítségét!” Caramon időnként hangosan felhorkant, félig felébresztve saját magát, terjedelmes törpeszesz párafelhőket böfögött fel, majd ismét visszaereszkedett a padlóra. Tanis reményvesztett pillantást vetett Zúgószielre és elkeseredetten megrázta a fejét.

Crysanía sajnálkozással vegyes undorral tekintett Caramonra.

- Szerencsétlen ember - mondta halkan. Nyakában Paladine medálja csillogott a gyertyafényben. - Talán majd én...

- Semmit sem tehetsz érte - kiáltott fel Tika keserűen. - Részeg, nem látod? Holtrészeg!

Crysanía csodálkozó arckifejezéssel fordult Tika felé, de mielőtt a papnő megszólalhatott volna, Tanis odasietett Caramonhoz.

- Segíts, Zúgósziel! - mondta lehajolva. - Vigyük haza!

- Ó, hagyjátok csak! - csattant fel Tika, köténye csücskével szemét törölgetve. - Épp elég éjszakát töltött már el a kocsmá padlóján! Még egy újabb már nem számít.

Tanishoz fordult.

- El akartam mondani neked. Igazan! De azt hittem... azt reméltem... olyan lelkes volt, amikor megkapta a leveledet. Olyan... olyan volt, amilyennek már nagyon régóta nem láttam. Azt hittem, ez talán segít. Talán megváltoztatja. Ezért egyeztem bele, hogy eljőjtek. - Lecsüggesztette a fejét. - Sajnálom...

Tanis tétován ácsorgott a természetes harcos mellett.

- Nem értem. Mióta...

- Ezért nem mentünk már el az esküvőkre sem, Tanis - felelte Tika kötényét gyűrögetve. - Úgy szerettem volna, de...

Ismét zokogni kezdett. Dezra nyugtatóan átölelte a vállát.

- Ül le, Tika - duruzsolta Dezra, miközben egy magastámlájú karszékhez támogatta az asszonyt. Tika a székbe rogyott, lábai hirtelen felmondták a szolgálatot és fejét a tenyerébe ejtette.

- Mindnyájan ülünk le - mondta Tanis határozottan - és gondoljuk át a dolgot. Te pedig...

A félelf magához intette a bárpult alól leselkedő mocsári törpét.

- Hozz nekünk egy kancsó sört, néhány korsót, bort Lady Crysaniának és egy kis fűszeres sültkrumplit!

Tanis szünetet tartott. A mocsári törpe elkerekedett szemekkel meredt rá, száját nyitva felejtette zavarában.

- Jobb, ha ezt én csinálom, Tanis - ajánkozott Dezra mosolyogva. - Ha Raфра bízod a dolgot, még a végén kapsz egy kancsó krumplit...

- Én segítsz tiltakozott Raf felháborodva.

- Te csak szedd össze a szennyest - vetette oda Dezra.

- Én nagyon segítsz... - dörögte szomorúan, miközben előcsoszogott, belerúgva az asztal lábába, hogy levezesse sérelmét.

- A szobáitok az új épületszárnyban vannak - szipogta Tika. - Megmutatom...

- Majd később megnézzük - felelte komoran Zúgósziel, de mikor tekintetét Tikára emelte, szeméből nemes együttérzés sugárzott. - Inkább ülj le és beszéljess Tanissal! Neki úgylis nemsokára mennie kell.

- A fenébe! A lovam! - ugrott fel Tanis - Megkértem a lovásziút, hogy hozza elő...

- Megyek és szólok neki, hogy várjon - ajánlotta Zúgósziel.

- Ne, majd én. Egy pillanat az egész....

- Tudod, barátom - mondta Zúgósziel csendesen, miközben elhaladt mellette -, muszáj egy kicsit kimennem a levegőre. De visszajövök, hogy segítsék...

Fejével a hortyogó Caramon felé bökött.

Tanis megkönnyebbülve visszaült. A síklakó eltávozott. Cysania leült Tanissal szemben, az asztal túloldalán és megbotráncozva figyelte Caramont. Tanis mindenféle jelentéktelen apróságról beszélgetett Tikával, míg az asszony képes nem lett ismét felegyenesedve ülni, sőt egy kicsit elmosolyodni is. Mire Dezra visszatért az italokkal, Tika sokkal nyugodtabbnak látszott, bár arca még mindig komor és fájdalmas volt. Tanis észrevette, hogy Cysania alig iszik a borából. A papnő csak ült, és mikor véletlenül Caramonra esett a pillantása, a sötét vonal ismét felbukkant szemöldökei közt. Tanis tudta, el kellene mondania a lánynak, hogy mi folyik itt, de előbb szeretne volna, ha neki is megmagyarázza valaki.

- Mióta... - kezdte habozva.

- Mikor kezdődött? - sóhajtott Tika. - Úgy hat hónappal azután, hogy visszajöttünk ide.

Caramonra nézett.

- Olyan boldognak tűnt... eleinte. A város egy romhalmazzá vált, Tanis. A tél borzalmas volt a túlélőknek. A legtöbben éheztek, a sárkányfattyak és a goblin katonák mindent elvittek. Azok, akiknek a háza rombadőlt, ott kerestek menedéket, ahol tudtak: barlangokban, földbe vájt üregekben. Mire mi visszaértünk, a sárkányfattyak már elhagyták a várost, és az emberek megkezdték az újjáépítést. Caramont hősként fogadták - a dalnokok már jártak erre és elénekelték balladáikat a Királynő legyőzéséről.

Tika szemében könny csillogott, az emlékek és a büszkeség könnyei.

- Olyan boldog volt, Tanis, olyan boldog! Egy ideig. Az embereknek szükségük volt rá. Éjt nappallá téve dolgozott, döntötte a fákat, cipelte a hatalmas rönköket a hegyekből, házakat emelt... Még a kovácmunkát is elvégezte, merthogy Theros eltűnt. Mi tagadás, nem volt valami ügyes. - Tika szomorúan elmosolyodott. - De ez igazából senkit nem érdekelt, és ő boldogan csinálta. Készített szegeket, patkót, kocsikereket. Az első évünk igazán nagyon jól sikerült. Összeházasodtunk, és úgy tűnt, Caramon megfeledkezett... elfelejtette...

Tika felsóhajtott. Tanis megveregette a kezét, majd némán bekapott pár falatot és ivott egy korty bort, amíg Tika képes volt folytatni.

- De tavaly tavasszal kezdett minden megváltozni. Valami történt Caramonnal. Nem tudom biztosan, hogy mi. Valami, aminek köze lehetett a... - kiegyenesedett, megrázta a

fejét. A város felvirágzott. A Pax Tharkas-i kovács aki fogolyként került oda - Vigaszba jött, és átvette a kovácsműhelyt. Persze az embereknek még mindig szükségük volt házakra, de már nem volt annyira sürgős. Én átvettem ennek a fogadónak az irányítását.

- Tika megvonta a vállát. - Azt hiszem, Caramonnak túl sok szabadideje maradt.

- Senkinek sem volt már szüksége rá - vetette közbe Tanis keserűen.

- Még nekem se... - felelte Tika, könnyeit nyeldekelve és szemét törölgetve. - Lehet, hogy az én hibám volt...

- Nem - tiltakozott Tanis elgondolkodva, múltba révedő tekintettel. - Nem a te hibád, Tika. Azt hiszem, mindketten tudjuk, hogy kinek a hibája!

Tika mély lélegzetet vett.

- Mindegy. Próbáltam segíteni, de annyi dolgom volt itt. Mindenfelét, javasoltam neki, hogy mit csinálhatna, és ő megpróbálta, tényleg megpróbálta. Segített az itteni rendőrőrnöknek, szökevény sárkányfattyakat üldözött. Testőrködött is egy darabig. Azok bérelték fel, akik Menedékbe tartottak. De senki nem bérelte fel kétszer - az asszony hangja elhalkult. - Aztán egy napon, a múlt télen, az egyik társaság, amelyiket védenie kellett volna, kocsisaroglyán hozta haza. Részeg volt. Azok az emberek védelmezték őt! Azóta minden idejét alvással, evéssel vagy jöttment ex-zsoldosokkal való iszogatással tölti a Vályúnál, annál a szörnyű kocsmánál a város másik végében.

- Talán egy...ööö... izé... egy gyerek...? - tapogatózott óvatosan Tanis, azt kívánva, hogy bárcsak itt lenne Laurana és ő tárgyalná meg ezeket a dolgokat.

- Tavaly nyáron terhes voltam - felelte tompa hangon Tika, tenyerébe hajtva a fejét. - De nem sokáig. Elvetéltem. Caramon nem is tudta.

Merev tekintettel bámulta az asztallapot.

- Azóta még csak nem is alszunk egy szobában...

Tanis elpirult zavarában, és kinyújtva karját megpaskolta az asszony kezét, majd sietve témát váltott.

- Az előbb azt mondtad, hogy történt valami, „aminek köze lehetett a...” ...a mihez?

Tika hideglelősen megborzongott, majd ivott egy korty bort.

- Az idő tájt mindenféle hírek érkeztek - felelte halk, elhaló hangon -, rossz, sötét hírek. Gondolom kitalálsz, hogy kiről?

Tanis bólintott.

- Caramon írt neki. Láttam a levelet. Olyan volt... majd meg szakadt a szívem. Nem volt benne számonkérés vagy vádaskodás. Tele volt szeretettel. Könnyögött a bátyjának, hogy jöjjön vissza, éljen velünk. Esdekelt, hogy fordítson hátat a sötétségnek.

- És mi történt? - kérdezte Tanis, jóllehet sejtette a választ.

- Visszajött a levél - suttogta Tika. - Felbontatlanul. Még a pecsétet sem törték fel rajta. És a borítékra rá volt írva: „Nekem nincs fivérem. Senkit sem ismerek, akit Caramonnak hívnak.” Aláírás: Raistlin!

- Raistlin! - Cysania úgy meredt Tikára, mintha most látná először. Szemei tágra nyíltak a csodálkozástól, miközben a vöröshajú fiatalasszonyról előbb Tanisra, majd a padlón kényelmesen elterült, részegen hortyogó, nagydarab harcosra siklott a tekintete. - Caramon... Ez lenne itt Caramon Majere? Ez volna az ő testvére? Az iker, akit említettél? A férfi, akinek meg kellene védenie engem...

- Sajnálom, Tisztelendő Nővér - vörösödött el Tanis -, fogalmam se volt róla, hogy...

- De hát Raistlin olyan... intelligens, hatalmas. Azt gondoltam, hogy az ikertestvére hozzá hasonló. Raistlin olyan értelmes, oly erősen fegyelmezi magát és azokat akik őt szolgálják. Egy igazi, tökéletességre törekvő férfi, de ez - Cysania a padlóra mutatott ez a szálnalmas roncs, bár megérdemli szálnalmunkat és imádkozunk érte, ám...

- A te „értelmes és intelligens, tökéletességre törekvő férfi”-d keze van abban, hogy ebből az emberből ilyen „szálnalmas roncs” lett, Tisztelendő Nővér - vágta oda Tanis

csípősen, nagy erőfeszítéssel uralkodva feltörő dühén.

- Talán egész máshogy történtek a dolgok, mint ahogy te látod - mérte végig hidegen Tanist Crysania. - Talán éppen a szeretet hiánya volt az, ami Raistlint elfordította a fénytől és a sötétségbe vezette.

Tika felemelte fejét és értetlenül meredt a papnőre.

- A szeretet hiánya?! - ismételte csendesen.

Caramon felhorkant álmában és fészkelődni kezdett a padlón. Tika gyorsan felállt.

- Jobb, ha most gyorsan hazavisszük - mondta, miközben Zúgósziel magas alakja felbukkant az ajtónyílásban. Aztán Tanishoz fordult. - Látlak még reggel, ugye? Nem maradhatnál... csak ma éjszakára?

Tanis látta a fiatalasszony könyörgő pillantását és legszívesebben lenyelte volna a nyelvét, minthogy válaszolnia kelljen, de nem tehetett mást.

- Nagyon szeretném, de nem tehetem, muszáj továbbmennem. Hosszú még az út Qualinostig, és nagyon fontos nekem, hogy ne késsek el. Lehet, hogy két királyság jövődje is azon áll, hogy időben ott leszek-e?

- Értem - felelte halkan Tika. - Végül is ez nem a te ügyed. Majd megbirkózom vele.

Tanis szerette volna kitépdesni a szakállát elkeseredettségében. Nagyon szeretett volna maradni és segíteni, már ha egyáltalán lehet itt segíteni. Itt maradhatna, hogy legalább beszéljen Caramonnal, hogy egy kis értelmet verjen abba a kemény koponyájába. De ha nem vesz részt a temetésen, azt Porthios úgy értékelné, mint személye elleni sérelmet, ami nem csak a félelf és Laurana bátyjának személyes viszonyát befolyásolná, de hatással lenne arra a szövetségre is, amelyről épp most folyik tárgyalás Qualinesti és Solamnia között.

És mikor pillantása Crysaniára tévedt, rádöbrent, hogy még egy másik problémája is van. Magában felsóhajtott. Nem viheti magával a lányt Qualinostba. Porthios nem szereti az emberek papjait.

- Tudod mit? - szólalt meg Tanis, hirtelen támadt ötlettel. - Visszajövök a temetés után.

Tika szeme felcsillant. A félelf Lady Crysaniához fordult.

- Itt hagylak, Tisztelendő Nővér. Biztonságban leszel ebben a városban, itt a fogadóban. Azután visszakísérlek Palanthasba, mert ez az utazásod már úgyis kudarcot vallott...

- Az utazásom nem vallott kudarcot - felelte Crysania rendíthetetlenül. - Folytatom, ahogy elkezdtem. Eltökélt szándékom, hogy eljussak az Ősmágia Tornyához Wayrethben és ott találkozom Par-Saliannal, a Fehérköpenyessel.

Tanis megrázta a fejét.

- Én nem tudlak odavinni - jelentette ki. - És erre most Caramon is nyilvánvalóan alkalmatlan. Ezért azt javaslom...

- Igen - vágott közbe Crysania öntelten. - Caramon nyilvánvalóan alkalmatlan. Ezért megvárom, amíg barátod, a surranó ideér azzal a személlyel, akinek a felkutatására elküldtem, és aztán folytatom a magam emberségéből!

- Szó sem lehet róla! - tiltakozott Tanis. Zúgósziel, a félelfnek címezve, figyelmeztetően felvonta a szemöldökét. Tanis, némi erőfeszítés árán visszanyerte önuralmát. - Fogalmad sincs a veszélyről, hölgyem! Azokon a sötét lényeken kívül, amelyek utunk során a nyomunkban voltak, és akikről mindnyájan tudjuk, hogy ki küldte ránk őket, Caramon mesélt nekem Wayreth Erdejéről is. Az még sötétebb. Vissza fogunk menni Palanthasba, ahol majd keresek néhány lovagot...

Tanis, ismeretségük óta először látta, hogy valami halvány pír terül szét Crysania márványarcán. A lány összeráncolta fekete szemöldökét, miközben úgy tűnt, gondolkodik. Aztán arcvonásai kisimultak. Feltekintett Tanisra és elmosolyodott.

- Nem fenyeget semmilyen veszély, Paladine kezében vagyok. Talán valóban Raistlin küldte a sötétségnek azokat a teremtményeit, de nincs hatalmuk, hogy ártsanak nekem.

Csak megerősítenek elhatározásomban. - Felsóhajtott, mikor látta, hogy Tanis arca egyre komorabbá válik. - Nagyon hiszek benne, hogy igazam van. De azért gondolkodom azon, amit mondtál. Lehet, hogy van némi igazad. Talán tényleg túl veszélyes ez az út..

- ...és biztos, hogy elvesztegetett idő! - dörmögte Tanis, hangja tompa volt a fáradságtól és a szomorúságtól, amit a lány őrlött ötleteivel való vitatkozás miatt érzett. - Ha Par-Salian képes lett volna elpusztítani Raistlint, már rég megtette volna...

- Elpusztítani? - meredt rémülten Tanisra Crysania, szemében hideg gőg szikrázott. - Én nem az elpusztításán fáradozom!

Tanis csodálkozva nézett rá.

- Meg akarom őt menteni - folytatta Crysania. - Most szeretnék visszavonulni a szobámba, ha volna valaki olyan kedves, hogy megmutatná.

Dezra előresietett. Crysania nyugodt hangon mindenkinek jó éjt kívánt, majd követte Dezrát a szállására. Tanis a lány után bámult, képtelenül arra, hogy egy szót is szóljon. Hallotta, hogy Zúgószél dűnnyög valamit que-shu nyelven. Aztán Caramon ismét felnyögött. Zúgószél bólintott Tanis felé. Mindketten az elernyedő Caramon fölé hajoltak és egy kis huzavona után talpra állították a természetes fickót.

- Abyssra, de nehéz vagy! - nyögte Tanis, meggörnyedve a férfi tehetetlen tömege alatt, miközben Caramon petyhüdt karját a vállára vette. A törpeszesz átható szaga felfordította a gyomrát.

- Hogy képes meginni ezt a lötytyöt? - vetette oda a félelf Zúgószélnek, miközben az ajtó felé vonszolták a részeg férfit az aggódó Tikával a nyomukban.

- Egyszer láttam egy harcost, aki áldozatul esett ennek az átoknak - morogta Zúgószél. - Lezuhant egy szakadékba azok elől a lények elől menekülve, amelyek csak az ő képzeletében léteztek.

- Maradnom kellene... - dűnnyögte Tanis.

- Nem vívhatod meg más harcát, barátom - jelentette ki Zúgószél határozottan. - Különösen, ha azt a saját lelkével vívja.

Már elmúlt éjfél, mire Tanis és Zúgószél hazaértek Caramonnal, és ott minden teketória nélkül az ágyára hajították. Tanis még életében nem fáradt el, ennyire. Fájt a válla az óriási harcos tehetetlen súlyának cipelésétől. Izomláza volt és úgy érezte magát, mintha kiszívták volna az erejét, hajdan oly kedves emlékei mint régi sebek, most felnyíltak és csendesen véreztek. Ráadásul még virradatig órákat kell lovagolnia!

- Azt kívánom, bárcsak maradhatnék - mondta ismét Tikának, mikor már a ház kapujában álltak Zúgószéllal együtt és letekintettek a békésen alvó Vigaszra. - Felelősnek érzem magam...

- Nem, Tanis - felelte csendesen Tika. - Zúgószélnek igaza van. Ezt a háborút nem vívhatod meg. Megvan a saját életed, amit élj. Azonkívül nem is tudnál semmit se tenni. Talán csak rontanál a dolgon.

- Lehet - ráncolta homlokát Tanis. - De akárhogy is, körülbelül egy hét múlva visszajövök. Akkor majd beszélek Caramonnal.

- Hát az jó lenne - sóhajtott Tika, majd egy kis szünet után témát váltott. - Jut eszembe, mit akart Lady Crysania mondani azzal, hogy egy surranó jön ide? Tasslehoff?

- Igen - válaszolta Tanis a szakállát vakargatva. - A dolognak valami köze van Raistlinhoz, de nem tudom, micsoda. Palanthasban botlottunk bele Tasba. Elmondott néhányat a történeteiből... Én figyelmeztettem a lányt, hogy jó ha a fele igaz az egésznek, és még az is teljesen lehetetlen, de a surranó valószínűleg rábeszélte, hogy küldje el őt valami fickó után, akiről a lány úgy véli, hogy segítségére lehet Raistlin megmentésében.

- Lehet, hogy ez a nő Paladin szent papja - szólalt meg határozottan Zúgószél -, és talán megbocsájtják nekem az istenek, ha rosszat mondok egy kiválasztottjukról, de szerintem ez a nő bolond.

Miután megtette nyilatkozatát, a síklakó vállára vette iját és induláshoz készülődött. Tanis megcsóválta a fejét. Átölelte Tikát és megcsókolta.

- Attól tartok, Zúgószielnek igaza van - mondta halkan az asszonynak. - Tartsd rajta a szemed, amíg itt van. Majd beszélek róla Elistannal, ha visszatértünk. Kíváncsi vagyok, mennyit tud a lánynak ezekről a vad ötleteiről. Ja, és ha Tasslehoff felbukkan, kérlek tartóztasd fel! Ugye megteszed? Most nem örülnék neki, ha megjelenne Qualinostban. Épp elég bajom lesz Porthiosszal és az elfekkel nélküle is!

- Persze, Tanis - felelte Tika. Egy pillanatig még a félelf karjai közé fészkelte magát, hogy élvezhesse még egy kicsit a férfi erős öleléséből és bársonyos hangjából áradó megnyugtatót.

Tanis habozott, átölelve tartotta az asszonyt, vonakodott magára hagyni. A kis ház belseje felé pillantott, ahonnan kihallatszott, hogy Caramon álmában fel-felkiált.

- Tika... - kezdte volna, de a nő eltolta magát tőle.

- Menj, Tanis - mondta határozottan. - Még hosszú lovaglás vár rád.

- Tika, úgy szeretnék... - de semmi sem volt, amit mondhatott volna, ami segíthetett volna, és ezt mindketten tudták.

Lassan megfordult és lehorgasztott fejjel Zúgósziel után eredt.

Tika figyelte őket, ahogy távolodnak és elmosolyodott.

- Te nagyon bölcs vagy, Félelf Tanis. De ezúttal nincs igazad - mondta magának, amikor egyedül maradt háza tornácán. - Lady Crysania nem bolond... Szerelmes.

4. FEJEZET

Egy törpehadsereg masírozott a szobában, vasalt csizmájuk - DUM-DUM-DUM - hangosan csattogott. Minden törpénél volt egy kalapács, és ahogy elhaladtak az ágy mellett, fejbekólintották Caramont, aki felnyögött és erőltlenül hadonászott a karjaival.

- Tűnés! - dörögte. - Hagyatok békén!

Erre a törpék széles vállukra emelték az ágyat, és sebesen pörgetni kezdték, miközben tovább masíroztak, csizmáikkal hangosan dobogva a fapadlón.

Caramonnak felfordult a gyomra. Néhány sikertelen kísérlet után kikászálódott a forgó ágyból, és esetlenül megcélozta a sarokban álló edényt. A hányástól megkönnyebbült, feje kitisztult. A törpék eltűntek, bár élt a gyanúperrel, hogy csak az ágy alá bújtak, és arra várnak, hogy megint lefeküdjön.

Ezért inkább kihúzta az éjjeliszekrény fiókját, ahol egy kis üveg törpeszeszt tartott. Eltűnt! - morogta dühösen. Szóval Tika megint ezt játssza vele! Ónelégült vigyorral a szoba túloldalán álló ruhásládához botladozott. Fölemelte a tetejét és kotorászni kezdett a nadrágok, tunikák és ingek között, melyeket már nem bírt felvenni elhízott testére. Megvan! Egy kiszolgált csizmába dugva megtalálta, amit keresett.

Caramon szeretettel ölelte magához a flaskát, majd nagyot húzva belőle böffentett és felsóhajtott. Tessék, máris megszűnt fejében a kopácsolás. Körülnézett a szobában. Maradjanak csak a törpék az ágy alatt! Kit érdekel?!

A másik szobából edénycsörömpölés hallatszott. Tika! Caramon sietve meghúzta az üveget, majd rátette a kupakját és visszataszkolta a csizmába. Óvatosan lecsukva a láda fedelét felegyenesedett, kezével végigszántott kócos haján, majd elindult a nappali felé, menet közben egy pillantást vetve a tükörbe.

- Inget kéne váltanom - mormogta borízű hangon.

Pár percnyi huzavona után végre sikerült lecibálnia koszos ingét, amit a sarokba hajított. Talán meg kéne mosakodnia. Ugyan, hát mi ő? Egy kislány? Inkább férfiasan tovább

búzlott. Nagyon sok nő szerette ezt a szagot, vonzónak találta, ahogy őt is annak találták. Soha nem panaszkodtak vagy zsémbelődtek, nem úgy mint Tika. Miért nem tudja ez az asszony olyannak elfogadni, amilyen? Belegyömszölve magát az ágy lábánál talált tiszta ingbe, Caramont elöntötte az önsajnálat. Őt nem érti meg senki... az élet olyan nehéz.... most éppen mélyponton van... De majd minden megváltozik! Egy napon... talán holnap...

A hálósobából kitámolyogva megpróbált nemtörődömnek látszani, miközben bizonytalanul átimbolygott a csinos, tiszta nappalin, és lerogyott egy székbe az étkezőasztal mellett. A szék megreccsent a súlya alatt. Tika megfordult.

Elkapva a pillantását, Caramon felsóhajtott. Az asszony megint bepörgött. A férfi erőltetett vigyorba torzította arcát, ami rögtön le is fagyott. Tika vörös fürtjei haragosan röpködtek, megfordult és eltűnt a konyhaajtó mögött. Caramon összerezett, ahogy meghallotta a nehéz vasedények csörömpölését. A hangra ismét megjelentek a törpék a kalapácsaikkal. Néhány pillanat múlva Tika visszatért egy hatalmas tálat cipelve, amely meg volt rakva sístergő szalonnával, sült kukoricalepénnyel és tojással. Olyan erővel csapta le a tálat az asztalra, hogy a lepények felugrottak a levegőbe.

Caramon megint elvigyorodott. Háborgó gyomrára gondolva azon tűnődött, egyen-e, aztán morogva emlékeztette a hasát arra, hogy ki itt a főnök. Szemei kopogtak az éhségtől, nem is emlékezett rá, mikor evett utoljára. Tika lerogyott a mellette levő székbe. Caramon felpillantott és meglátta a szikrázó, zöld szemeket. Az asszony szeplői, dühének biztos jeleként, tisztán kirajzolódtak az arcán.

- Jól van - dohogott. Caramon, ételt gyömszölve a szájába. - Ezúttal mit követtem el?

- Nem emlékszel. - Kijelentés volt, nem kérdés.

Caramon kapkodva kutatott ködös emlékezetében. Mintha halványan rémlene valami. Valahova mintha el kellett volna mennie a múlt éjjel. Egész nap otthon maradt készülődni. Megígérte Tikának... de aztán megszomjazott. A flaska üres volt, ezért lement a Teknőbe, épp csak egy italra, aztán... hova... miért...

- Fontos dolgom volt - felelte Caramon, kerülve Tika pillantását.

- Igen, láttuk, milyen dologról van szó! - csattant fel Tika keserűen. - A te fontos ügyed, ami pont Tanis lába előtt végződött!

- Tanis! - Caramon leejtette a villáját. - Tanis... tegnap éjjel...

Szívből jövő sóhajjal a kezébe temette az arcát.

- Egész szép közönséged volt! - ecsetelte tovább Tika fojtott hangon. - Ott volt az egész város, meg Krynnt elfjeinek fele, nem is említve a régi barátainkat! A legjobb barátainkat...

Csendesen elpityeredett.

Caramon újból felnyögött. Most már ő is sírt.

- Miért? Miért? - hüppögött. - Tanis, mindnyájunk közül...

Az önvádaskodást a bejárati ajtón hallatszókopogás zavarta meg.

- Ki az? - motyogta Tika. Felállt, arcát a blúza ujjába törölte. - Lehet, hogy Tanis.

Caramon felemelte a fejét.

- Legalább próbálj meg úgy kinézni, mint amilyen hajdan voltál - sziszegte Tika az orra alatt, miközben az ajtó felé igyekezett.

Elhúzta a reteszt és kinyitotta az ajtót.

- Otik! - kiáltott fel döbbenet. - Mit ke... kinek a regge...

A gömbölyded, idősödő fogadás a küszöbön állt, és egy tál gőzölgő ételt tartott a kezében. Mereven bámult Tika háta mögé.

- Nincs itt? - kérdezte riadtan.

- Ki nincs itt? - tudakolta Tika összezavarodva. - Senki sincs itt.

- Ó, kedvesem. - Otik elkeményedett, és mivel nem találta azt, akinek hozta, csipegetni kezdett a tányérról. - Akkor bizonyára igaza volt az istállófiúnak. Elment. Pedig milyen finom reggelit készítettem neki!

- Ki ment el? - ismételte meg ingerülten Tika, azon tűnődve, hogy Otik talán Dezrára céloz.

- Lady Crysania. Nincs a szobájában. A holmija is eltűnt. Az istállófiú szerint a papnő ma reggel megkérte, hogy nyergelje fel a lovát, és elment. Gondoltam...

- Lady Crysania? - kapkodott levegőért Tika. - Egyedül elindult?! Persze, lehet...

- Mi? - kérdezte Otik csámcsogva.

- Semmi - legyintett sápadtan Tika. - Semmi, Otik. Ööö... talán jobb lenne, ha most visszamennél a Fogadóba. Nekem... lehet, hogy ma egy kicsit késni fogok.

- Persze, Tika - intett Otik gyengéden, megpillantva az asztalra boruló Caramont. - Gyere majd, ha végeztél.

Az ételt majszolva elindult visszafelé. Tika becsukta mögötte az ajtót.

Caramon látta, hogy az asszony visszatér, és tudta, hogy most fejmosás következik, ezért inkább esetlenül felállt.

- Nem érzem túl jól magam panaszkodott. Keresztültámolyogva a szobán bedülőngélt a hálóba, s bevágta maga mögött az ajtót. Tika hallotta a bentől jövő fojtott szipogást.

Gondolataiba mélyedve leült az asztalhoz. Lady Crysania tehát egyedül ment el, hogy megtalálja Wayreth Erdejét. Vagy inkább, hogy felkutassa. A legenda szerint senki se talált még rá, hanem az erdő találta meg azt, aki kereste! Tika megborzongott, ahogy eszébe jutottak Caramon történetei. A félelmetes Erdő rajta volt a térképeken, de összehasonlítva azokat, nem volt két térkép, amely ugyanott jelölte volna a helyét. És mindig figyelmeztető jelzéseket tettek mellé. A közepén állt az Ősmágia Tornya, ahol Ansalon minden mágusának hatalma gyűlt össze. Vagyis majdnem mindnek...

Hirtelen elhatározással felállt és kitárta a hálószoa ajtaját. Ahogy belépett, meglátta Caramont, aki az ágyon fekvé szipogott és pityergett, mint egy gyerek. Tika megkeményítette a szívét, és határozott léptekkel odament a nagy ruhásládához. Felnyitotta a tetejét és elkezdte kipakolni a ruhákat. Mikor kezébe került az üveg, egyszerűen csak a sarokba hajította. Végül, a láda legalján, megtalálta, amit keresett.

Caramon páncélját.

Bőrszíjánál fogva felemelte az egyik vállvasat, felállt, megfordult és Caramonhoz vágta a fényes fémdarabot, ami a férfi vállához ütődve hangos csattanással esett a padlóra.

- Aúú - nyögött fel a mázsás férfi és felült. - Abyss mélységes mélyére! Tika! Hagyjál békén...

- Utána mész - jelentette ki határozottan Tika, és kivette a páncél egy másik darabját. - Utána mész, még ha talicskán is kell kitoljalak innen!

- Elnézést! - mondta a surranó az út szélén álldogáló embernek Vigasz határában. A férfi azonnal megfogta az erszényét. - Egy barátom házát keresem. Izé... tulajdonképpen két barátomét. Az egyik egy csinos asszony, vörös fürtökkel. A neve Tika Waylan...

A surranóra meresztve szemét, a férfi hátrabökött a hüvelykujjával.

- Arra.

Tas odanézett.

- Ott? - kérdezte élénken. - Az gyönyörű ház ott, az új selyemfa erdőben?

- Mi? - röhögött a férfi. - Hogy mondtad? Gyönyörű? Hát ez jó!

Még mindig vigyorogva odébb állt, egyidejűleg nyerítve és számolva meg az erszényében lévő pénzt.

„Micsoda faragatlan tuskó!” - gondolta Tas, és szórakozottan becsúsztatta a férfi kését egyik övtáskájába. Majd azonnal megfélemlítve az egészről, elindult Tika háza felé. Tekintete szeretettel függött a szép ház részletein, amely szilárdan állt a fiatal selyemfa ágai között.

- Úgy örülök Tika sikerének! - lelkesedett Tas a mellette álló valaminek, ami leginkább

egy két lábon járó ruhacsomóhoz hasonlított.

- És persze Caramonénak - fűzte hozzá. - Tudod, Tikának soha nem volt igazán saját otthona. Milyen büszke lehet most!

Ahogy a ház felé közeledett, Tas megfigyelte, hogy az a jobb városi házak közül való, s Vigasz régi hagyományainak megfelelően épült. Az ívelt házorom finom hajlatait úgy formázták, hogy illeszkedjen magához a fához. A ház fő részéből kinyúló szobák falait olyanra faragták és fényezték, hogy a fa törzséhez hasonlítson. A szerkezet követte az élő fa vonalait, szemgyönyörködtető egységet alkotva, békés harmóniát árasztva az emberi munka és a természet között. Tas szívét melengette a gondolat, hogy két barátja ilyen gyönyörű lakásban él és dolgozik. Aztán...

- Ez furcsa! - mondta fennhangon. - Vajon miért nincs rajta tető?

Ahogy közelebb érve jobban megnézte a házat, észrevette, hogy elég sok minden nem készült még el, köztük a tető se. A szépen ívelt házoromnak tulajdonképpen csak a váza épült meg. A szobák falai félkészben álltak a ház körül, a padló pedig durván ácsolt deszkákból volt összeróva.

Mikor Tas pontosan a ház alá ért, megállt és felpillantott, azon töprengve, hogy mi történt itt. Kalapácsok, fejszék és fűrészek heverték szanaszét, rozsdásan. Állapotukból ítélve hónapok óta nem nyúltak hozzájuk. Úgy tűnt, hogy a félig kész épület régóta ki van téve az időjárás viszontagságainak. Tas elgondolkodva babrálta lófarkát. Egész Vigaszban ennek a háznak lehetne a legszebb formája, ha elkészülne végre.

Azután Tas arca felragyogott, mert észrevette, hogy a ház egyik része készen áll. Az üvegek pontosan illeszkedtek az ablakkeretekbe, a falak szilárdan álltak és tető védte a szobát az elemektől. Legalább Tikának van saját szobája. Ahogy figyelmesebben is szemügyre vette a helyet, lefagyott arcáról a mosoly. Az ajtó felett az idő okozta kopások ellenére is tisztán látható volt a gondosan elkészített faragvány, amely jelezte, hogy itt egy varázsló lakik.

- Gondolhattam volna! - dünnyögte Tas fejét csóválva és körbenézett. - Nos, Tika és Caramon bizonyára nem itt laknak. Pedig az az ember azt mondta, hogy... oh!

Ahogy körbejárta a hatalmas selyemfát, egy kisebb házhoz ért, amely a fa árnyékában bújt meg, elveszve a gazban. Nyilvánvalóan csak ideiglenesen húzták fel, de úgy tűnt, hogy ez az ideiglenesség kissé hosszúra nyúlik. Ha egy épület lehet egyáltalán szomorú, tűnődött Tas, akkor ez a ház az. A ház orma ijesztően előredőlt, a festés összetöredezett és lepergett. Mégis virágok virítottak az ablakokban, és a szem fodros függönyökben gyönyörködhetett. A surranó felsőhajtott. Ez tehát Tika háza, amely egy álom árnyékában épült.

A kis házhoz közeledve megállt az ajtó előtt és figyelmesen hallgatózott. Odabentről ijesztő hangok hallatszottak, csattanás, puffanás, üvegcsörömpölés és kiabálás hangjai.

- Azt hiszem jobb, ha most kint maradsz - közölte Tas a ruhacsomóval, mire az válaszul morgott valamit és lehuppant a sárba. Tas bizonytalan pillantást vetett rá, majd vállat vont és az ajtóhoz fordult. Megfogta a kilincset, lenyomta és magabiztosan lépett egyet előre abban a hitben, hogy mindjárt átlépi a küszöböt. Ehelyett jól beverte az orrát. Az ajtó zárva volt.

- Ez furcsa! - értetlenkedett Tas, és hátralépve körbenézett - Mégis mit gondol Tika? Bezárt ajtók! Micsoda barbár szokás! És retesz!... Azt hittem, várnak rám!

Sötéten meredt a zárra. Odabent tovább folyt a kiáltozás és veszekedés. Úgy tűnt, mintha Caramon mély hangját hallaná.

- Érdekes dolgok történhetnek itt! - pillantott körbe Tas, majd vidáman felkiáltott. - Az ablak! Hát persze!

Ám amikor az ablakhoz ért, azt is zárva találta.

- Hát ezt igazán nem vártam Tikától! - jegyezte meg szomorúan a surranó. Megvizsgálta

a zárat, úgy tűnt egész könnyű dolga lenne vele. A bugyrában lévő eszközök közül kiválasztott egyet, amely minden surranóval szinte együtt születik. Beillesztette a zárba, majd nagy szakértelemmel elfordította, és elégedett mosollyal nyugtázta a kattant. Vidáman vigyorogva benyomta az ablaktáblát és bemászott. Semmi zajt nem ütött, mikor a padlóra ugrott. Visszanézett az ablakon át az útra, és látta, hogy az alaktalan ruhacsomó a sárban szunyókál.

Tasslehoff megállt egy pillanatra, hogy kifújja magát, s közben körbejártatta a szemét, tekintete minden zugot bejár, keze mindenhez hozzáért.

- Nicsak, nicsak, milyen érdekes? - ismételte, miközben a csukott ajtó felé nézegetett, amely mögül a veszekedés hangjai hallatszottak. - Tika biztos nem bánja, ha egy pillantást vetek erre. Mindjárt visszateszem...

A tárgy önszántából a surranó egyik zsákocskájába vándorolt.

- Ez meg micsoda? Ajaj! Egy repedés van rajta! Meg fogják köszönni, ha majd megmondom!

Ez most egy másik zsákocskában tűnt el.

- És mit keres itt üresen egy vajas tálka? Biztos vagyok benne, hogy Tika a kamrában szokta tartani. Jobb lesz, ha visszateszem a rendes helyére.

A tálka egy harmadik zsákba süllyedt.

Végül Tas odaért a csukott ajtóhoz. Lenyomta a kilincset, magában megköszönve Tikának, hogy ezt már nem zárta be, és belépett.

- Halló! - kiáltotta vidáman. - Emlékeztek még rám? Nahát! Micsoda móka folyik itt? Én is beszálhatok? Adj nekem is valami dobnivalót, Tika! Jé, Caramon...

Tas beljebb sétált a hálósobába és odament Tikához, aki kezében egy mellvérttel, földbegyökerezett lábbal és tátott szájjal meredt rá.

- Mi történt veled? Szörnyen nézel ki, rettenetesen! Mondd, miért dobálsz a páncélok Caramonhoz? - kérdezte Tas, majd felemelt egy páncélinget, és a nagytermetű harcos felé fordult, aki az ágy mögött barikádozta el magát. - Gyakran szoktátok ezt csinálni? Hallottam már néhány furcsa dologról, amit házastársak tesznek, de ez aztán igazán szokatlannak tűnik!

- Tasslehoff Fúró! - szólalt meg Tika, amint visszanyerte beszélőképességét. - Az istenek nevére, mi a fenét keresel te itt?

- Miért? Biztos vagyok benne, hogy Tanis szólt, hogy jövök - kacintott Tas, és Caramonhoz vágta a páncélinget. - Hé! Ez tényleg jó móka!

Aztán szemrehányóan hozzátette.

- Zárva találtam a bejárati ajtót. Végül az ablakon kellett bemásznom! - neheztelt komoly képpel. - Azt hiszem, több figyelmességet érdemelnék, Tika! Na mindegy! Egyébként találkozom van itt Lady Crysaniával és...

Erre - Tas legnagyobb meglepetésére - Tika elejtette a mellvértet, és a földre omolva zokogásban tört ki. A surranó Caramonra nézett, aki úgy emelkedett fel az ágy háta mögül, mint valami hazajáró kísértet. Caramon felállt és egy elveszett, reménykedő pillantást vetett Tikára. Aztán utat törve magának a páncél szanaszét heverő darabjai között, letérdelt mellé.

- Tika - csitította az asszony vállát simogatva. - Annyira sajnálom. Tudod jól, hogy nem úgy gondoltam, amiket mondtam. Szeretlek! Mindig szerettelek! Csak éppen... Nem tudom, mit tegyek.

- Dehogynem tudod! - csattant fel Tika. Kitépte magát a férfi öleléséből és talpra szökkent. - Épp az előbb mondtam meg neked! Lady Cysania veszélyben van. Utána kell menned!

- Ki ez a Lady Cysania? - kiabált vissza Caramon. - Miért kellene, hogy érdekeljen engem, veszélyben van-e vagy sem?

- Legalább most az egyszer figyelj rám ebben az életben! - szűrte a szót Tika összeszorított fogai közt. Dühre felszárította a könnyeit. - Lady Crysania Paladine nagyhatalmú papnője, az egyik leghatalmasabb Elistan után. Almában figyelmeztették, hogy Raistlin gonoszsága elpusztíthatja a világot. Az Ősmágia Tornyához készül, hogy beszéljen Par-Saliannal, hogy...

- Hogy segítsen elpusztítani Raistlint, ugye erről van szó? - vicsorgott Caramon.

- És ha erről? - fortyant fel Tika. - Szerinted megérdemli, hogy éljen? Ő bezzeg gondolkodás nélkül megölne téged!

Caramon szemei vészjóslóan villogtak, arca kivörösödött. Tas nyelt egyet, mikor meglátta, hogy a természetes ember keze ökölbe szorul, ám Tika szorosan a férfi elé állt. Jóllehet az asszony alig ért férje álláig, Tasnak az volt a benyomása, hogy a nagy ember tart Tika haragjától. Caramon keze erőtlően lehanyatlott.

- De nem, Caramon! - kiáltotta böszén Tika. - Lady Crysania nem akarja elpusztítani a bátyádat. Ő is olyan bolond, akárcsak te! Szereti a bátyádat, hogy az istenek segítsék meg őt! Meg akarja óvni, el akarja fordítani a sötétségtől!

Caramon csodálkozva meredt Tikára. Arckifejezése megenyhült.

- Igazán? - pislogott.

- Igen, Caramon - sóhajtott fáradtan Tika. - Ezért jött ide, hozzád. Azt gondolta, te talán segíthetnél neki. Aztán, mikor a múlt éjjel meglátott...

Caramon lehajtotta a fejét, szemei megteltek könnyel.

- Egy nő, egy idegen, segíteni akar Raiston! És az életét is hajlandó kockáztatni érte!

Ismét szipogni kezdett. Tika elkeseredetten nézett rá.

- Az ég szerel... Menj utána, Caramon! - nógatta, és indulatosan toppantott. - Sose találja meg egyedül a Tornyt, ezt te is jól tudod! Te jártál már Wayreth Erdejében!

- Igen - rebegte Caramon szipákolva. - Raisttal mentem. Elkísértem őt, hogy megküzdjön a Toronyban, és kiállja a Próbát. De micsoda gonosz Próbát! Vigyáztam rá. Akkor még... szüksége volt rám.

- Úgy, ahogy most Crysaniának van szüksége rád! - kiáltotta Tika, de Caramon csak állt ott tétován, és Tas látta, ahogy az asszony vonásai megkeményednek. - Nincs sok vesztegetni való idő, ha utol akarod érni. Emlékszel az útra?

- Én emlékszem! - kiáltott fel Tas izgatottan. - Igen, van egy térképem!

Tika és Caramon egyszerre fordultak felé, és csodálkozva bámultak a surranóra. Teljesen megfélemedtek róla.

- Nemtom - dünnyögte Caramon, sötéten méregetve Tas. Emlékszem a térképeidre. Az egyik egy olyan tengeri kikötőbe kalauzolt, ahol nem is volt semmiféle tenger.

- Arról nem én tehetek! - méltatlankodott Tas. - Ezt még Tanis is megmondta! Az a térképem még a Pusztulás előtt készült! De veled kell mennem, Caramon. Találkoznom kell Lady Crysaniával. Rám bízott egy küldetést, egy igazi küldetést! És én teljesítettem! Megtaláltam...

Valami mozgás elterelte a surranó figyelmét.

- Oh, már itt is van!

Tas színpadias mozdulattal előremutatott, mire Caramon és Tika megfordult, és egy alaktalan ruhacsomót pillantottak meg a hálószoza ajtajában ácsorogni. Mostanra a rongykupac fekete, gyanakvó szemeket is növesztett.

- Éhes - gügyögte Tasnak szemrehányóan. - Mikor lesz evés?

- Megtaláltam Buput - fejezte be Tasslehoff Fúró láb büszkén.

- Abyss mélységes mélyére, mégis mit akar kezdeni Lady Crysania egy mocsári törpével? - kérdezte Tika teljesen elképedve, miután Buput a konyhába terelte és adott neki egy darab száraz kenyeret meg sajtot, majd kiküldte a ház elé - a mocsári törpe

szaga nem igazán növelte a kis ház kényelmét. Bupu boldogan tért vissza a sárba, ahol étkezését azzal egészítette ki, hogy nekihasalva egy pocsolyának, kihörpintette annak tartalmát.

- Megígértem, hogy nem mondom el - felelte Tas fontoskodva. A surranó segített Caramonnak fölcsatolni a páncélt, ami ugyancsak bonyolult művelet volt, mivelhogy a harcos szemmel láthatóan természetesebb lett, mióta azt utoljára hordta. Tika és Tas vállvetve küzdöttek, míg bele nem izzadták a szíjak rángatásába és az igyekezetbe, hogy a kövér testet a fém alá gyömöszöljék.

Caramon úgy morgott és nyöszörgött, mint egy kínpadra vont állat. A férfi többször megnyalta ajkát a hálósobában heverő lapos üveg felé pislogva, amit Tika csak úgy a sarokba hajított.

- Ugyan már, Tas! - hízelgett Tika, tudva, hogy a surranók nem képesek megőrizni titkaikat. - Biztos vagyok benne, hogy Lady Crysania nem bánná...

Tas arca megnyúlt.

- De... megesketett... Paladine nevére, Tika - jelentette ki ünnepélyesen. - És tudod, hogy Fizban... vagyishogy Paladine és én igen közeli barátok vagyunk.

Egy pillanatra elhallgatott, majd ismét felkiáltott.

- Jóságos ég, Caramon! Hogy a fenébe sikerült így elhíznod?

Lábát Caramon combjának támasztva. Tas nekiveselkedett, mire Caramon fájdalmasan felnyögött.

- Jó formában vagyok - morogta dühösen a harcos. - A páncéllal van baj. Biztos összement, vagy ilyesmi.

- Nem tudtam, hogy ez a fém képes összemenni! - vizsgálta Tas érdeklődéssel. - Biztos felmelegedhetett! Hogy csináltad? Vagy tényleg ennyire meleg lenne nálatok?

- Fogd már be a szád! - dörrent rá Caramon.

- Csak segíteni akartam! - felelte megsértődve Tas. - Szóval... hol is tartottam? Ja, éppen Lady Crysaniánál...

Arca ünnepélyessé vált.

- Szent esküvel fogadtam neki. Csak annyit mondhatok, hogy megkért, meséljek el mindent, amit Raistlinről tudok. Meg is tettem. Ennek lehet valami köze a dologhoz. Lady Crysania igazán csodálatos teremtes, Tika - folytatta Tas komolyan. - Talán tudod, hogy én nem nagyon vagyok hívő lélek. Mi, surranók általában nem. De nem kell ahhoz hívőnek lenni, hogy valaki észrevegye, van Lady Crysaniában valami igazán jó. És okos is. Tán még Tanisnál is okosabb...

Tas szeme titokzatosan csillogott.

- Azt hiszem, ezt még elmondhatom nektek - suttogta. - Egy tervet forgat a fejében, amivel megmentheti Raistlint. Bupu is része a tervnek. Par-Salian elé akarja vinni.

Ezt még Caramon is kételkedve fogadta, és Tika magában azon kezdett gondolkodni, hogy Tanisnak és Zúgósízelnak talán mégis igaza lehet. Lady Crysania tényleg örült. De bármi, ami segíthet Caramonon, ami reményt adhat neki...

Ám úgy tűnt Caramon jelenleg leginkább ezt az egészet ki akarja verni a fejéből.

- Tudjátok, minderről az a Fis... Fistandandudi vagy hogyishíják tehet - nyögte a harcos, miközben a hájába vágó, kényelmetlen bőrszíjakat igazgatta. - Szóval ez a mágus, Fizban... izé Paladine beszélt nekünk erről. És Par-Salian is tud valamit a dologról.

Arca felragyogott.

- De majd mi mindent megoldunk! Visszahozom ide Raistlint, ahogy terveztük, Tika! Beköltözhetsz abba a szobába, amit már megépítettünk neki! Gondját viseljük, te és én. Az új házunkban! Minden rendben lesz, ne aggódjatok!

Caramon szeme ragyogott. Tika rá se mert nézni. Úgy beszélt, mint az a régi Caramon, az az ember, akit egykor úgy szeretett.

Az asszony hirtelen komor tekintettel megfordult és elindult a hálószoza felé.

- Összeszedem a többi holmidat.

- Várj! - állította meg Caramon. -, Ne! Ööö... köszönöm, Tika! Majd én megcsinálom! Mi lenne, ha inkább... ööö... csinálnál valami harapnivalót az útra?

- Én is jövök segíteni! - kiáltotta Tas, buzgón elindulva a konyha felé.

- Nagyon helyes - hagyta rá Tika. Karját kinyújtva azonban hirtelen megragadta a surranó hátralógó lófarkát. - Egy pillanat, Tasslehoff Fúróláb! Addig nem mész sehova, míg az összes zsebedet ki nem ürítetted!

Tas tiltakozva siránkozott. Caramon, kihasználva a zűrzavart, besietett a hálószozába és becsukta maga mögött az ajtót. Egyenesen a szoba sarkához tartott és felmarkolta az üveget. Megrázta. A flaska még félig tele volt. Elégedett vigyorral begyömöszölte a hátizsákjába és gyorsan néhány ruhadarabot gyűrt fölé.

- Már kész is vagyok! - kiáltott ki vidáman Tikának.

- Kész vagyok - ismételte meg kissé szerencsétlenül a verandán.

Nevetségesen nézett ki. A sárkánypáncélt, amit a háború utolsó hónapjaiban viselt, teljesen felújította, mikor visszaérkezett Vigaszba. Kikalapálta a horpadásokat, kitisztította, kifényesítette és úgy átalakította, hogy még csak nem is hasonlított az eredetire. Nagy gonddal javítgatta, aztán szeretettel elcsomagolta. Még mindig ragyogó állapotban volt. Csakhogy most, sajnálatos módon, tenyéryi rés ásított a mellét takaró csillogó, fekete páncéling és a széles öv között, amelyet vastag dereka köré tekert. A lábvasakat pedig még Tas segítségével sem volt képes felszíjazni kövér combjára. Így ezeket inkább elcsomagolta. Felnyögött, mikor megemelte pajzsát és gyanakodva méregette. Valaki mintha ólmot öntött volna bele az elmúlt két évben. Kardszíja alig érte körül lógó hasát. Dűhtől vörös képpel szíjazta hátára a kardhüvelyt.

Tasnak ezen a ponton hirtelen máshova kellett néznie. A surranó azt hitte, mindjárt kitör belőle a kacagás, de ehelyett riadtan vette észre, hogy inkább a sírás kerülgeti.

- Úgy nézek ki, mint egy bolond - dűnnyögte Caramon, látva Tas gyors félrefordulását. Bupu hatalmas szemekkel bámulta, még a száját is kitátotta.

- Pont úgy te kinéz, mint Első Hólyag Főpuffancs!

Tas előtt élénken jelent meg a Xak Tsarothban lakó mocsári törpék kövér, szurtos királya. Megragadta Buput és egy kenyérdarabot tömött a szájába, hogy elhallgattassa. De már késő volt, Caramon is meghallotta.

- Szóval így állunk! - morogta dühösen. Arca elsötétült, és hangos csattanással földhöz vágta a pajzsot. - Nem megyek! Ez különben is nevetséges ötlet volt!

Vádlóan nézett Tikára, aztán megfordult, hogy az ajtóhoz lépjen. De Tika útját állta.

- Nem - lehelte csendesén. - Addig nem jössz vissza a házamba, amíg újra egész ember nem lesz belőled!

- Ez itten inkább két egész ember - dűnnyögte Bupu az orra alatt. Tas még több kenyeret tömött a szájába.

- Ennek semmi értelme! - rivallt az asszonyra haragosan Caramon, és megragadta a vállát. - El az utamból, Tika!

- Figyelj rám Caramon! - tagolta halk, de határozott hangon Tika. Tekintetével elkapta Caramon pillantását és nem eresztette. Kezét a férfi mellére téve, komolyan a szemébe nézett. - Valamikor azt mondtad, hogy akár a sötétségbe is követnéd Raistlint. Emlékszel?

Caramon nyelt egyet, majd falfehér arccal bólintott.

- Visszautasított - folytatta gyengéden Tika - azzal, hogy ez a halálotat jelentené. Hát nem látod Caramon, hogy követted őt a sötétségbe? Hogy apránként tönkreteszed magad? Maga Raistlin mondta, hogy éld a saját életed és engedd őt is a maga útján járni!

De ehelyett te mindkettőtök útját próbálsz járni, Caramon. Az éned egyik fele sötétségben el, a másik pedig az itallal próbálja feledtetni mindazt a fájdalmat és kínt, amit ott látsz.

- Az én hibám! - szipákolta Caramon megtörten. - Az én hibám, hogy Fekete Köpenyt visel! Miattam történt az egész! Ezt akarta Par-Salian is megértetni velem...

Tika az ajkába harapott. Tas látta, hogy az asszony arcát előnti a harag, de uralkodik magán.

- Lehet. - Csak ennyit mondott. Aztán mély lélegzetet vett. - De addig nem jöhetsz vissza hozzám mint férj, sőt még barátként sem, amíg meg nem találod a magad békéjét!

Caramon úgy nézett rá, mintha először látná életében. Tika arca szilárd eltökéltséget sugárzott, zöld szeme tisztán és hűvösen csillogott. Tasnak hirtelen eszébe jutott a sárkányfattyak elleni harc a templomnál, Nerakában, a háborúnak azon a borzalmas, utolsó napján. Tika pont így nézett ki akkor.

- Talán sose térek majd vissza - jelentette ki Caramon mogorván. - Erre vajon gondoltál-e, hölgyem?

- Igen - felelte Tika határozottan. - Gondoltam rá. Ég veled, Caramon!

Hátat fordítva férjének, az asszony az ajtóhoz lépett és becsukta maga mögött. Tas és Caramon hallotta a zár kattánását. A férfi arca megrándult, lapátkeze ökölbe szorult és a surranó egy pillanatig attól tartott, hogy nekimegy az ajtónak. Aztán a kéz ismét elernyed. Caramon, miközben megtépzott tekintélyét próbálta visszanyerni, dühösen lelépett a verandáról.

- Majd én megmutatom neki! - morogta nagyokat lépve, közben páncéljának darabjai egymáshoz verődve zörögtek. - Visszajövök én három nap múlva azzal a Lady Crysizével! Aztán majd tárgyalunk a dologról. Ezt nem teheti velem! Az összes istenekre, nem! Két-három nap, és könyörögni fog, hogy menjek vissza hozzá! Lehet, hogy lesz kedvem, lehet, hogy nem...

Tas zavartan topogott. Éles hallásával tisztán kivehette a mögötte álló házból kiszűrődő szívszaggató zokogást. Tudta, hogy Caramon önsajnálata merülve és páncélját zörgetve nem hallhat semmit. De mit tehetett volna?

- Majd én vigyázok rá, Tika! - kiáltotta Tas, és megragadva Buput, a harcos után sietett. A surranó felsóhajtott. Eddigi kalandjai közül ez kezdődött a legrosszabbul.

5. FEJEZET

Palanthas - a szépség legendás városa. A város, amely hátat fordított a világnak, és méla tekintettel bámulja magát a tükörben.

Ki is jellemezte így? Kitiara kék sárkányának, Skie-nak a hátán ülve ezen töprengett, mikor a városfalak látótávolságba kerültek. Talán a megsiratatlanul elhunyt Ariaka, a sárkányhadúr. Elég fellengzősen hangzott ahhoz, hogy az ő mondása lehessen. De ami a palanthasiakat illeti, igaza volt, ezt Kit kénytelen volt elismerni. Úgy megrémültek, hogy imádott városuk netán rombadől, hogy kialakultak egy különbékét a haduraktól. Csak közvetlenül a háború vége előtt, amikor már nyilvánvalóan nem volt mitől tartaniuk, csatlakoztak vonakodva a többiekhez, hogy részt vegyenek a Sötétség Királynője hatalmának megdöntésében.

Solamnia lovagjai hősieles önfeláldozásának köszönhetően Palanthas megmenekült attól a megsemmisítő pusztítástól, amely más városokat - például Vigaszt és Tarsist - sújtott. Amint röptükben nyíllövésnyire megközelítették a városfalakat, Kit megvetően elmosolyodott. Palanthas ismét a tükör felé fordult, kihasználva a beáramló gazdagságot már amúgy is legendás szépségének emelésére.

Erre gondolva Kitiara hangosan felnevetett, mikor megpillantotta a zavart nyüzsgést az Óváros falain. Két éve nem repült el a falak fölött kék sárkány. El tudta képzelni a káoszt és a pánikot. A csöndes éjjeli levegőn át halványan hallatszottak a dobszó és trombitajelek.

Skie is hallotta. Vére forrni kezdett a háború hangjaira, és izzóvörös szemét kérlelve fordította Kitiara felé: gondolja meg magát...

- Nem, kedveském - szólt Kitiara, miközben előrehajolt, hogy megnyugtatóan megveregesse a sárkány nyakát -, most nincs itt az ideje. De nemsokára - ha sikerrel járunk! Nemsokára, ígérem!

Skie kénytelen volt ennyivel megelégedni. Mégis, némi elégtételképpen tátott szájából egy villámot lövellt a falra, fekete nyomot hagyva rajta, miközben éppen csak annyival röppent feljebb, hogy az esetleges nyilak ne érhessek el. Jöttére a csapatok szétszóródtak, mint a hangyák; a sárkánypánik hullámokban söpört végig rajtuk.

Kitiara lassan, kényelmesen repült. Senki sem merte bántani - béke volt az ő sanctioni seregei és a palanthasiak között, noha voltak néhányan a Lovagok közt, akik megpróbálták rávenni Ansalon szabad népeit, hogy egyesült erővel támadják meg Sanctiont, ahová Kitiara a háborút követően visszavonult. Ám a palanthasiakat nem lehetett kihozni a sodrukából. A háborúnak vége, a fenyegetés elmúlt.

- Az én erőm és hatalmam pedig napról-napra nő - dörögte nekik Kit a város fölött repülve, mialatt mindent, amit látott, magába szívott és fejében elraktározott a későbbiekre.

Palanthas kerékformára épült. Valamennyi fontos épület - a kormányzó palotája, a kormányhivatalok és a nemesek ősi otthonai - a városközpontban emelkedett. Ez a kerékagy, amely körül a város forog. A következő körben épültek a gazdag céhmesterek - az „Újgazdagok” - házai, és azok nyári rezidenciája, akik a városfalakon kívül laktak. Itt voltak az oktatási központok is, beleértve Astinus Nagy Könyvtárát. Végül az óvárosi falak tövében helyezkedett el a vásártér és a mindenféle boltok.

Nyolc széles sugárút vezetett ki az Óváros központjából, mint a kerék küllői. Ezeket fák szegélyezték, szépséges fák, amelyek lombjai egész éven át olyanok, mint az aranypaszomány. A sugárutak az északi tengeri kikötőhöz, valamint az Óváros hét kapujához vezettek.

A falakon kívül az Újváros terült el Kit szemei előtt. Ez ugyanolyan körkörös rendszerben épült, mint az Óváros. Az Újvárost nem öveztek falak, mert, mint az egyik kormányzó mondta, „a fal rontja az összképet”.

Kitiara mosolygott. Nem látta a város szépségét. A fák semmit sem jelentettek neki. A hét kapu szédítő csodájától nem szorult össze a torka - no, legfeljebb egy egész kicsit. „Milyen könnyű lenne meghódítani” - gondolta sóhajtva.

Két más épület vonta magára a figyelmét. Az egyik új, a központban épült: Paladin temploma. A másik a saját úticélja volt. Ezt gondosan szemügyre vette.

Oly éles ellentétben állt a környező város szépségével, hogy még Kitiara hideg, érzéketlen szemének is feltűnt. Csontujjként meredve fel az árnyak közül, amelyek körülvették, a sötétség és torz rúttság megtestesülésének tűnt, annál borzalmasabban, mivel valaha a legcsodálatosabb építmény lehetett Palanthasban: az Ősmágia Tornya.

Árnyak lengtek körülötte éjjel-nappal, mert hatalmas tölgyfaliget őrizte. Ezek voltak a legnagyobb fák, amelyek Krynben nőttek, ahogyan a legtöbbet utazók közül némelyek borzongva suttozták. Senki sem tudta biztosan, mert senki sem szánta volna rá magát, hogy a fák félelmetes sötétjében járkáljon, még egy surranó sem, pedig nem sok dolog van a világon, amitől ez a faj fél.

- A Shoikan Liget - dűnnyögte Kittara valamilyen láthatatlan társának. - Egyetlen élőlény sem léphet be oda, bármely fajhoz tartozzék is. Egyetlen egy sem, míg csak vissza nem

tér „a múlt és jövő ura”.

Lehet, hogy Kit hangjában volt némi gúny, mikor ezt mondta, ám ez a gúny megremegett, amint Skie egyre közelebb kezdett körözni a fekete folthoz.

A kék sárkány a Shoikan Ligethez közeli üres, elhagyatott utcában szállt le. Kit a csábító jutalomtól a legszörnyűbb fenyegetésekig mindent megpróbált, hogy Skie hajlandó legyen vele átrepülni a liget felett a toronyhoz. De Skie, jóllehet gazdájáért kész lett volna utolsó csepp vérének is kiontani, ezt megtagadta. Nem volt rá képes. Senki halandó, még egy sárkány sem hatolhatott be az örökös tölgyek elátkozott bűvkörébe.

Skie egy helyben állt és gyűlölködve bámult a ligetbe, vörös szemei lángoltak, míg karmaival idegesen szaggatta fel a kövezetet. Óvnia kellett volna gazdáját, hogy oda belépjen, de jól ismerte Kitiarát. Ha ő egyszer valamit a fejébe vett, semmi sem riasztotta vissza. Így hát Skie összecsuksa nagy bőrszárnyait, elégedetlenül szemlélte ezt a jóltáplált, szép várost és vágyakozva gondolt a lángokra, füstre és halálra.

Kitiara lassan szállt le a sárkánynyeregéből. Az égen Solinari, a Fehér Hold sápadt, levágott fejnek látszott. Ikertestvére, Lunitari, a Vörös Hold éppen csak felkelt, és most úgy pislákol a láthatáron, mint egy kihunyó gyertya kanóca. A két hold gyenge fénye halványan csillogott Kitiara sárkánypáncélján, kísérteties vérszínárnyalatot adva neki.

Kit behatóan megszemlélte a ligetet, lépett felé egyet, majd idegesen megállt. A háta mögött suhogást hallott, Skie szárnyainak kimondatlan tanácsát: Meneküljünk erről a végzetes helyről, Úrnőm! Meneküljünk, míg életben vagyunk!

Kitiara nyelt egyet. Nyelve kiszáradt és megduzzadt. Gyomra fájdalmasan összeszorult. Élénken merült fel emlékezetében első csatája, amikor először került szembe ellenséggel és tudta, hogy meg kell ölnie azt az embert, másként az öli meg őt. Akkor kardjának ügyes döfésével ő győzött. De most?

- Sok sötét helyen jártam már ezen a világon - súgta Kit láthatatlan társának halk, mély hangon és nem ismertem félelmet. Ide azonban nem bírok belépni.

- Tartsd csak magasra az ékkövet, amelyet tőle kaptál - szólt társa, alakot öltve az éjszakában. - A liget őreinek nem lesz hatalma, hogy ártsanak neked.

Kitiara benézett a magas fák sűrű gyűrűjébe. Roppant, kiterjesztett ágaik elrejtették a holdak és a csillagok fényét éjjel és a napét nappal. Gyökereik körül örökös éjszaka áramlott. Gyenge szellő nem érintette halvány gallyaikat, szélvihar nem mozdította hatalmas ágaikat. Azt beszélik, hogy még a Pusztulást megelőző rettenetes napokban is, amikor olyan viharok söpörtek végig Krynneen, amilyenhez fogható azelőtt nem látott a világ, egyedül a Shoikan Liget fái nem hajoltak meg az istenek haragja előtt.

De még örökkévaló sötétjüknél is rémesebb volt az örökkévaló élet visszhangja, amely mélyen odabent lüktetett. Örökkévaló élet, örökkévaló nyomorúság és kínszenvedés...

- Amit mondasz, azt a tudatom elhiszi válaszolta Kitiara reszketve -, de a szívem nem, Lord Soth.

Akkor fordulj vissza - válaszolta vállat vonva a halállovag. - Mutasd meg neki, hogy a világ leghatalmasabb sárkányhadura gyáva.

Kitiara sárkánysisakjának szemrésén keresztül rámeredt Sothra. Barna szeme megvillant, keze görcsösen szorította kardja markolatát. Soth viszonzta a pillantást, a szeme sárga villódzó sárga láng most undok gúnnal égett. És ha ennek a szemei kinevetik, mit fejeznek majd ki azok az arany színű szemek, a máguséi? Nem kacajt - diadalt!

Kitiara ajkait összeszorítva a nyakláncáért nyúlt, amelyen a talizmán függött, amit Raistlin küldött neki. Megragadta a láncot és egy hirtelen rántással könnyedén leszakította. Kesztyűs kezében feltartotta az ékkövet.

A kő - fekete, mint a sárkányvér - hideg tapintású volt, még a nehéz bőrkesztyűn át is fagyot sugárzott. Fénytelenül, visszataszítóan, súlyosan hevert a tenyerén.

- Hogyan láthatják az örök? - kérdezte Kittara, a holdfénybe tartva a követ. - Nézd, nem sugárzik, nem vet szikrát. Olyan, mintha egy darab szenet tartanék.

- Azt a holdat, amely az éj kövére süt, nem láthatod sem te, sem más, csak akik imádják - válaszolta Lord Soth. - Ők, meg azok a halottak, akiket örök életre ítélték, mint engem. Mi látjuk! Nekünk fényesebben világít, mint bármely más égi fény. Tartsd magasra, Kitiara, tartsd magasra és indulj előre! Az örök nem fognak megállítani. Vedd le a sisakod, hogy az arcodba nézhessenek, és lássák az ékkő fényének tükröződését a szemedben.

Kitiara még egy pillanatig tétovázott. Azután - Raistlin gúnyos nevetésére gondolva, amely a fülében csengett -, a sárkányhadúr levette szarvas sárkánysisakját. Még mindig egy helyben állt, és körülnézett. Egy fuvallat sem borzolta sötét fürtjeit. Érezte, hogy hideg veríték csordul le a halántékán. Kesztyűjének egy dühös mozdulatával letörölte. Hallotta, hogy a háta mögött a sárkány nyüszít. Furcsa hang, sohasem hallotta még Skie-től. Elszántsága megingott. Az ékkövet tartó kéz megremegett.

- Ők a félelemmel táplálkoznak, Kittara - szólt halkán Lord Soth. - Tartsd fel a követ, hadd lássák visszfényét a szemedben!

Mutasd meg neki, hogy gyáva vagy! Ezek a szavak ott dörömböltek az agyában. Megragadta az éjkövet, magasra emelte a feje fölé, és belépett a Shoikan Ligetbe.

Sötét lett. A sötétség oly hirtelen zuhant rá, hogy Kitiara egy szörnyű, bénító pillanatig azt hitte, megvakult. Csak Lord Soth szemének a sápadt csontvázarc belsejében libegő lángja biztosította róla, hogy mégsem.

Kényszerítette magát, hogy nyugodtan álljon, megvárva, míg a rettegés pillanata elmúlik és ereje visszatér. És akkor először vett észre valami csillogást az ékkőben. Nem hasonlított semmilyen más fényre, amit valaha is látott. Nem világította meg annyira a sötétséget, hogy Kitiara megkülönböztethette volna mindazt, ami a sötét belsejében élt, magától a sötétől.

A kő segítségével Kitiara kezdte tisztábban látni az élő fák törzsét. És egyszer csak észrevette, hogy egy ösvény bontakozik ki a lábai előtt. Mint egy éjfolyó hömpölygött a fák között, és Kitnek az a kísérteties érzése támadt, hogy ő is vele folyik.

Megbűvölten figyelte, amint lábai akarátának közreműködése nélkül vitték előre. Borzadva eszmélt rá, hogy a liget előbb megpróbálta távol tartani, most pedig magába szívja!

Kétségbeesetten küzdött, hogy visszanyerje az uralmat saját teste felett. Végül győzött, legalábbis úgy vélte. Mindenesetre már nem vett részt a mozgásban. Csakhogy most nem volt képes másra, mint csak állni az áramló sötétben és vacogni, miközben testét a félelem görcsei vonták kínpadra. Ágak reccsentek a feje felett, vihogva a tréfán. Levelek súrolták az arcát. Kétségbeesetten hadakozott, hogy megszabaduljon tőlük, aztán abbahagyta. Érintésük fagyos volt, de nem kellemetlen. Majdnem simogatás, a tisztelet gesztusa. Felismerték, maguk közül valónak ismerték el. Kit abban a pillanatban ismét ura lett önmagának. Felemelte a fejét, és kényszerítette magát, hogy az ösvényre nézzen.

Az nem mozdult. Az egész csak illúzió volt, amely saját félelméből született. Kit dühösen elmosolyodott. A fák maguk mozogtak! Félreálltak, hogy utat engedjenek neki. Kitiara bizalma megnőtt, szilárd léptekkel haladt az ösvényen, és még hátra is fordult, hogy egy diadalmas pillantást vessen Lord Sothra, aki néhány lépéssel mögötte haladt. A halállovag azonban nem adta jelét, hogy tudomást venne róla.

- Talán szellemtestvéreivel társalog - kacagott Kit magában. Nevetése azonban a vad rémület sikolyává torzult.

Valami elkapta a bokáját! Csontfagyasztó hideg áradt el lassan a testén, mely jéggé dermedtette vérét és idegeit. A fájdalom heves volt, Kit ordított a kintól. Lábszárához kapott, és akkor meglátta, mi az, ami fogva tartja: egy halottsápadt kéz! A földből nyúlt ki, és csontujjai szorosan kulcsolódtak Kit bokájára. Érezte, hogy az életet szívja ki belőle,

hogy elhagyja az erő. S ekkor borzadva látta, amint lába kezd eltűnni a süppedékes talajban.

Elméjét hatalmába kerítette a pánik. Őrjöngve rúgott bele a kézbe, hogy megtörje fagyos szorítását. Ám az keményen tartotta, s még egy másik kéz is kinyúlt a fekete ösvényből, hogy hatalmába kerítse másik bokáját. Rémületében felsikoltva Kitiara elvesztette egyensúlyát és a földre zuhant.

- El ne ejtsd a követ! - hallatszott Lord Soth élettelen hangja. - Másképp lehúznak!

Kitiara fogta a követ, szorongatta küzdelme kínos vonaglása közben is, amint igyekezett kiszabadulni a halálos szorításból, mely lassan vonszolta lefelé.

- Segíts! - kiáltotta, borzadó tekintetével Sothot keresve.

- Nem tehetem - felelte mogorván a halállovag. - Az én varázserőm ez ellen nem hat. Nincs semmi, ami megmenthet, csak a saját akaraterőd. Ne feledd az ékkövet!

Kitiara egy pillanatig mozdulatlanul feküdt, borzongva a fagyos érintéstől. Azután előntötte a düh. „Hogy merészeli ezt tenni velem!” - gondolta, és újra megjelentek előtte a gúnyos aranyszín szemek, amint kínlódásában gyönyörködnek. Haragja megolvasztotta a félelem fagyát és kiégette belőle a pánikot. Most teljesen nyugodt volt. Tudta, mit kell tennie. Lassan felhúzódkodott a sárból, majd megfontoltan és határozottan lenyújtotta az ékkövet, és iszonyodva hozzáértette a fakó csontkézhez.

Fojtott szitok morajlott fel a föld alól. A kéz megremegett, szorítása elernyed, és visszacsúszott a csapás mellett korhadó levelek közé.

Kitiara gyorsan odanyomta a követ a másik kézhez. Az is eltűnt. A sárkányhadúr feltápáskodott, körülkémlelt, majd magasra emelte az ékkövet.

- Látjátok ezt, ti, élőhalállal elátkozott teremtmények? - kiáltotta éles hangon. - Nem fogtok megállítani! Át fogok jutni, mert át akarok! Halljátok? Akarok!

Válasz nem jött. Az ágak már nem recsegték, a levelek mozdulatlanul csüngtek. Kitiara még egy pillanatig ott állt némán, kezében az ékkövel, azután újra elindult az ösvényen, alig hallhatóan, szidva Raistlint. Tudta, hogy Lord Soth a közelében van.

- Már nincs messze - szólt amaz. - Megint kivívtad a csodálatomat, Kitiara.

Kitiara nem felelt. Haragja elszállt, üresség maradt utána a gyomra táján, amely gyorsan újra megtelt félelemmel. Nem mert megszólalni. De ment tovább, szemét ezúttal komoran maga elé szögezve az útra. Maga körül mindenütt az ujjakat látta, amint ássák ki magukat a földből, keresve az eleven húst, amelyet kívántak is meg gyűlöltek is. Sápadt, beesett arcok meredtek rá a fákról, fekete, alaktalan valamik szállkostak körülötte, a halál és rothadás dögletes szagával töltve meg a hideg és nyirkos levegőt.

Ám az ékkövet tartó kesztyűs kéz, ha remegett is, sohasem bizonytalanodott el. A hústalan ujjak nem állíthatták meg Kitiarát. A tátongó száju arcok hiába vonítottak forró véréért. A tölgyek továbbra is lassan elhúzódtak Kitiara előtt, az ágak félrehajoltak útjából.

A csapás végén ott állt Raistlin.

- Meg kellene, hogy öljelek, te átkozott kurafi! - hörögte Kitiara dermedt ajkakkal, kezével kardja markolatán.

- Én is végtelenül örvendek, hogy látlak, nővérkém - kajánkodott Raistlin a maga lágy hangján.

Két év óta először találkoztak a testvérek. Kiérve a fák sötétjéből Kitiara most láthatta fivérét, aki Solinari halvány fényében állt. Rendkívül finom, fekete bársonypalástot viselt. Aláhullva kissé görnyedt, sovány vállairól, lágy redőkben fogta körül karcsú alakját. A csuklya, mely aranyszín szemei kivételével egész fejét beárnyékolta, ezüst rúnákkal volt kihímezve. Középen a legnagyobb rúna - egy homokóra. Más ezüst rúna a palást bő ujjának kezelőjén sziporkáztak a holdfényben. A mágusbotra támaszkodott, annak sárkánykarom markolta kristályára, mely csak Raistlin parancsára ragyogott föl, ám most sötét és hideg volt.

- Meg kellene, hogy öljelek - ismételte Kitiara, s mielőtt teljesen felfogta volna, hogy mit tesz, egy pillantást vetett a halállovagra, aki kezdett alakot öltetni a liget sötétjéből. Nem parancsoló tekintet volt, hanem felkérő. Kimondatlan felhívás.

Raistlin elmosolyodott. Ritkán látta bárki is a mosolyát. Ám ez is elveszett csuklyája árnyékában.

- Lord Soth - fordult üdvözlően a halállovaghoz.

Kitiara ajkába harapott, amint látta, hogy Raistlin homokóra-szeme az élőholt lovag páncélját vizsgálgatja. Azon még látszottak Solamnia lovagjának belemetszett jelképei - a Rózsa, a Jégmadár és a Kard -, de egészen megfeketedett, mintha a páncélt tűz égette volna össze.

- A Fekete Rózsa lovagja - folytatta Raistlin -, aki a Pusztulás lángjaiban égett el, mielőtt a tündérlány, akit tönkretett, vissza nem hurcolta a keserves életbe.

- Ez a történetem - mondta a halállovag rezzenetlenül. - Te pedig Raistlin vagy, a múlt és jövő ura, a megjövendőlt.

Álltak, egymást méregetve, elfeledkezve Kitiaráról, aki megérezve kettejük szótlan, halálos párbaját, elfelejtkezett saját sérelméről, és lélegzetvisszafojtva leste a harc kimenetelét.

- Mágiád erős - jegyezte meg Raistlin. Enyhe szél susogtatta a tölgyek gallyait és végigsimította Raistlin máguspalástjának fekete ráncait.

- Igen - viszonzta nyugodtan Lord Soth. - Egyetlen szóval ölni tudok. Tűzgömböt hajítok az ellenségeim közé. Csontvázharcosok csapatát vezetem, akik képesek pusztá érintéssel ölni. Jégfalat tudok emelni, hogy megvédjem, akinek a szolgálatában állok. Szemeim látják a láthatatlant. A közönséges varázsigék jelenlétemben szétomlanak.

Raistlin bólintott, csuklyájának ráncai kicsit megmozdultak.

Lord Soth szótlanul nézte a mágust. Közel lépett hozzá, csupán néhány hüvelyk választotta el annak törékeny testétől. Kitiara gyorsabban lélegzett.

Ekkor Solamnia elátkozott lovagja kezét udvarias mozdulattal csontvázának arra a helyére tette, ahol valamikor a szíve dobogott.

- De a mester előtt meghajlok - zengte.

Kitiara ajkát rágta, visszafojtva egy felkiáltást.

Raistlin gyors pillantást vetett felé, aranyhomokóra-szemének villanása jelezte, hogy jól mulat.

- Csalódott vagy, drága nővérem?

De Kitiara megszokta a szerencse változó széljárását. Kikémlelte az ellenséget, megtudta, amire szüksége volt.

- Szó sincs róla, öcskös - viszonzta azzal az álságos mosollyal, melyet sokan oly elbűvölőnek tartottak. - Végtére is téged akartalak látni. Túlságosan régen nem látogattuk meg egymást. Jó színben vagy.

- Ó igen, drága nővérem - mondta Raistlin. Előrelépett, és sovány kezét a lány karjára tette. Az összerándult az érintéstől, forróságot érzett, mintha lázban égne! De magán érezvén a másik fürkésző tekintetét, amely minden rezdülését észlelte, nem húzódott vissza. A mágus mosolygott.

- Olyan régen nem láttuk egymást, Hogy is, két éve? Két évvel ezelőtt tavasszal - folytatta társalgó modorban, Kitiara karját egy pillanatra sem eresztve. A hangja csupa gúny volt. - A Sötétség Királynőjének nerakai templomában történt, ama végzetes éjszakán, amikor királynőm elbukott és száműzetett e világból...

- Hála a te árulásodnak - vetette közbe Kitiara, sikertelen kísérletet téve, hogy kiszabaduljon a mágus fogásából. Raistlin Kitiara karján tartotta a kezét, aki látszólag képes lett volna pusztá kézzel kettétörni őt, mégsem mert moccanni, noha égett a vágtyól, hogy kivonhassa magát az égető érintésből.

Raistlin nevetett és magával húzta nővérét az Ősmágia Tornyának külső kapujához.

- Beszéljessünk az árulásról, drága nővérem? Vajon nem örvendettél-e, mikor varázserőmmel szétzúztam Lord Ariaka mágikus pajzsát, hogy Tanis, a Félelf a te urad és gazdád testébe meríthesse kardját? Vajon nem tettelek-e ezzel a cselekedetemmel Kryn leg hatalmasabb sárkányhadurává?

- Sok hasznom volt belőle! - vágott vissza Kitiara keserűen. - Sanctionban, szinte Solamnia alávaló Lovagjainak foglyaként, akik valamennyi vidék urai köröskörül! Éjjel-nappal aranysárkányok őrzetében, akik minden lépésemet figyelik! Hadseregem közben szétszórva barangol a világban...

- Mégis idejöttél - állapította meg Raistlin. - Megakadályoztak az aranysárkányok? Tudtak a lovagok az elutazásodról?

Kitiara megtorpant a toronyhoz vezető ösvényen és elképedten bámult öccsére.

- A te műved?

- Persze - vont vállat Raistlin. - De erről majd később, drága nővérem - mondta menet közben. - Fázol és éhes vagy. A Shoikan Liget a legrendíthetetlenebbek idegeit is megtépázza. Csak egyvalakinek sikerült még áthatolni rajta, természetesen az én segítségemmel. Azt feltételeztem, hogy te meg fogod állni a helyed, de be kell vallanom, Lady Crysania bátorsága kissé meglepett.

- Lady Crysania! - ismételte Kitiara elképedten. - Paladine Tiszteletreméltó Leánya! Ideengedted?

- Nemcsak engedtem, hanem meghívtam - válaszolta Raistlin zavartalanul. - Meghívás és oltalmazó varázslat nélkül természetesen semmiképpen sem juthatott volna át.

- És eljött?

- Hogyne, nagyonis kapott rajta, biztosíthatlak. Most Raistlin tartott szünetet. Az Ősmágia Tornyának bejárata előtt álltak. Az ablakokból kiszűrődő fáklyafény világította meg a mágus arcát. Kitiara tisztán látta. Ajka mosolyra torzult, tompa arany szeme hűvösen és ridegen fénylett, mint a téli napsütés. - Nagyon is kapott rajta - ismételte halkan.

Kitiara felnevetett.

Késő éjszaka, amikor a két hold már lenyugodott, a hajnal előtti csendes és sötét órákban Kitiara Raistlin dolgozószobájában ült, kezében egy pohár sötét vörösborral, és elégedetlenül ráncolta a szemöldökét.

A szoba kényelmes volt, legalábbis látszatra. A legfinomabb bolyhos anyaggal bevont, elsőrangú kivitelezésű nagy székek álltak képzeletszülte állatokkal és tarka virágokkal teleszótt szőnyegeken, amelyeket csak Kryn leggazdagabbjai engedhettek meg maguknak. Ezek szinte vonzották a szemet, csábítva a szemlélőt, hogy hosszú órákra belefeledkezzenek szépségükbe. Itt-ott faragott asztalok álltak, ritka és gyönyörű - vagy ritka és kísérteties - tárgyak díszítették a szobát.

Mégis, uralkodó vonását a könyvek adták. Széles fapolcok sorakoztak benne, rajtuk száz meg száz könyv. Sok hasonló is akadt köztük, mind ezüst rúnákkal díszített mélykék kötésben. Kényelmes szoba volt, mégis, a bömbőlő tűz ellenére - amely egy hatalmas nyitott tűzhelyen lobogott a dolgozószoba egyik végében - valami csontfagyasztó hideg áradt a levegőben. Kitiara nem volt benne biztos, de úgy érezte, hogy a könyvekből árad.

Lord Soth messze állt a tűz fényétől, elrejtőzve az árnyékban. Kitiara nem látta, de tudta, hogy ott van, akárcsak Raistlin. A mágus féltestvérevel szemközt ült egy nagy székben, óriási íróasztala mögött, melyet oly mesterien megformált teremtmények díszítettek, hogy úgy tűnt, mintha faragott szemükkel Kitiarát figyelnék.

Kényelmetlenül feszengve székén a kelleténél gyorsabban hörgölgette borát. Noha hozzá volt szokva az erős italokhoz, kezdett szédülni, és ez az érzés bosszantotta. Azt

jelentette, hogy a dolgok kezdenek kicsúszni az ellenőrzése alól. Dühösen ellökte magától a poharat; elhatározta, hogy nem iszik többet.

- Ez a terved örültség! - fordult ingerülten Raistlinhez. Mivel kényelmetlenül érezte magát az arany szemek tükrében, felállt és járkálni kezdett a szobában. - Teljesen értelmetlen. Időpocsékolás. A segítségével mi uralhatnánk egész Ansalont, te és én!

Kitiara hirtelen a mágus felé fordult; tekintetében mohóság csillogott

- Valójában a te hatalmaddal uralkodhatnánk az egész világon! Nincs szükségünk Lady Crysaniára, vagy arra a melák öcsénkre...

- „Uralkodhatnánk az egész világon” - ismételte halkan Raistlin, izzó szemekkel. - Uralkodni a világon? Még mindig nem érted, ugye, drága nővérem? Hadd magyarázzam meg neked, olyan egyszerűen, ahogy csak tudom...

Most rajta volt a sor, hogy felálljon, és karcsú kezével az asztallapra támaszkodva nővére felé hajolt, mint egy támadó kigyó.

- Fikarcnyit sem törődöm a világgal! - folytatta halkan. - Akár már holnap uralkodhatnék felette, ha akarnék. De nem akarok!

- Nem akarod ezt a világot - vont vállat Kitiara, hangjából szinte csepegett a gúny. - De azon túl már nem marad más csak...

Kitiara majdnem elharapta a nyelvét. Döbbsen meredt Raistlinra. A szoba árnyékos feléből Lord Soth lángoló szemei fényesebben világították, mint a tűz fénye.

- Most már érted - mosolygott Raistlin elégedetten és ismét székébe ereszkedett. Most már látod, miért fontos Paladine Tisztelendő Leánya. A sors hozta az utamba, éppen mikor eljött utazásom ideje.

Kitiara csak állt, elkerekedett szemmel bámulta fivérét. Végül visszanyerte hangját és megszólalt.

- Miből... miből gondolod, hogy követni fog téged? Biztos vagyok benne, hogy ezt nem kérte tőle!

- Elegendő csupán elültetni lelkében a magot - mosolygott Raistlin, ahogy visszaemlékezett a találkozásukra. Hátradőlt és karcsú ujjait ajkához érintette. - Az előadásom lenyűgöző volt. Egyike legjobbjaimnak. Vonakodva beszéltem, szavaimat az ő jósága és tisztasága húzta ki belőlem. Kihúzta őket, egy kis vérrel keverve, és a lány az enyém volt... elveszett saját jószíve által.

Gondolatai visszatértek a jelenhez.

- Velem fog tartani - szólt hűvösen és ismét előredőlt. - Ő is és az a testvér-karikatúra fivérünk is, akinek persze fogalma sem lesz erről. Mint ahogy általában semmiről.

Kitiara halántékához emelte a kezét és érezte, hogy lüktet a vére. De nem a bortól - most színjózan volt -, hanem a dühtől és a csalódottságtól. „Pedig tudna segíteni nekem!” - gondolta haraggal. „Valóban olyan hatalmas, mint mondják. Még annál is hatalmasabb! De őrült. Elvesztette a józan esztét...” Ám ekkor, akaratlanul megszólalt egy hang a lelke mélyén.

„És ha mégsem őrült? Mi van, ha tényleg megteszi, amiről beszél?”

Kitiara hűvös fejjel végiggondolta öccse tervét, gondosan megvizsgálva minden szempontból. És amit látott, megrémítette. „Nem! Nem sikerülhet neki! És, ami ennél sokkal rettenetesebb, őt is magával fogja rántani!”

Ezek a gondolatok villámgyorsan száguldottak át Kit agyán, de arcán ennek legkisebb nyoma sem látszott. Igazából mosolya még elbűvölőbb lett. Sokan haltak már meg olyanok, akik ezt a mosolyt látták utoljára.

Talán Raistlin is észrevette, ahogy rezzenéstelen tekintettel figyelte a lányt.

- Ezúttal állhatsz a győztes oldalon is, a változatosság kedvéért, nővérem.

Kitiara előbbi meggyőződése váratlanul ellentétébe csapott át. „Ha Raistlin keresztül tudná vinni a tervét, az hihetetlen győzelem lenne! Hihetetlen! Egész Krynn az ölembe

hullana.”

Kit a mágusra nézett. Huszonnyolc évvel ezelőtt, mint újszülött csecsemő beteges és gyenge volt, törekeny ellenpárja robosztus ikertestvérének.

- Hagyjuk möghóni! Ettől jobbat nem tehetünk neki - mondta a bába. Kitiara akkor tízegynéhány esztendő volt. És rettenetesen megdöbbsent, amikor hallotta, hogy anyja sírva beleegyeznek!

De Kitiara nem engedte. Valami feltámadt a lelkében és vállalta a kihívást. A baba élni fog! Ő fogja éltetni, akár akarja a kölyök, akár nem.

- Első harcomat az istenekkel vívtam - szokta mondogatni embereinek. - És győztem!

És most? Kitiara figyelmesen tanulmányozta a mágust. Szemeivel egy férfit látott. Lelki szemeivel pedig egy fuldokló, öklendező csecsemőt. Vonakodva félrefordította a fejét.

- Mennem kell közölte a kesztyűit húzogatva. - Értesítesz ha visszatértél?

- Ha sikerrel járok, nem kell, hogy értesítsek - lehelte Raistlin lágyan. - Tudni fogod!

Kitiara majdnem felhorkant, de sikerült összeszednie magát. Lord Sothra pillantott és kifelé indult a szobából.

- Hát akkor ég áldjon, testvér! Próbált uralkodni magán, de hangjának dühös élet nem tudta elrejteni. - Sajnálom, hogy nem osztod vágyaimat ennek az életnek a jó dolgai iránt. Sok, mindenre lennének képesek együtt, te és én!

- Ég áldjon, Kitiara! - felelte Raistlin, és karcsú kezének egy mozdulatával megidézte, valamelyik őt szolgáló árnyalakot, hogy mutassa vendégeinek az utat. Majd amikor Kitiara már az ajtóban állt, hozzátette. - Ő, most jut eszembe, hogy tartozom neked.... az életemért. Nekem legalábbis így mondták. Csak szeretném, ha tudatosulna benned, hogy Lord Ariaka halálával, aki kétségtelenül megölt volna téged, megfizettem az adósságom. Nem tartozom neked semmivel!

Kitiara a mágus arany szemébe nézett, hogy lássa mi van benne: fenyegetés vagy ígélet. De ott semmi sem volt. Egyáltalán semmi. És akkor Raistlin hirtelen kimondott egy szót, egy varázslatot, és eltűnt a szeme elől.

A Shoikan Ligetből kivezető út nem volt nehéz. Az örök nem azokkal törődtek, akik elhagyják a tornyot. Kittara és Lord Soth egymás mellett haladt. A halállovag hangtalanul lépkedett keresztül a ligeten, lábnyoma nem nyomódott az avarba, amely holtan, rothadva borította a talajt, hisz a tavasz sose látogat el a Shoikan Ligetbe.

Kitiara egy szót sem szólt, amíg át nem lépték a fák gyűrűjének külső határát és ismét Palanthas kikövezett utcáin nem jártak. A nap éppen felkelt, az ég színe éjsötétből világosszürkébe váltott. Néha felbukkant egy-egy palanthasi, akiket munkájuk ilyen korai kelésre kényszerített. Messziről, az utca vége felől, az elhagyott házakon túlról menetelő léptek döngését hallotta, az őrég váltásáét a város falain. Ismét élők között járt.

Akkor vett egy mély lélegzetet és megszólalt.

- Meg kell őt állítanunk! - mondta Lord Sothnak.

A halállovag nem tett megjegyzést.

- Tudom, hogy nem lesz könnyű - folytatta, miközben fejére húzta sárkánysisakját és sietve megindult Skie felé, aki közeledtére boldogan emelte fel a fejét. Szeretettel megpaskolva kedvencének nyakát, Kitiara szembefordult a halállovaggal.

- Nyíltan persze nem húzhatunk ujjat Raistlinnal. A terveit Lady Crysaniára építi. Távolítsuk el a lányt, és keresztülhúzzuk a számításait. Persze soha nem kell megtudnia, hogy nekem valami közöm volt a dologhoz. Sokan meghaltak már, akik megpróbáltak bejutni Wayreth Erdejébe. Nincs igazam?

Lord Soth bólintott és égő szemei fényesen felvillantak.

- Majd te elintézed. Csináld úgy, mintha... a végzet keze lenne - magyarázta Kitiara. - Az én kis öcsikém hisz ebben, úgy tűnik.

Fellendült sárkánya hátára.

- Amikor gyerek volt, megtanítottam rá, hogy az ellenszegülés az akaratomnak korbácsolást jelent. Úgy látom, fel kell eleveníteni a leckét.

A nő parancsára Skie erős hátsólábai recsegve-ropogva a kövezetbe vájtak. A sárkány a levegőbe lendült és kiterjesztve hatalmas szárnyait, repülni kezdett a hajnali égbolt felé. Palanthas lakói úgy érezték, mintha egy sötét árnyék emelkedne fel szívükről, de nem értették, miért? Csak kevesen látták a sárkányt és lovasát, amint elhagyták a várost.

Lord Soth a Shoikan Liget szélénél maradt.

- Én is hiszek a végzetben Kittara - dűnnyögte a halállovag. - Az ember a végzete maga.

Lord Soth feltekintett az Ősmágia Tornyának ablakaira, és látta, hogy a szobában, melyben voltak, kialszik a fény. A Torony egy pillanatra elveszett a körülötte honoló örökös sötétségben, a sötétben, melyen még a nap sugarai sem hatolnak át. Aztán fény gyúlt egy tető alatti szobában.

A mágus laboratóriumában, a sötét és titokzatos kamrában, ahol Raistlin üzte mágiáját.

- Vajon ki fog itt a végén leckét kapni? - tűnődött Lord Soth. Majd vállat vont és eltűnt a felkelő naptól egyre gyorsabban olvadó sötétségben.

6. FEJEZET

- Álljunk itt meg! - erősködött Caramon egy rozoga épület felé tartva, amely az út mellett sötétlett, lesben állva, mint egy lecsapni készülő ragadozó. - Lehet, hogy bent van az a nő.

- Erősen kétlem - ellenkezett Tas, gyanakodva szemlélve az ajtó fölött nyikorgó cégért. - A Törött Korsó nem éppen olyan hely...

- Badarság! - morogta Caramon. Eddigi útjuk során többször morgott, mint ameddig Tas el tudott számolni. - Muszáj ennie. Még a legeslegnagyobb papnőknek is kell enniük. Vagy esetleg van valaki odabenn, aki találkozott vele az útja során. Nekünk eddig nem volt hozzá szerencsénk...

- Nem, nem volt - motyogta Tas az orra alatt. - De talán több szerencsénk lenne, ha az utat figyelnénk, nem pedig a kocsmákat!

Már három napja, hogy úton voltak, és Tasnak az úttal kapcsolatos legrosszabb félelmei is beigazolódtak.

A surranók általában lelkes utazók. Úgy húszéves korában minden surranót elkap a kalandvágy. A fiatal vándor ilyenkor vidáman útnak indul ismeretlen világok felé, hogy kalandot keressen és valami gyönyörű, érdekes vagy éppen borzasztó dolgot találjon, ami aztán egy furcsa véletlen folytán épp az ő duzzadó zsebében köt ki. Olthatatlan kíváncsiságuktól hajtva, a túléléshez szükséges veszélyérzet teljes hiánya jellemezte őket. Ezért a Krynneen lakozó surranók lélekszáma nem volt nagy, amiért aztán az itt élő más népek igencsak hálások voltak.

Tasslehoff Fúróláb, aki harmincadik életéhez közeledett - már ha nem csal az emlékezete - sok tekintetben tipikus surranó volt. Keresztül-kasul bejárta Ansalont, előbb szüleivel, akik aztán letelepedtek Surranó földön, később, felcseperedve, egyedül, mígnem találkozott Tűzkovács Kovával, a törpével és barátjával Tanissal, a félelffel. Mikor csatlakozott hozzájuk Fényeskardú Sturm és az ikerpár, Caramon és Raistlin, Tas a legcsodálatosabb kalandot élte át, amit surranó csak átélhetett - a Dárdaháborút.

Am néhány tekintetben Tasslehoff mégsem volt tipikus surranó, bár ez ellen élénken tiltakozott volna. Két jóbarátjának, Fényeskardú Sturmnak és Kovának - akiket annyira szeretett - elvesztése mélyen érintette a surranót. Megismerte a félelmet. Na nem saját maga féltését, hanem az azok iránti aggodalmat és szorongást, akiket szeret. Most éppen

Caramon miatt aggódott.

És aggodalma napról-napra nőtt.

Az utazás eleinte jó mókának tűnt. Mikor Caramon abbahagyta a dohogást Tika keményszívűsége és általában a külvilág meg nem értése miatt, húzott párat a flaskájából és máris jobban érezte magát. Néhány korttyal később a harcos mesélni kezdte történeteit azokról a napokról, mikor még sárkányfattyakat üldözött, amit Tas szórakoztatónak és élvezetesnek talált. Annak ellenére, hogy folyton figyelnie kellett Bupura - nehogy az véletlenül egy szekér alá szédelegjen, vagy beleessen valamelyik pocsolyába -, Tas élvezte a reggelt.

Délutánra a flaska kiürült, ám Caramon még mindig jókedvű volt és szívesen hallgatta Tas unalomig ismert történeteit. Sajnálatos módon épp a legjobb részénél, mikor a surranó egy szőrös mamut hátán menekült és varázslók szórtak rá villámokat, egy kocsmához értek.

- Csak megtöltetem az üveget - dünnyögte Caramon és bement.

Tas is indult volna, mikor észrevette, hogy Bupu tágra nyílt szemmel bámulja a szemközti patkolókovács-műhely vörösen izzó tűzhelyét. Rádöbbenve, hogy ha egyedül hagyná a mocsári törpét, az vagy magát vagy a várost, esetleg mindkettőt felgyújtaná, és hogy a törpelányt úgyse viheti be a kocsmába, mivel a legtöbb helyen nem szolgálnak ki mocsári törpéket, Tas elhatározta, hogy inkább kint marad, és szemmel tartja Buput. Végül is Caramon csak pár percre ugrott be...

Mikor két órával később a nagydarab fickó előtámolygott a fogadóból, Tas úgy esett neki, mint egy feldühített vadmacska.

- Abyss mélységes mélyére, hol voltál?

- Shak me... megtöttem a... züveget - nyögte Caramon bizonytalanul dülöngélve.

- Nekem küldetésem van! - kiabált Tas elkeseredetten. - Az első küldetésem, amit egy Fontos Személytől kaptam és akinek talán az élete forog veszélyben! És akkor két órára leragadok egy mocsári törpével egy kocsmá előtt!

Tas Bupu felé intett, aki békésen aludt az árokban.

- Életemben nem unatkoztam még ennyire! Te meg bűzlesz a törpepálínkátl!

Caramon rámeredt és lebiggyesztette az ajkát.

- Thudod mit? - morogta a harcos, ahogy végigtámolygott az úton. - Khe-khezdessz úgy beszélni, mint Thika...

Ettől kezdve gyorsan romlott a helyzet.

Azon az estén egy útkereszteződéshez értek.

- Erre menjünk - mutatott az egyik irányba Tas. - Lady Crysania biztos benne, hogy vannak, akik szeretnék feltartóztatni, ezért olyan utat választ, amerre kevesen járnak, hogy lerázhassa üldözőit. Szerintem arra kell mennünk, amerre két éve, mikor Vigaszból menekültünk...

- Badarság! - horkant fel Caramon. - Ő csak egy asszony, ráadásul egy papnő. A legkönnyebb utat választja. Menedék felé megyünk.

Tas számára gyanúsak tűnt ez a döntés, és mint kiderült, igaza volt. Néhány mérfölddel odább újabb kocsmához értek.

Caramon bement, hogy megtudakolja, láttak-e valakit, akire ráillik Lady Crysania személyleírása, és újra egyedül hagyta Tast Bupuval. Egy órával később bukkant elő, igen emelkedett hangulatban és vörös arccal.

- Na, látta őt valaki? - kérdezte Tas ingerülten.

- Kishodát? Jaa.... őt? Nem, shenki...

És most, két nappal később, még mindig csak félúton voltak Menedékhez, de Tas akár egy könyvet is írhatott volna az út menti kocsmákról.

- Bezzeg a régi szép időkben - füstölgött a surranó - két nap alatt akár Tarsist is

megjártuk volna oda-vissza.

- Akkor még fiatal voltam és fejletlen. Mostanra már kifejlődött a szervezetem - közölte fensőbbsséggel Caramon -, és apránként kell megedzenem az erőmet.

- Lehet, hogy tényleg megedz valamit - zsémbelődött Tas -, de hogy az nem az ereje, az-is biztos!

Caramon képtelen volt egy óránál többet gyalogolni egyhuzamban anélkül, hogy leülne és pihenne egy sort. Gyakran a fájdalomtól nyögve rogyott le, testén kövér izzadságcseppek gördültek végig. Csak Tas, Bupu és a pálinkásüveg egyesített erőfeszítései tudták ismét talpra állítani. Caramon folyamatosan nyavalygott és panaszkodott. Szoros volt a páncél, enni akart, túl erősen tűzött a nap, megszomjazott, ragaszkodott hozzá, hogy éjszakára valami dűledező kocsmánál álljanak meg... és Tas elhűlten nézte, mint issza eszméletlenül magát a harcos. A surranó és a kocsmáros együtt vonszolták fel a szobájába, ahol átaludta a fél délelőttöt.

A harmadik ilyen napjuk és a huszadik kocsmá után, amikor még mindig semmi nyomát nem lették Lady Crysaniának, Tasslehoffot komolyan kezdte foglalkoztatni a gondolat, hogy visszatér Surranófüldre, vesz egy szép házat, és lemond a további kalandozásról.

Délre járt az idő, mikor a Törött Korsóhoz értek.

Caramon azon nyomban eltűnt odabenn. Tas új, fényes, zöld cipőjének orra mellől sóhaj hallatszott. Ismét kint ácsorogtak Bupuval, mogorva csendben bámulva az elhanyagolt helyet.

- Nekemnek ez nem tetszik tovább - jelentette ki Bupu vádló szemeket meresztve Tasra.

- Te mondd, mi elmegy keresni csinos vörös köpenyes ember. De talál csak egy kövér részeg ember. Bupu haza, vissza Első Hólyag Főpuffancs.

- Nem, ne menj el! Még ne! - kiáltotta Tas kétségbeesetten. - Majd megtaláljuk a... ööö... csinos embert. Vagy legalább a csinos hölgyet, aki segíteni akar a csinos embernek. Talán... talán itt majd megtudunk valamit.

Bupu szemmel láthatóan nem hitt neki. Tas se nagyon.

- Figyelj csak! - mondta a surranó - Várj meg itt. Nem fog soká tartani. Tudom, hogy... Hozok neked valami ennivalót. Megígéred, hogy nem mész el?

Bupu cuppantott néhányat és gyanakodva meredt Tasra.

- Vársz - mondta és lehuppant a sárba. - Legalább ebéd utánig.

Tas eltökélten felszegve a fejét, Caramon után ment a fogadóba. Lesz néhány keresetlen szava a harcoshoz...

Mint kiderült, erre nem volt szükség.

- Egészségükre, uraim - bömbölte Caramon, poharát a kocsmá ápolatlan vendégeire emelve. Nem voltak sokan, néhány utazó törpe, akik az ajtó mellett ültek és egy erdőjáróknak látszó társaság, akik korsóikat felemelve viszonzták Caramon köszöntését.

Tas leült a férfi mellé. Annyira levert volt, hogy visszaadta a tudta nélkül kezébe került erszényt, amit az egyik törpe övéről akasztott le, mikor elhaladt mellette.

- Azt hiszem ezt elejtetted - dűnnyögte Tas és odanyújtotta a törpének, aki csodálkozva nézett rá.

- Egy fiatal nőt keresünk - mondta Caramon, kényelmesen elhelyezkedve. Ahogy Vigasz óta minden kocsmában, most is megadta a lány leírását. - Fekete haj, finom, kicsi, sápadt arc, fehér köpeny. Egy papnő...

- Igen, láttuk - szólalt meg az egyik erdőjáró.

A sör kifröccsent Caramon szájából.

- Valóban? - kapkodott fuldokolva levegő után.

- Hol? - ugrott fel Tas lelkesen.

- Innen keletre, az erdőben - mondta az erdei fickó és hüvelykujjával arrafelé bökött.

- Tényleg? - kérdezte ismét Caramon gyanakodva. - Mit kerestetek az erdőben?

Goblinokat üldöztünk. Vérdíjat tűztek ki a fejükre Menedékben.

- Egy pár fülért három arany! - mondta a másik fogatlan vigyorral. - Ha szerencsét akarnátok próbálni.

- És mi van azzal a nővel? - kérdezte Tas.

- Szerintem bolond - csóválta a fejét a vándor. - Mondtuk neki, hogy az erdő hemzseg a goblinoktól, és nem kéne egyedül mászkálnia. Azt felelte, hogy a sorsa valami Paladin vagy micsoda kezében van, és hogy az majd vigyáz rá.

Caramon sóhajtott egyet és szájához emelte a poharát.

- Ez tényleg úgy hangzik, mintha ő mondta volna...

Tas felszökkent és Caramon pohara után kapott.

- Mi a... - pillantott rá bosszúsan Caramon.

- Gyerünk! - rángatta Tas. - Mennünk kell!

- Köszönjük a segítséget! - lihegte, miközben az ajtó felé tuszkolta Caramont. - Mit is mondtál, hol láttátok?

- Körülbelül tíz mérföldre innen keletre. Hátul a kocsma mögött van egy ösvény. A főútról ágazik el. Kövessétek, az átvezet az erdőn. Ez valamikor egy rövidebb út volt az Átjáróba, mielőtt túl veszélyessé vált volna az áthaladás arrafelé.

- Még egyszer köszönjük! - tolta ki Tas a tiltakozó Caramont az ajtón.

- A fenébe Tas, mi ez a nagy sietség? - morogta ingerülten a férfi, miközben igyekezett kiszabadulni a surranó rángatásából. - Legalább megebédelhettünk vóna...

- Caramon! - kiáltotta Tas sürgetően és fel-alá szökdécselt. - Gondolkodj! Emlékezz! Hát nem fogod fel, hogy hol van? Tíz mérföldre innen keletre! Nézd csak!

Kinyitotta az egyik övén lógó zsákocskát, és egy köteg térképet húzott elő. Lázasan keresgélni kezdett köztük és nagy sietségében szétszórta őket a földön.

- Nézd! - ismételte, Kigöngyölte az egyik térképet és Caramon vörös képe elé tolta. A nagy ember a térképre pislogott és megpróbált a rajzra koncentrálni.

- He?

- Ó, hogy az a... Figyelj, itt vagyunk mi, már amennyire meg tudom ítélni. És itt van Menedék, tőlünk még mindig délre. Köztünk itt van az Átjáró. Itt az az ösvény, amiről beszéltek, és itt.

Tas egy pontra mutatott a térképen. Caramon bandzsított az erőfeszítéstől.

- A ko-mor-er-dő - dünnyögte. - A Komor Erdő. Ismerősnek tűnik...

- Hát persze hogy ismerősnek tűnik! Hiszen majdnem ottvesztünk! - kiáltotta Tas hadonászva. - Raistlin mentett meg minket!

Látva Caramon ráncolódó homlokát, a surranó sietve folytatta.

- Mi történik, ha a papnő egyedül kószál itt? - kérdezte rávezetően.

Caramon homályos tekintete az erdő felé siklott, végig a keskeny, gazos ösvényen. Még jobban összeráncolta a homlokát.

- Feltételezem, azt várod, hogy állítsam meg a nőt dörögte.

- Hát persze hogy meg kell állítanunk... - kezdte Tas, aztán hirtelen elhallgatott.

- Eszed ágában sem volt - rebegte a surranó halkan, Caramon arcát fürkészsze - Egész idő alatt eszed ágában sem volt, hogy utána menj. Csak itt akartál kóvályogni néhány napig, iszogatni egy kicsit, beszélgetni egy kicsit, hogy aztán visszamenj Tikához és megmondd neki, hogy egy rakás szerencsétlenség vagy, remélve, hogy majd visszafogad, mint eddig mindig...

- De hát mit vársz tőlem? - morogta Caramon, elfordulva Tas szemrehányó tekintete elől. - Mégis, hogy tudnék segíteni ennek a nőnek az Ósmágia Tornyának felkutatásában, Tas?

A nagy ember nyafogni kezdett.

- Én nem akarom megtalálni! Megfogadtam, hogy soha többé nem megyek arra az örült

helyre. Ott törték össze Raistlint, Tas. Mikor előkerült, a bőrének az a furcsa aranyszíne lett. Megátkozták a szemeit, hogy csak a halált láthatja velük. Szétzúzták a testét. Lélegzetet se tud venni köhögés nélkül! És aztán rávették... rávették, hogy öljön meg engem!

Caramon elhallgatott. A fájdalomtól zokogva temette kezébe arcát és remegett a rémülettől.

- Ő... ő nem ölt meg téged, Caramon - hebegte Tas, teljesen tanácstalanul. - Tanis mondta. Az csak egy képmásod volt. És beteg volt... és félt... és belül is komoly sérülések érték. Nem tudta, mit csinál...

De Caramon csak a fejét rázta. És a jólelkű surranó nem tudta hibáztatni.

„Nem csoda, ha nem akar oda visszamenni” - gondolta bűnbánóan Tas. „Talán haza kéne vinnem. Ebben az állapotban senki se tudja hasznát venni.” Ám akkor Tasnak eszébe jutott Lady Cysania, aki ott kinn bolyong, egyedül, a Komor Erdő felé...

- Beszéltem ott egy szellemmel - mormogta Tas -, de nem hiszem, hogy emlékezne rám. Meg goblinok is kószálnak arra s bár én ugyan nem félek tőlük, de nem hinném, hogy három-négyenél többel el tudnék bánni.

Tasslehoff magába roskadt. Bárcsak itt lenne Tanis! A félelf mindig tudta, hogy mit kell tenni, mit kell mondani. Ő el tudná érni, hogy Caramon hallgasson az okos szóra.

„- De Tanis nincs itt” - szólalt meg az a nyugodt hang a surranóban, amely időnként gyanúsán emlékeztetett Kova hangjára. „- Minden rajtad áll, te hólyag!”

„De én nem akarom, hogy rajtam álljon” - tiltakozott Tas, majd várt egy percet, hogy a hang válaszol-e? Nem válaszolt. Egyedül maradt.

- Figyelj, Caramon! - mondta Tas a legmélyebb hangján, és megpróbált úgy beszélni, mint Tanis. - Csak Wayreth Erdejének széléig gyere el velünk, utána hazamehetsz. Talán ott már biztonságban leszünk...

De Caramon nem figyelt rá. Pálinkagőzbe és önsajnálathoz merülve a földre rogyott. Hátát egy fának döntve összefüggéstelenül gagyogott mindenféle megnevezhetetlen rémségekről és Tikának könyörgött, hogy fogadja vissza.

Bupu felkelt és a nagydarab harcos elé állt.

- Én elmész - jelentette ki undorodva. - Ha én akarsz kövér részeg disznó, sokat találsz hazafelé.

Biccentett és elindult visszafelé az úton. Tas utánaszaladt, elkapta és visszahozta.

- Nem Bupu! Most nem mehetsz el! Már majdnem ott vagyunk!

Ekkor Tasslehoffnak hirtelen elfogyott a türelme. Tanis nincs itt. Senki sincs itt, hogy segítsen. Ez az egész épp olyan, mint amikor eltörte a sárkánygömböt. Lehet, hogy amit csinálni akar nem a legjobb, de ez az egyetlen, ami most eszébe jut.

Tas Caramonhoz lépett és sípcsonton rúgta.

- Aúúú! - kiáltott fel Caramon. Fejét felkapva Tasra bámult, arcán fájdalom és zavartság tükröződött. - Ezt most mé' csináltad?

Válaszul Tas újból keményen belerúgott. Caramon nyögve kapta el a lábát.

- Hé, ez jó móka! - kiáltotta Bupu és vidáman nekiszaladva belerúgott Caramon másik lábába. - Én még maradsz.

A harcos felordított. Esetlenül feltápáskodva Tasra meredt.

- A fene egyen meg, Fúróláb, ha most szórakozol velem...

- Én nem szórakozok, te címeres ökor! - kiabált Tas. - Csak elhatároztam, hogy egy kis életet rugdosok beléd, ez minden. Elegem van a siránkozásaidból! Az utóbbi években semmi mást nem csináltál, csak siránkoztál! A nemeslelkű Caramon, aki mindent feláldoz hálátlan testvéreért. A hűséges Caramon, akinek első gondolata mindig Raistlin! Talán igen, talán nem. Kezdem azt hinni, hogy az első gondolatod mindig Caramon. És Raistlin lelke mélyén talán tudja, ami nekem csak most jutott eszembe! Csak azért csináltad, hogy

te jól érezd magad! Nem Raistlinnak volt szüksége rád - neked volt szükséged őrá. Az ő életét éled, mert túl gyáva vagy a sajátodat élni!

Caramon szeme lángolt, arca elsápadt a dühtől. Lassan felállt, keze ökölbe szorult.

- Ezúttal túl messzire mentél, te kis fattyú...

- Tényleg? - visította Tas fel-alá szökdécselve. - Na, akkor figyelj ide, Caramon! Mindig azon keseregsz, hogy senkinek sincs rád szüksége. Gondoltál-e valaha is arra, hogy Raistlinnek most sokkal inkább szüksége van rád, mint bármikor ezelőtt? És Lady Cysania? Neki is szüksége van rád! És te csak itt állsz, agyad helyén egy rezgő kocsonyával, mint egy rakás szerencsétlenség!

Tasslehoff egy pillanatig arra gondolt, hogy valóban túl messzire ment. Caramon egy imbolygó lépést tett előre, arca vörösfoltos volt és ijesztő. Bupu nyűszítve bújt Tas mögé. A surranó szilárdan állt, épp úgy, mint amikor a dühös elf lordok fel akarták négyelni a sárkánygömb miatt. Caramon fölértornyosult, pálinkától bűzlő lehelete majdnem megfojtotta. Tas önkéntelenül becsukta szemét. Nem a félelemtől, hanem Caramon iszonyatosan elgyötört és dühös arcának látványától.

Ott állt, sarokba szorítva, és várta az ütest, amely valószínűleg agyába fogja préselni az orrát.

De az ököl mégsem csapott le. Félretolt faágak suhogása és nagy, lábak trappolása hallatszott a sűrű gázban.

Tas óvatosan kinyitotta a szemét. Caramon megindult, utat törve az erdő felé. A surranó sóhajtva bámult utána. Bupu elősomfordált a háta mögül.

- Ez tetszik - jelentette ki. - Akkor most maradsz. Talán megint lesz játszás?

- Nem hiszem, Bupu - sóhajtott Tas szánalmasan. - Gyerünk. Jobb lesz, ha utánamegyünk.

- Sebaj, más új játék jön majd. Jó móka - bölcselkedett a mocsári törpe.

- Persze - bólintott Tas szórakozottan. Mikor megfordult. tartva tőle, hogy tán a lepusztult fogadóban valaki meghallotta őket és esetleg bajba kerülhetnek, a surranó szeme elkerekedett.

A Törött Korsó fogadó eltűnt. A düledező épület, a nyikorgó cégér, a törpék, az erdőjárók, a csapos de még a kupa is, amiből Caramon ivott. Minden eltűnt a délutáni napsütésben, mint felébredés után egy rossz álom.

7. FEJEZET

Dalolj, hogyha fűt a szesz,
Dalolj, hogyha kettőt látsz,
Kancsal Jane is szép lány lesz,
Mikor hat Hold alatt jársz.

Dalold matrózok dalát,
Dalolj, míg inad szakad,
Szél viszi dalod szavát
A csillagos ég alatt.

Dalolj, amíg szíved ver,
Dalolj, míg az abszint hajt,
Ne foglalkozz semmivel,
Égnek áll a szőr is majd.

Minden kutya megugat,
Lányok lesik majd szavad,
Hogyha hallják hangodat
A csillagos ég alatt.

Estére Caramon merev részeg lett.

Tasslehoff és Bupu akkor érte utol az óriást, amikor az az út közepén állva épp a törpepálinka utolsó cseppjét facsarta ki az üvegből. Fejét hátrahajította és a palackot rázogatta, hogy minden csepp kifolyjon belőle. Végül leeresztette az üveget és elégedetlenül kukucskált a belsejébe. Bizonytalanul dülöngélve még jól ki is rázta.

- Eltűnt - hallotta Tas Caramon bánatos dörmögését.

A surranó kétségbe esett.

- Ebből elegendem van! - mondta magában reményvesztetten. - De nem beszélhetek neki az eltűnt kocsmáról. Ebben az állapotában biztos nem! Csak rontanék a dolgon.

De hogy igazából milyen rossz a helyzet, azt nem érzékelte addig, amíg oda nem lépett Caramonhoz és meg nem rángatta a könyökét.

- Kiaz? Kivanitt? - pislogott a gyorsan sötétedő erdőbe a harcos.

- Én, itt lent - felelte Tas csendesen. - Csa... csak azt akarom mondani, Caramon, hogy sajnálom és...

- He? Ja... - hátratántorodva Caramon a surranóra meredt és ostobán elvigyorodott.

- Helló, kish komám! Nishak egy shurranócska... - tekintete Bupura vándorolt - meg egy mo... moshoki... moshári törpishék.

Csuklott egyet, majd mélyen meghajolt.

- Mi a... hogyish hívnak titehet?

- Tessék? - kérdezte Tas.

- Hogy hínah titehet? - ismetelte Caramon megfontoltan.

- Ismersz engem, Caramon - mondta Tas összezavarodva. - Tasslehoff vagyok.

- Én Bupu - felelte a mocsári törpe is, sugárzó arccal, nyilvánvalóan azt remélve, hogy ez egy újabb játék. - Te ki vagy?

- Tudod jól, hogy kicsoda - kezdte Tas ingerülten, aztán majdnem elharapta a nyelvét, mikor Caramon közbeavatkozott.

- Raishtlin vagyok - felelte büszkén a nagy ember egy újabb, imbolygó meghajlással. - Egy... egy nagyha... nagyha... egy haaatalmash varáshló.

- Hagyd ezt abba, Caramon! - kiáltotta Tas undorodva - Mondtam már, hogy sajnálom, úgyhogy...

- Caramon? - a harcos szeme elkerekedett, majd sunyin összeszűkül. - Caramon halott. Én öltem meg. Már régen, a Torny... a Tonyor... a SőtMáriaTornyorában.

- Reorx szakállára! - lehelte Tas.

- Ő nem Raistlin nevű! - horkantott Bupu. Aztán kis szünetet tartva gyanakodva méregette a férfit. - Vagy ő?

- Neem! Persze, hogy nem! - csattant fel Tasslehoff.

- Ez játék nem jó! - jelentette ki Bupu megfellebbezhetetlenül. - Ező nem csinos ember, aki tetszi nekemnek. Ező dagadék italos! Bupu haza!

A törpelány körbenézett.

- De hol hazaút?

- Ne most, Bupu!

„Mi folyik itt?” - tűnődött Tas kétségbeesetten. Megragadta saját lófarkát és jól megrángatta. A fájdalomtól könnybe lábadt a szeme. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Egy pillanatra azt hitte, hogy alszik és valami gonosz álmot lát.

De úgy tűnt, hogy ez most a valóság, sőt egy kicsit talán túlságosan is valódi. Legalábbis neki. Ami Caramont illeti... nos az más lapra tartozik.

- Figyuzzatok! - szólt ünnepélyesen az előre-hátra dülöngélő óriás. - Vharásholni fogok.

Felemelte kezét és nehezen forgó nyelvvel értelmetlen szavakat mormolt.

- Porshamu-smég-pocokpöcök! Burrung! Puff! - suttogta egy fára mutatva és hátratántorodott. - Kigyulladt! Thúz! Thúz! Lángol ésh ég a zegész, mint... mint szhegény Caramon.

Lelépve az ösvényről előretámolygott.

- Mindhen kutyha megughat - énekelte. - Lányoh leshik majd szavad, hogyha...

Tas kezét tördelve iramodott utána. Bupu is utánuk trappolt.

- Nem ég fa - mondta Bupu megrovóan Tasnak.

- Tudom - nyögte a surranó. - Ezt csak... ő azt hiszi...

- Rossz varázsló. Most jössz én!

Bupu turkálni kezdett jókora tarisznyájában, amelyben időnként majd' orra bukott. Végül diadalittasan felkiáltott és előhúzott egy roppant bűdös és nemkevésbé döglött patkányt.

- Ne most, Bupu! - kezdte Tas és érezte, hogy lassanként a maradék józan esze is távozni kényszerül. Az előttük járó Caramon abbahagyta az éneklést és valami pókhálós erdőről kezdett ordítani.

- Én fogsz mondja titkos varázsszó - jelentette ki Bupu. - Te ne hallgass. Nagyon titok.

- Nem fogok hallgatózni - vetette oda türelmetlenül Tas, miközben megpróbált lépést tartani Caramonnal, aki imbolygó járása ellenére becsületes iramban törtetett előre.

- Te hallgatszol? - kérdezte Bupu utána loholva.

- Nem - sóhajtott Tas.

- Miért nem?

- Te mondtad, hogy ne hallgatózzak! - förmedt rá a surranó.

- De hogy tudsz, mikor ne hallgatszol, ha nem hallgatszol? - nyaggatta Bupu ingerülten. - Te próbálsz lopni titkos varázsszó! Bupu haza.

A mocsári törpe hirtelen megállt, megfordult és visszaügetett az úton. Tas megtorpant. Láta, amint Caramon egy fába kapaszkodva sárkányokat idéz, legalábbis a hangok alapján. Úgy tűnt, hogy egy darabig nem fog elmozdulni onnan. A surranó magában szitkozódva megfordult és a mocsári törpe után rohant.

- Állj meg Bupu! - kiáltotta kétségbeesve és megragadott egy koszos rongycsomót, amelyet valahogy összetévesztett a mocsári törpével. - Esküszöm, soha nem lopnám el a titkos varázsszavadat!

- De ellopsz! - sikoltotta a mocsári törpe, meglengetve döglött patkányt a surranó orra előtt. - Már mondtad.

- Mit mondtam? - kérdezte a teljesen összezavarodott Tas.

- Titkos varázsszó. Te mondtad - visította felháborodottan. - Idesüss!

Kinyújtott kezében a döglött patkánnyal az előttük kanyargó útra mutatott és felkiáltott.

- Most én mondsz titkos varázsszó - TITKOS VARÁZSSZÓ! Tessék. Most különös varázs lesz.

Tas homlokához emelte a kezét. Kezdett szédülni.

- Nézd! Nézd! - visította győzelemittasan Bupu, és szutykos mancsával egy pontra mutatott. - Látsz? Én csinász tűz. Titkos varázsszó sose hibáz. Pfuj! Dagadék rossz varázsló.

Tas az útra nézett és pislogni kezdett. Előttük, lejjebb az úton valóban tűzfény pislákol.

- Tényleg visszamegyek Surranóföldre! - döntötte el magában Tas. - Veszek egy kis házat... esetleg odaköltözöm a családhoz néhány hónapra, amíg jobban érzem magam...

- Van ott valaki? - kérdezte egy tiszta, csengő hang.

Tasslehoff végtelenül megkönnyebbült.

- Csak egy tábortűz! - dadogta majdnem hisztérikus nevetéssel.

És ez a hang! Sietve loholt előre a sötétben a fény felé.

- Én vagyok az, Tasslehoff Fúró láb! Már... uff!

Az „uff” oka történetesen Caramon volt, aki elgáncsolta a surranót, erős karjaival fölemelte és betapasztotta a száját.

- Sssssh! - suttogta Tas fülébe. Leheletétől a surranó szédülni kezdett. - Valaki van ott.

- Rszlmrt mgfildk! - Tas esztét veszve hadonászott, hogy kiszabaduljon Caramon szorításából, ám az nem enyhült. A surranó szép lassan haldokolni kezdett.

- Az, akire gondoltam - lehelte az óriás, majd komolyan bólintott hozzá és kezét még jobban a surranó szájára szorította.

Szegény Tas szeme előtt már fényes, kék csillagok táncoltak. Elszántan, minden erejét beleadva hadakozott Caramon szorítása ellen, és valószínűleg itt végződött volna a surranó rövid, de izgalommal teli élete, ha Bupu fel nem bukkan hirtelen a nagydarab ember lábánál.

- Titkos varázsszó kiáltotta, és Caramon képébe nyomta a döglött patkányt. A távoli tűz fénye megcsillant az állat fekete szemén és az örök vigyorba torzult állkapcsában ülő éles fogakon.

- Jaaaj! - sikoltotta a harcos és eltaszította a surranót. Tas keményen a földnek vágódott és levegőért kapkodott.

- Mi folyik ott? - kérdezte egy hűvös hang.

- Azért jöttünk... hogy megmentünk...- állt fel Tas, de érezte, hogy forog vele a világ.

Fehér ruhás, prémekbe burkolódzott alak közeledett feléjük az ösvényen. Bupu mély gyanakvással figyelte.

- Titkos varázsszó - mondta, és Paladine Tisztelendő Lánya orra alá dugta a döglött patkányt.

- Remélem megbocsájtasz, amiért nem vagyok túlságosan hálás - jegyezte meg Lady Crysania egy kicsit később, mikor már mindnyájan a tűz körül ültek.

- Tudom. Sajnálom - görnyedt össze boldogtalanul Tas.

- Csak összekuszáltam a dolgokat. Mindig ezt teszem. - folytatta leverten. - Kérdezz meg akárkit. Azt is szokták mondani, hogy megőrülnek tőlem, de ez az első eset, hogy tényleg így történt.

A surranó szipákolt és aggódó pillantást vetett Caramonra. A természetes ember a tűz mellett ült, összekuporodva, még mindig az erős törpepálinka hatása alatt. Most hol Caramon volt, hol Raistlin. Caramonként mohón, jó étvággal tömte szájába a falatokat. Később sikamlós balladákkal szórakoztatta a társaságot, Bupu legnagyobb öröme, aki vég nélkül tapsolt hozzá és besegített a refréneknél. Tas képtelen volt eldönteni, hogy vihorásszon, vagy inkább föld alá süllyedjen és meghaljon szégyenében.

De a surranó elhatározta, hogy sikamlós nóták ide vagy oda, kizökkenti a harcost ebből a Caramon-Raistlinságból. Az átváltás hirtelen történt, egy dal kellős közepén. Az óriás összegörnyedt és köhögni kezdett, aztán összehúzott szemmel végigmérve őket, magára parancsolt, hogy hagyja abba.

- Nem te tetted ezt vele - fordult Lady Crysania Tashoz, hűvösen méregetve Caramont. - Az ital. Ostoba, kövér és láthatóan nem tud magáról. Csak a hasa irányítja. Hát nem furcsa, hogy ő és Raistlin ikertestvérek? A fivére olyan nyugodt, fegyelmezett, intelligens és kifinomult...

Vállat vont.

- Oh, igen ezt a szerencsétlen embert csak sajnálni lehet. - Felállt, odasétált a lovához és nekifogott, hogy leszíjazza hálózsákját a nyereg mögül. - Majd könnyörgök érte imáimban.

- Hát... egy kis imádkozás sohasem árt - felelte kétkedve Tas -, de szerintem egy erős teának most több hasznát vennénk.

Lady Cysania megfordult, szeme megrovón villant.

- Biztos vagyok benne, hogy ezzel most nem gyalázkodni akartál. Ezért szó szerint veszem, amit mondtál. Mindenesetre igyekezz komolyabb hozzáállást tanúsítani a dolgokhoz.

- Én tényleg komolyan gondoltam - tiltakozott Tas. - Caramonnak csak egy jó erős, sűrű teára van szüksége...

Lady Cysania olyan fenyegetően vonta össze a szemöldökét, hogy Tas elhallgatott, bár fogalma sem volt, mivel bántotta meg a papnőt. Nekilátott hát kicsomagolni a takaróit. Olyan levertnek érezte magát, hogy nem is emlékezett rá, mikor volt utoljára ilyen rossz kedve.

Épp olyan érzés volt, mint mikor sárkányháton lovagolt Kovával a Kelet-széle Síkságon vívott csatában. Mikor az a sárkány felrepült a felhők közé, hogy aztán körbe-körbe pörögve lecsapjon, a világ néhány pillanatra a feje tetejére állt: az ég alul volt, a föld pedig odafenn, aztán huss! megint berepültek egy felhőbe és mindent újra elnyelt a köd.

Akkor érezte így magát. Lady Cysania csodálta Raistlint és szánakozott Caramonon, ami Tas számára kissé visszásnak tűnt, bár nem volt biztos benne, hogy jól gondolja. Aztán itt volt Caramon, aki ugyan Caramon, de mégsem az. Meg a kocsmák, amik az egyik pillanatban még az út mellett állnak, a másikon meg eltűnnek. Meg a titkos varázsszó, amire oda kellett volna figyelnie, hogy tudja mikor nem szabad odafigyelnie. Meg a tea, ami tökéletesen logikus és ésszerű javaslat volt, mégis megrótták miatta istenkáromlásért.

- Végül is - motyogott magában takaróját húzogatva - Paladine és én régi jó barátok vagyunk, és ő tudja, hogy nem úgy értettem.

A surranó sóhajtván hajtotta le a fejét az összegöngyölt köpenyre. Bupu, aki mostanra teljesen meg volt győződve róla, hogy Caramon Raistlin, hangosan horkolt, és fejét imádattal nyugtatta a nagy ember lábán. Caramon lehunyta szemmel, csendben ücsörgött és valami dalt dudorászott. Időnként felköhögött, egy alkalommal pedig hangosan követelte, hogy Tas kerítse elő a varázskönyvét, hogy tanulmányozhassa azt. Ettől eltekintve békésen viselkedett. Tas reménykedett, hogy a törpepálinka megteszi hatását és a harcos nemsokára mélyen alszik.

A tűz lassan elhamvadt. Lady Cysania is szétterítette takaróit a fenyőtűkből készített ágyon, amit azért gyűjtött össze, hogy a nyirkos föld reggelre ne áztassa át a ruháit. Tas ásított. Úgy tűnik, a papnő jobban elboldogul, mint ahogy ő képzelte. Megfelelő és ésszerű helyet talált a táborozáshoz, közel az úthoz és egy tisztavízű kis patakhoz is, hogy ne kelljen túl messzire kóborolni ebben a sötét és kísérteties erdőben...

Kísérteterdő... mire is emlékezteti ez? Tas azon kapta magát, hogy elillant szeméből az álom. Valami fontosra. Kísérteterdő... kísértetek... beszélgetés a kísértetekkel...

- A Komor Erdő! - kiáltott fel rémülten és felült.

- Tessék? - kérdezte Lady Cysania, aki már lefeküdt, és most épp köpenyét tekerte maga köré.

- A Komor Erdő! - ismételte Tas riadtan. Már teljesen ébren volt. - Közel vagyunk a Komor Erdőhöz. Azért jöttünk, hogy téged figyelmeztessünk. Az egy borzalmas hely, és te biztosan betévedsz oda. Talán már ott is vagyunk mindannyian...

- A Komor Erdő? - kérdezte Caramon tágra nyílt szemmel. Elbizonytalanodva körülmélt.

- Ostobaság! - legyintett Lady Cysania kényelmesen elhelyezkedve, és megigazította kis utazópárnáját a feje alatt. - Ez nem a Komor Erdő, még nem. Az úgy öt mérföldnyire van innen. Holnap érünk ahhoz az ösvényhez, ami oda vezet.

- Te... te oda akarsz menni? - hápogott Tas.

- Természetesen - jelentette ki hűvösen Lady Crysania. - Elmegyek oda, hogy az Erdőmester segítségét kérjem. Egyedül hosszú hónapokba telne az út Wayreth Erdejébe, még lóháton is. A Komor Erdőben pedig ezüstsárkányok élnek az Erdőmesternél. Ők majd odarepítenek.

- De hát a kísértetek, a halott király és csatlósai...

- Kiszabadultak már borzalmas fogságukból, mert igent mondtak. a Sárkányhadurak elleni harcbahívásra - felelte Lady Crysania oktató hangon. - Neked ismerned kéne a háború történetét, Tasslehoff! Tekintve, hogy te is részt vettél benne. Mikor az emberek és az elfek szövetségre léptek, hogy visszafoglalják Qualinestit, a Komor Erdő kísértetei is velük harcoltak, és ezzel megtörték a gonosz varázslatot, ami arra a kínnal telt életre ítélte őket. Elhagyták e világot, és soha többé nem látta őket senki.

- Aha! - válaszolta kissé ostobán Tas. Körbepillantott, visszafeküdt a pokrócra és szomorkodva hozzátette. - Beszélgettem velük. Nagyon udvariasak voltak, bár kicsit gyorsan jöttek-mentek, de azért nagyon udvariasak voltak. Szomorú dolog, ha belegondolok, hogy..

- Nagyon elfáradtam - szakította félbe Lady Crysania. - És holnap hosszú út áll előttem. Magammal viszem a mocsári törpét, és folytatom utam a Komor Erdőbe. Te meg hazaviheted részeg barátodat, ahol remélhetőleg megkapja a szükséges segítséget. Most pedig aludjunk.

- Nem kéne egyikünknek... izé... örködni? - vetette fel tétován Tas. - Azok a vándorok azt mondták...

Elhallgatott. Azok a „vándorok” egy nem létező kocsmából.

- Ostobaság. Paladine majd őrzi a nyugalmodat - zárta le a vitát Lady Crysania. Lehunyta a szemét és halkán imádkozni kezdett.

Tas nyelt egyet. „Kíváncsi vagyok, hogy vajon ugyanazt a Paladine-t ismerjük-e?” - sóhajtott. Fizbanra gondolt és nagyon egyedül érezte magát. De csak az orra alatt dűnnyögött, nem akarta, hogy megint istenkáromlással vádolják meg. Lefeküdt, fészkelődött a fekhelyén, de csak nem jött álom a szemére. Végül, mivel képtelen volt elaludni, felült és nekidőlt egy fatörzsnek. A tavaszi éjszaka hűvös volt, de nem kellemetlenül hideg. Az ég tiszta, szél se rezdült. A fák halkán susogtak, leveleik újra életre keltek a hosszú téli álom után. Tas végigsimított kezével a földön, és érezte, hogy friss hajtások sarjadnak az elszáradt avar között. Felsóhajtott. Gyönyörű éjszaka volt. Miért nyugtalankodik mégis?

„Mi volt ez a hang?

Talán egy ág reccsent...” Tas körbekémlelt és fülelni kezdett, még a lélegzetét is visszafogta, hogy jobban halljon. Semmi. Mély csönd. Az égre pillantott és látta Paladine csillagjegyt, az Ezüstsárkányt, amely Gilean, az Egyensúly Mérlege mellett helyezkedett el. Paladine-nal szemközt helyezkedett el a Sötétség Királynőjének, Takhisisnak, az Ötfejű Sárkánynak a csillagzata. A két csillagkép mintha gyanakodva figyelte volna egymást.

- Rettenetesen messze vagy odafenn - mondta Tas a Platina Sárkánynak. - És az egész világra kell vigyáznod, nemcsak ránk. Biztosra veszem, hogy nem bánod, ha én is örködöm ma éjjel. Persze nem akarok tiszteletlen lenni. Csak úgy érzem, most Valaki Más is figyel minket, ha érted mire gondolok.

A surranó megborzongott.

- Nem tudom, mitől támadt hirtelen ilyen furcsa érzésem. Talán azért, mert olyan közel vagyunk a Komor Erdőhöz és... végül is most én felelek mindenkiért!

Kényelmetlen gondolat volt ez egy surranó számára. Tas ahhoz szokott, hogy csak magával kell törődnie, de amikor Tanisékkal vándorolt, mindig volt valaki, aki az egész

csapatra vigyázott. Képzett és erős harcosokkal volt körülvéve...

„Mi volt ez?”

Határozottan hallott valamit! Fölugrott és némán meresztette szemét a sötétbe. Csönd volt, aztán valami susogás, aztán...

Egy mókus. Tas megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Teszek a tűzre, csak amíg fönn vagyok - motyogta magában. Odalépett Caramonhoz és egy pillantást vetett rá. Belényilallt a fájdalom. Sokkal könnyebb lett volna őrködni a sötétben, ha tudja, hogy számíthat Caramon erős karjaira. Ehelyett a harcos a hátára fekve, csukott szemmel és nyitott szájjal hortyogott, a részegek elégedettségével. Bupu a férfi csizmájánál kucorogott, fejét a nagy ember lábán nyugtatva és versenyt horkolt imádottjával. Szemben velük, olyan távolra húzódva, amennyire csak lehetett, Lady Crysania békésen pihent, kisimult arcát összekulcsolt kezeire hajtva.

Tas reszkető sóhajjal néhány gallyat rakott a tűzre. Leült mellé, nézte, ahogy lángra kap a tűzifa, miközben a sötétbe burkolódzó fák neszezésére fülelt, amelyek baljós, sejtelmes szavakat suttogtak.

És megint az a zaj!

- Mókus - motyogta eltökélten.

„Mi moccant ott a sötétben?”

Hirtelen reccsenést hallott, mint mikor egy faág kettétörik. Ez nem mókus! Tas kotorászni kezdett a tarisznyájában, míg meg nem találta kis zsebkését.

Mozog az erdő! A fák közelednek!

Tas figyelmeztetően kiáltani akart, de egy vékony ág elkapta a karját...

- Jaaaj! - üvöltötte. Kiszakította magát a szorításból és az ág felé dőlt.

Szitkozódás és fájdalmas vakkantás volt a válasz. Az ág elengedte zsákmányát, Tas pedig mély lélegzetet vett. Még sose találkozott uगतó fákkal. Bármivel is áll szemközt, az él, lélegzik...

- Támadás! - kiabálta hátraugorva. - Caramon! Segítség! Caramon!...

Két évvel ezelőtt a nagy harcos azonnal talpra szökkent volna, kardjával kezében, éberen, harcra készen. De most a kis zsebkés volt az egyetlen fegyver, amely távol tartotta a támadót. Tas visszahátrált a tűzhöz, miközben a szeme sarkából látta, hogy Caramon részeg horkolással a másik oldalára fordul.

- Lady Crysania - sikította Tas, és látta, hogy még több árnyék bukkan elő a fák közül. - Ébredj fel! Kérlek ébredj fel!

Már érezte hátán a tűz forróságát. Szemét le nem véve a fenyegető alakról, lenyúlt, hogy megragadjon egy izzó faágat, lehetőleg a hidegebbik végét. Fölkapta, és meglengette maga előtt.

Az egyik árnyék hirtelen feléje lendült. Tas odaszúrt késével, hogy távol tartsa. Ahogy támadója a parázs fénykörébe lépett, a surranó meglátta az arcát.

- Caramon! - visította. - Sárkányfattyak!

Lady Crysania végre fölébredt. Tas a szeme sarkából látta, hogy felül és álmosan tekinget szét maga körül.

- A tűzhöz! - kiáltotta a surranó. - Gyertek a tűz köré!

Átesett Bupun és belerúgott Caramonba.

- Sárkányfattyak! - kiáltotta újra.

Caramonnak kinyílt az egyik szeme, majd a másik is, kábán bámult maga elé.

- Caramon! Hála legyen az isteneknek! - csuklott fel megkönnyebbülten Tas.

A óriás felült. Bambán, értetlenül körbetekintett a táboron. Azért annyi még maradt benne az egykori harcosból, hogy homályosan érzékelje a veszélyt. Dülöngélve talpra állt és megragadta kardja markolatát.

- Most mi van? - böföntette, közben megpróbált felfogni valamit a körülötte zajló

dolgokból.

- Sárkányfattyak! - üvöltötte Tas, és ide-oda cikázott, mint egy kis démon, olyan lendületesen hadonászva a faággal és késével, hogy valóban sikerült távol tartania az ellenfeleket.

- Sárkányfattyak? - nézett körbe hitetlenkedve Caramon. Aztán a hamvadó tűz fényében megpillantott egy eltorzult hüllőfejet. Szeme elkerekedett.

- Sárkányfattyak! - bömbölte - Tanis! Sturm! Ide hozzám! Raistlin, készítsd a varázslatod! Elkapjuk őket!

Kirántotta kardját a hüvelyéből, égrengető harci kiáltást hallatott, előrerontott és... teljes hosszában végigvágódott a földön.

Bupu kapaszkodott a lábába.

- Jaj ne! - nyögött föl Tas.

Caramon pislogva feküdt az avarban, megrázta a fejét és próbált rájönni, hogy vajon mi a fene dönthette le a lábáról. A félig felébredt Bupu, fájdalomtól és félelemtől vonyítva, beleharapott a nagydarab ember bokájába.

Tas éppen előrelendült, hogy segítsen az elesett harcosnak, vagy legalább lerángassa róla Buput, amikor kétségbeesett kiáltás hallott Lady Crysania! Ó, hogy az a...! Teljesen megfélemedezett róla! Megfordult és látta, hogy a papnő elkeseredetten küzd az egyik sárkányemberrel.

Tas odaszáguldott, vicsorogva hátbaszúrta a támadót, aki sikoltva elengedte Crysaniát, hanyatt esett és teste kővé vált Tas lábainál. A surranó nem felejtette el időben visszahúzni kését, még mielőtt az a holttestbe ragadt volna. Tas magával húzta Crysaniát a hasra esett Caramonhoz, aki próbált megszabadulni a lábába csimpaszkodó mocsári törpétől.

A sárkányfattyak egyre közelebb jöttek. Tas lázasan körbepillantott és látta, hogy körül vannak véve. De miért nem támadnak teljes erőből? Mire várnak?

- Minden rendben? - vetette oda Crysaniának.

- Igen - hangzott a papnő válasza. Jóllehet sápadt volt, összeszedettnek tűnt, és ha meg is volt ijedve, nem mutatta. Tas látta, hogy ajkai csendben mozognak, valószínűleg imádkozott. A surranó lenyelte a megjegyzését.

- Fogja, hölgyem - nyomta Crysania kezébe a zsarátnokot. - Ha nem tévedek, egyszerre akar imádkozni és harcolni.

- Elistan így csinálta. Én is meg tudom tenni - mondta Crysania és hangja megremegett.

Az erdőből parancsszó hangzott. Ez nem egy sárkányfattyú hangja volt. Tas még sose hallott ilyet. Csak érezte, hogy végigfut tőle hátán a hideg. De nem volt idő töprengeni. A sárkányfattyak, ki-kivillantva a nyelvüket, előretörték.

Crysania esetlenül meglóbálta a parázsló fahasábot, de nem tartotta vissza a támadókat. Tas még mindig eredménytelenül próbálta lecibálni Buput Caramonról. Végül egy sárkányember jött a segítségére, aki hátrarántotta Tast és karmait Bupuba mélyesztette.

A mocsári törpék Krynn-szerte híresek rendkívüli makacsságukról és a harcra való teljes alkalmatlanságukról. Ám ha sarokba szorítják őket, veszett patkányként képesek küzdeni.

- Kótyonfitty! - visította dühösen Bupu, és hirtelen elengedte Caramon bokáját, helyette a támadó pikkelyes lábába mélyesztette fogait.

Bupunak ugyan nem volt sok foga, de ami maradt, az igencsak éles volt, és mivel nem vacsorázott valami bőségesen, élvezettel harapott a sárkányfattyú zöld húsába.

A torzszülemény irtózatosat ordított. Felemelte kardját és arra készült, hogy véget vet Bupu evilági létének, mikor Caramon, aki épp ott lábatlankodott és próbálta felfogni, hogy mi is történik valójában, véletlenül levágta a hüllőember karját. Bupu hátralépett, körbenyalta a száját, és újabb áldozat után nézett.

- Hurrá! Caramon! - éljenzett Tas, aki egy támadó kígyó gyorsaságával forgatta apró kését. Lady Crysania, Paladin nevét kiáltva letérítette az egyik sárkányfattyat a kezében tartott izzó faággal. Ellenfele előredőlt. Már csak két-három teremtmény állt velük szemben és Tas kezdte úgy érezni, hogy túl vannak a nehezén. A támadók a tűz fénykörén kívül ólálkodtak, szemük sarkából aggodalmasan lesve a botorkáló Caramont. Csupán körvonalakat, látva, az óriás meg mindig a múltból felbukkant, fenyegető rémalakokkal hadakozott. Kardjáról gonosz fénnel verődött vissza a lángok vörös izzása.

- Kapd el őket, Caramon! - visította Tas vékony hangján. - Csapd össze a fejüket...

A surranó hangja elhalt, mikor Caramon furcsa arckifejezéssel felé fordult.

- Én nem Caramon vagyok - mondta halkán -, hanem a testvére, Raistlin! Caramon halott! Én öltem meg!

Kezében tartott kardjára pillantva a hatalmas fickó elhajította magától a fegyvert, mintha darázs csípte volna meg.

- Mit csinálók én ezzel a hideg vassal a kezemben? - kérdezte nyersen. - Nem lehet karddal és pajzzsal a kézben varázsolni.

Tas nyelt egyet és riadt pillantást vetett a sárkányivadékok felé. Látta, ahogy azok sunyi pillantásokat váltanak egymással. Tekintetükkel továbbra is követve a harcos mozdulatait, mintha valamiféle csapdától tartanának, lassan közelebb húzódtak.

- Te nem Raistlin vagy, hanem Caramon! - kiáltotta kétségbeesetten a surranó, de szavainak semmi hatása sem volt. A nagydarab férfi agyát még mindig átítatta a törpepálinka. Zavaros gondolataitól vezetve Caramon lehunyta a szemét, felemelte a kezét és kántálni kezdett.

- Héjjahályogtéglatályoggyurgyalag - mormolta dülöngélve.

Tas orra előtt egy sárkányfattyú kárörvendően vigyorgó képe bukkant fel. Egy fémes villanás és éles fájdalom hasított a surranó agyába...

Tas a földön hevert. Meleg folyadék ömlött az arcába, és elvakítva egyik szemét a szájába csorgott. Nyelvén érezte a vér ízét. Fáradt volt... nagyon fáradt...

De az elviselhetetlen fájdalom nem hagyta pihenni. Óvakodott attól, hogy megmozdítsa a fejét, mert úgy érezte, hogy kettészakadna. Így hát csendesen feküdt, és fél szemmel bámulta a világot.

Hallotta, hogy egy mocsári törpe megkínzott állatként sikoltozik, aztán hirtelen vége szakadt a sikolyoknak. Hallott egy mély fájdalomkiáltást, egy elfojtott nyögést, és egy tagbaszakadt test döndülését, ahogy végigvágódik mellette a földön. Caramon volt, szájából vér szivárgott, szeme kifejezéstelenül bámult a semmibe.

Tas nem érzett szomorúságot. Semmit sem érzett a fejében lüktető fájdalomon kívül. Egy nagydarab sárkányember tornyosult fölé, karddal a kezében. Tas tudta, hogy itt a vég. De nem érdekelte. „Vess véget a szenvedésemnek” - kérte magában. „Végezz velem gyorsan!”

Aztán egy fehér csuha suhogott és egy tiszta hang Paladine nevét kiáltotta. A sárkányfattyú hirtelen eltűnt, hallatszott karmos lábának távolodó dobogása, ahogy keresztülcsörtetett a bozótban. A fehér csuhás alak letérdelt Tas mellé, és a surranó könnyed érintést érzett a homlokán, miközben ismét hallotta Paladine nevét. A fájdalom megszűnt. Fejét oldalt fordítva látta, amint a papnő Caramon fölé is kinyújtja kezét. A férfi szempillái megremegtek, majd békés álmra csukódtak.

„Minden rendben lesz” - gondolta Tas elégedetten. „Elmentek. Most már minden rendben lesz.” Ekkor megérezte, hogy a nő keze megremeg. Összeszedve maradék akaraterejét, felemelte a fejét és oldalra pillantott, miközben a papnőből áradó gyógyító erő áthullámozott a testén.

Valami közeledett. Valami, ami visszaparancsolta a támadókat. Valami a tűz fénykörébe lépett.

Tas kiáltani akart, hogy figyelmeztesse a többieket, de nem jött ki hang a torkán. Tudata újból és újból elhomályosult. Egy rémült és zavarodott pillanatig úgy érezte, hogy ez valamikor már megtörtént vele.

Látta, ahogy Lady Cysania felemelkedik, fehér köpenyének széle a földet súrolta a surranó feje mellett. A lány lassan hátrált valami elől, ami kimérten közeledett felé. Tas hallotta, hogy a papnő ismét Paladine-t szólítja, de a rémülettől szavai élettelenül hullottak le ajkairól.

A surranó kétségbeesetten próbálta lecsukni a szemét. Kíváncsiság és félelem küzdöttek benne. És a kíváncsiság győzött. Fél szemmel, pislogva figyelte, ahogy egy vérfagyasztó jelenés egyre közelebb ér a papnőhöz. Az alak Solamnia lovagjainak páncélját viselte, ám a vért kiégett és megfeketedett volt. Ahogy közelebb ért Cysaniához, előrenyújtotta karját, amelynek végéről hiányzott a kézfeje. A szavak, melyeket kiejtett, nem a szájából érkeztek. Szemei vörösen izzottak, áttetsző lábaival keresztülgázolt a kihunytt tűz paraszán. Testéből sugárzott a hely hidege, ahol az örökkévalóságig lakni kényszerült, és ez a hideg Tas csontja velejéig hatolt.

A surranó rémülten figyelte, ahogy Lady Cysania elhátrál a jövevény elől, az pedig lassú lépteivel egyre közeledik.

A halállovag felemelte jobb karját, melynek végén halvány kísértetujj jelent meg, amivel a lányra mutatott.

Tast bénító iszonyat borította el.

- Ne! - nyögte, bár fogalma sem volt, miféle borzalom következik.

A lovag egyetlen szót mondott.

- Pusztulj!

Ebben a pillanatban Tas észrevette, hogy Cysania megmarkolja a nyakában lógó medált, és ujjai közül vakító fény tör elő, majd a lány a földre hanyatlik, mintha a testetlen ujj leszúrta volna.

- Ne! - hallotta Tas a saját kiáltását. Érezte, hogy a narancsvörösen izzó szemek figyelme feléje fordul, és a fagyos, kongó sötétség, a sírbolt éjszakája lefogta szemét és lepecsételte az ajkát...

8. FEJEZET

Dalamar remegve settenkedett a mágus laboratóriumának ajtajához. Ideges ujjait a fekete köpönyege szövetébe hímzett védőrúnák fölött tartotta, miközben sebtiben felidézte néhány védővarázslat szavait. Egy kis óvatosság még egy fiatal tanoncnak sem árthat, ha épp félelmetes és titokzatos mesterének tiltott dolgozószobája felé lopakodik. Dalamar szinte már túl óvatos volt, de jó oka volt rá. Neki is megvoltak a maga féltett titkai, és semmitől sem tartott jobban ezen a világon, mint azoknak az aranyszínű homokóra-szemeknek a pillantásától.

Félelmén túl titokzatos izgalom is lüktetett Dalamar szívében, mint mindig, ha ez előtt az ajtó előtt állt. Csodálatos dolgokat látott már ebben a szobában, igen, csodásokat és rémisztőeket...

Jobb kezét felemelve gyors mozdulatot tett a levegőben az ajtó előtt és néhány varázsszót mormolt. Semmi sem mozgott. Az ajtót nem védte varázslat. Dalamar, talán kicsit csalódottan, fellelegzett. Mestere jelenleg nem űzött semmiféle mágiát odabent, különben Raistlin bénító varázssal védte volna ajtaját. A földre pillantva a sötételf nem látott fénycsíkot a nehéz faajtó alatt. Csupán a hely megszokott, ódon, fűszeres illatát érezte, semmi mást. Bal kezének öt ujját az ajtóra helyezte és csendben várt.

Szusszanásnyi idő múlva halk parancs hangzott.

- Lépj be, Dalamar!

Az ajtó hang nélkül kinyílt előtte, mire a fiú összeszedte magát és belépett a szobába. Raistlin egy terjedelmes, ősrégi kőasztalnál ült, amely oly nagy volt, hogy akár egy jól megtermett, mithasi minotaurusz is teljes hosszában kinyújtózhatott volna rajta, és még akkor is marad elég hely. A kőasztal és a laboratórium egész berendezése eredeti volt, ahogy azt Raistlin itt találta, mikor birtokba vette a palanthasi Ősmágia Tornyt.

A jókora, homályos helyiség sokkal nagyobbnak tűnt, mint amekkora valójában lehetett, bár a sötételf soha nem tudta eldönteni, hogy vajon a szoba nő-e meg, vagy ő zsugorodik össze, amikor belép. Itt is könyvek sorakoztak a fal mentén, mint a mágus dolgozószobájában. Rúnák és szálkás betűk csillantak a kötetek poros gerincén. Lombikok és retorták álltak az asztalon és mindenfelé a helyiségben, élénk színű tartalmuk bugyborékolva forrt a titokzatos energiáktól.

Sok-sok esztendővel ezelőtt, itt a laboratóriumban nagy erejű mágiát űztek. Sok-sok esztendővel ezelőtt itt léptek szövetségre a három Köpönyegnek, a Hószínű Jóságnak, a Semleges Vörösnek és a Gonoszság Sötétjének varázslói, hogy megalkossák a Sárkánygömböket, melyek közül az egyiket most Raistlin birtokolja. Sok-sok esztendővel ezelőtt itt gyűltek össze a három Köpönyeg mesterei, hogy végső, kétségbeesett csatában védjék meg Tornjukat, erejük utolsó bástyáját, Istar Papkirályától és a tömegtől. Sok-sok esztendővel ezelőtt itt buktak el, mert hitték, hogy jobb vesztésként élni, mint harcolni azzal a tudattal, hogy mágiájuk képes lenne elpusztítani a világot.

A mesterek kénytelenek voltak elhagyni ezt a Tornyt, magukkal vitték varázskönyveiket és az Ősmágia Tornyának más felszereléseit, amiket elrejtettek Wayreth varázserdejének mélyén. Mikor elhagyták, átokkal sújtották a Tornyt. A Shoikan Liget őrizte azt minden arra járótól, egészen addig, míg - ahogy megjövendölték - „a múlt és jövő ura vissza nem tér a hatalmával.”

És a mester visszaérkezett. Most az ősrégi laboratóriumban ült, a kőasztal fölé hajolva, amit valaha a tenger fenekéről húztak fel. A belevéssett rúnák elhárítottak mindenféle varázslatot, és mentesítették a helyet bármilyen külső behatástól, ami esetleg a mágus munkáját befolyásolná. Az asztallapot szinte tükörsimára csiszolták és fényezték. Dalamar látta a rajta fekvő varázskönyvek éjkék borítóját a gyertyafényben tükröződni.

Más tárgyak is voltak szétszórva az asztalon, visszataszító és furcsa, rettenetes és nagyszerű tárgyak - a mágus varázseszközei. Ezekkel dolgozott most Raistlin. Egy varázskönyvbe mélyedve halk szavakat mormolt, miközben finom ujjával valamit a kezében tartott üvegcsébe morzsol.

- Shalafi - mondta halkán Dalamar a „mester” szót elf nyelven.

Raistlin felnézett.

Dalamar úgy érezte, hogy azok az aranyló szemek valami meghatározhatatlan fájdalommal döfik át a szívét. „Tudja!” - nyilallt belé a félelem, és a szó ott kavargott agyában. Ám mindebből kívülről semmi se látszott. A sötételf jóképű vonásai nyugodtak, változatlanok, hűvösek maradtak. Kitartóan állta Raistlin tekintetét. Keze illően a köpenye ráncában pihent.

Mikor ők szükségesnek tartották, hogy egy kémét küldjenek a mágushoz, azt olyan veszélyesnek gondolták, hogy önkéntesek jelentkezését várták, mivel nem akartak hidegvérűen bárkit is arra kényszeríteni, hogy elfogadja ezt a halálos küldetést. Dalamar akkor azonnal jelentkezett.

A mágia volt Dalamar élete. Silvanestiből származott, ám ezt sem ő, sem pedig a nemes elfek népe nem tartotta számon. Egyszerű származása miatt csak a legkezdetlegesebb varázsigéket tanították meg ott neki, mélyebb tudást csak azok szerezhettek, akiknek ereiben királyi vér csörgedezett. De Dalamar megízlelte a hatalmat és a szenvedélyévé

vált. Titokban tanult, elsajátította a tiltott tudást és megismerte azokat a csodákat, amiket csak a magas rangú elfek ismerhettek. Leginkább a tudomány sötét oldala nyűgözte le, és jóllehet, mikor kiderült, hogy Fekete Köpönyeges – amire egy igazi elf még csak rá se bírt nézni - Dalamar kitagadta népe és száműzték hazájából. Ettől fogva csupán egy „sötételf” volt, aki a világosságon kívül rekedt. Ez egészen jól megfelelt neki, mivel korán megtanulta, hogy a sötétségben hatalom rejtezik.

Így fogadta el Dalamar a megbízást. Mikor megkérdezték tőle, miért teszi önként kockára az életét, nyugodt hangon válaszolt.

- A lelkem is odaadnám a lehetőségért, hogy rendünk valaha is élt legnagyobb és leghatalmasabb varázslójától tanulhassak!

- Talán épp ez a legjobb számodra - válaszolta akkor egy szomorú hang.

Bizonyos pillanatokban felidéződött Dalamarban e hang emléke, főleg éjszakánként, melyek itt, a Torony belsejében nagyon sötétek voltak. Most is hallotta, de Dalamar kényszerítette magát, hogy kiverje a fejéből.

- Mi az? - kérdezte halkan Raistlin.

A mágus mindig halkan beszélt, néha egyenesen suttogott. Dalamar látott már félelmetes viharokat dühöngeni ebben a szobában. A vakító villámokat kísérő fülsüketítő mennydörgéstől néha napokig csengett a füle. Jelen volt, mikor a mágus lényeket idézett meg mindenfelől, hogy teljesítsék a parancsát, sikoltozásuk, jajgatásuk és átkozódásaik ott zúgtak az agyában és visszatértek éjszaka álmaiban. És mégis, mindezek ellenére egyszer sem hallotta, hogy Raistlin felemelte volna a hangját. Az a lágy, sziszegő suttogás mindig áthatolt a kaoszon és úrrá lett felette.

- Olyan események történnek a külvilágban, Shalafi, amik figyelmet érdemelnek.

- Valóban? - Raistlin újra lenézett, elmerült a munkájában.

- Lady Crysania...

Raistlin felkapta csuklyás fejét. Dalamar, mintha marni készülő kígyót látott volna, önkéntelenül hátralépett a heves pillantás elől.

- Hogyan? Beszélj! - sziszegte a szavakat Raistlin.

- Velem... velem kell jönnöd, Shalafi - nyelt egyet Dalamar. - Az Élők jelentették, hogy ... A sötételf a falnak beszélt. Raistlin eltűnt.

A tanonc reszkető sóhajjal ejtette ki a szavakat, amelyek segítségével azonnal mestere mellett termett.

Az Ősmágia Tornya belsejében, mélyen a föld alatt volt egy kis kamra, amit varázslattal abba a sziklába vájtak, melyen a Torony épült. Ez a szoba eredetileg nem tartozott a Toronyhoz. Látókamrának nevezték és Raistlin hozta létre.

A hideg kőszoba belsejében egy nyugodt, mozdulatlan vízzel teli, tökéletes kör alakú medence volt. A különös, természetellenes tó közepén kék fénysugár égett. A kamra tetejéig felnyúló lángja éjjel-nappal, szüntelenül lobogott.

És körülötte örökké ott voltak az Élők.

Jóllehet a leghatalmasabb krynni varázsló volt, Raistlin tudását távolról sem lehetett tökéletesnek nevezni, és ezzel leginkább maga a mágus volt tisztában. Mikor ebbe a szobába lépett, mindig erőszakkal emlékeztették gyengeségeire - ez az egyik ok, ami miatt ha lehetett, megpróbálta elkerülni a kis kamrát. Mert itt léteztek hibáinak látható, külső szimbólumai - az Élők.

A nyomorult teremtmények, akik rosszul sikerült varázslataiból születtek, ebben a szobában raboskodtak és a teremtményüket szolgálták. Itt élték gyötrelmes életüket, lárvaszerű vonaglással, vérző masszát alkotva a hideg fénnel lángoló tó körül. Fénylő, nedves testük rettenetes szőnyegként borította be a nyálkától csúszós padlót, melyet csak akkor lehetett meglátni, mikor szétváltak, hogy utat engedjenek teremtményüknek. Mégis állandó, kínzó fájdalomuk ellenére az Élők egy szóval se panaszkodtak. Sokkal jobb

helyzetben voltak, mint azok, akik a Toronyban kószáltak és akiket Holtaknak hívtak...

Raistlin megjelent a Látókamrában, sötét árnyékként emelkedett ki a homályból. Fekete ruháján csillogott a kék fénysugár, visszaverődött a köpönyegét díszítő ezüst hímezésen. Feltűnt mellette Dalamar is, és a két férfi odasétált a csendes, fekete vízfelülethez.

- Hol? - kérdezte Raistlin.

- Itt, mmmester - bugyogta az egyik Élő, egy alakatlan foltra mutatva.

Raistlin oldalán Dalamarral odasietett, fekete köpenyűk halkan suhogott a csúszós köveken. A mester a vízbe meredt és intett tanítványának, hogy tegyen ugyanígy. A sötét a vízbe bámult, de egy pillanatig csak a kék fénysugarat látta. Aztán a fény és a víz egyesült, majd széteszlott, és ő egy erdőben találta magát. Egy szűkre szabott páncélba öltözött megtermett férfit látott, aki egy fehér ruhás, földön fekvő fiatal nőt bámult. A nő mellett egy surranó térdelt ölébe fogva a lány fejét. Dalamar olyan tisztán hallotta a férfi beszédét, mintha csak mellette állt volna.

- Halott.

- N-nem hinném, Caramon. Szerintem...

- Elég halált láttam már életemben. Hidd el, halott. És ez az én hibám... az enyém...

- Caramon, te gyengeelméjű! - morogta Raistlin átkozódva. - Mi történt? Mi volt a baj?

A mágus beszéde közben Dalamar észrevette, hogy a surranó felkapja a fejét.

- Mondtál valamit? - kérdezte a surranó a férfitől, aki közben ásni kezdett.

- Nem. Csak a szél.

- Mit csinálsz?

- Sírt árok. El kell őt temetnünk.

- Eltemetni? - nevetett fel keserűen Raistlin. - Ó persze, te köztöznivaló bolond! Csak erre tudsz gondolni! Eltemetni! Tudnom kell, mi történt!

Az Élők felé fordult.

- Mit láttatok?

- A fffák kkközött ütöttek tttábort, mmmester. - Hab csorgott a lény szájából, beszéde majdhogynem érthetetlen volt. - A sssárkányfi öl...

- Sárkányfattyak? - ismételte csodálkozva Raistlin. - Nem messze Vigasztól? Vajon honnan jöttek?

- Nnnemtom! Nnnemtom! - az Élő összegörnyedt a félelemtől. - Énnn.

- Psszt - intette le Dalamar, mestere figyelmét újra a tóra terelte, ahol épp a surranó vitakozott.

- Caramon, nem temetheted el! Még...

- Nincs más választásunk. Tudom, hogy nem a legökéletesebb, de Paladine látni fogja, hogy békében távozik a lelke. Nem rakhatunk neki halotti máglyát, főleg nem sárkányfattyakkal a nyomunkban...

- De Caramon, szerintem tényleg meg kéne nézned. Egy karcolás sincs a testén!

- Nem akarom megnézni! Halott. Az én hibából. Eltemetjük, és visszamegyek Vigaszba, visszamegyek, hogy megássam a saját síromat...

- Caramon!

- Menj, szedj pár szál virágot és hagyj engem békén!

Damar látta, hogy a nagydarab ember a puszta kezével szaggatja a nedves földet és könnyes szemmel dobálja félre. A surranó rövid habozás után a nő mellett maradt, alvadt vértől mocskos arca fájdalmas, kételkedő kifejezést öltött.

- Se nyom, se sérülés, sárkányfattyak bukkannak elő a semmiből...- Raistlin elgondolkodva ráncolta a homlokát. Aztán hirtelen az Élő mellé térdelt, aki elhúzódott tőle.

- Beszélj! Mondj el mindent. Tudnom kell. Miért nem szóltatok előbb?

- A sssárkányfffi öl, mmmester - bugyborékolta meggyötört hangon az Élő. - De nnnagy ember is öl. Aztán nnnagy sssötétség jön. Tttüzes ssszemek. Énnn fffél. Fffél, hogy

vvvívbe esek.

- A tó szélén találtam rá az Élőre - közölte hűvösen Dalamar -, mikor egy másik elmondta, hogy valami nincs rendjén. Belenéztem a tóba. Mivel tudtam, hogy érdekel ez a nő, gondoltam...

- Rendben van - vágott közbe türelmetlenül Raistlin. A mágus aranylő szemei résnyire szűkültek, vékony ajka összeszorult. A varázsló haragját érezve a szerencsétlen Élő olyan messzire húzódott, amennyire csak tudott. Dalamar visszatartotta a lélegzetét. Ám Raistlin haragja nem rájuk irányult.

- Nagy, sötét, tüzes szemek...Lord Soth! Szóval te árultál el engem, nővérkém! - suttogta Raistlin. - Érzem a félelmedet, Kitiara! Te gyáva! A világ úrnőjévé tehettelek volna! Mérhetetlen gazdagsággal és korlátlan hatalommal ruházhattalak volna fel. De nem! Te mégis egy gyenge, megalkuvó féreg vagy!

Raistlin tűnődve álldogált, szemét a tóra szegezve. Rövid idő múlva újra megszólalt halk, lágy hangon.

- Ezt nem felejem el, nővérkém! Szerencséd, hogy sürgősebb dolgom akadt, különben már rég a szolgálatodban álló kísértetlорddal laknál együtt!

Raistlin vékony keze ököbe szorult, aztán - nyilvánvaló erőfeszítéssel - kényszerítette magát, hogy lecsillapodjon.

- Most mitévő legyenek? Tennem kell valamit, mielőtt a fivérem virágok közé ágyazza a papnőt!

- Mi történt, Shalafi? - kockáztatta meg merészen Dalamar. - Ez a nő... Mit jelent számodra? Nem világos...

Raistlin ingerült pillantást vetett rá, úgy tűnt mindjárt megrója szemtelenségéért. Aztán meggondolta magát. Mielőtt arca újra egykedvű kifejezést öltött volna, aranylő szeme dühödten villant Dalamarra, mire a tanítvány meghunyászkodott.

- Hát persze, tanonc. Mindent tudnod kell. Ám előtte...

Raistlin elhallgatott. Egy új alak tűnt fel az erdőben. Fénylő, tarka ruhákba öltözött mocsári törpe volt, egy nagy tarisznyát vonszolt maga után.

- Bupu! - suttogta Raistlin, ajkán ritka mosoly villant. - Kitűnő. Még egyszer szolgálatomra lehetsz, kicsikém.

A mágus kinyújtotta kezét és megérintette a mozdulatlan vizet. Az Élők a tó körül rémülten kiáltottak fel, sok magukfajtat láttak már a fekete vízbe tévedni, akik aztán összeaszva kiszáradtak, míg nem maradt belőlük más, csak egy sikoltozó füstcsík. Ám Raistlin csak pár halk szót mormolt, aztán visszahúzta a kezét. Ujjai fehérek lettek, mint a márvány, arca görcsbe rándult a fájdalomtól. Kezét sietve dugta köpenye zsebébe.

- Nézd - mondta diadalmasan.

Dalamar a vízbe bámult, és látta, hogy a mocsári törpe megindul a nő mozdulatlan alakja felé.

- Én segítsz.

- Nem, Bupu.

- Te nem szeret varázs! Bupu haza. De először segítsz szép hölgyet.

- Abyss mélységes mélyére...- dűnnyögte Dalamar.

- Nézd! - parancsolta Raistlin.

Dalamar látta, hogy a mocsári törpe apró szurtos kezével a mellette levő zsákban matat. Pár perces kotorászás után egy undorító tárgyat húzott elő - egy döglött, bűzlő gyíkot, melynek farka köré bőrszíjat tekert. Bupu a lányhoz lépett és mikor a surranó megpróbálta útját állni, kis öklét figyelmeztetően meglóbálta az orra előtt. A surranó felsóhajtott, oldalra pillantott a vadul ásó Caramon felé, végül megadóan hátralépett. Bupu lehuppan az élettelen test mellé és óvatosan ráhelyezte a döglött gyíkot a mozdulatlan tetemre.

Dalamar lélegzetvisszafojtva figyelt.

A nő mellkasa megmozdult, fehér ruhája meglebbent. Hosszan, nyugodtan lélegezni kezdett.

A surranó felsikoltott.

- Caramon! Bupu meggyógyította! É! Nézd!

- Mi a...

A nagyaráb ember abbahagyta az ásást, odabotorkált, és csodálattal vegyes félelemmel meredt a mocsári törpére.

- Gyík gyógyít - büszkélkedett diadalittasan Bupu. - Mindig beválik.

- Igen, kicsikém - helyeselt Raistlin, még mindig mosolyogva. - Köhögés ellen is kitűnő, ha az emlékezetem nem csal.

Egy mozdulatot tett a csendes tó felett. A mágus hangja álmosítóvá vált.

- És most aludj, testvérem, mielőtt még valami ostobaságot cselekednél. Aludj surranó, aludj kicsi Bupu. És aludj te is Lady Crysania, egy olyan világban, ahol megvéd Paladine.

Még mindig duruzsolva, Raistlin intett a kezével.

- És most jöjj Wayreth Erdeje! Repülj oda, míg alszanak! Zengj nekik varázsdalt! Csalogasd őket titkos ösvényeidre!

A varázsige véget ért. Raistlin felállt és Dalamarhoz fordult.

- És jöjj te is, tanonc - hangjában árnyalatnyi gúny bujkált, amitől végigfutott a hideg a sötételf hátán. - Jer a dolgozószobámba. Itt az ideje, hogy pár szót váltsunk.

9. FEJEZET

Dalamar a mágus szobájában ült, ugyanabban a széken, amelyben Kitiara, legutóbbi látogatásakor. Bár a sötételf jóval kevésbé kényelmetlen helyzetben és sokkal nagyobb biztonságban volt, mint annak idején a lány, féelme mégis megalapozottnak tűnt. Kívülről nyugodtnak és összeszedettnak látszott. Sápadt elf arcához nem illett a pír, amely elborította, de ez talán annak az izgalomnak volt tulajdonítható, amit a tanítvány érez, ha mestere magához hivatja.

Dalamar gyakran megfordult ebben a szobában, ha nem is mestere jelenlétében. Raistlin egyedül szokta itt tölteni az estéit, a polcokon sorakozó vaskos köteteket tanulmányozva. Ilyenkor senki se merte zavarni. Eddig Dalamar csak a nappali órákban léphetett be ebbe a szobába, mikor Raistlin máshol tartózkodott. A varázslóinasnak ilyenkor megengedték, sőt, megkövetelték tőle, hogy a varázskönyvek közül tanulmányozzon néhányat. Ám az éjkék mátrikulák olvasása, vagy akárcsak érintése is tilos volt számára.

Dalamar, természetesen egyszer mégis megpróbálta. A könyv dermesztő hideget árasztott, olyan hideget, hogy szinte égette a bőrét. A fájdalommal mit sem törődve sikerült kinyitnia, ám egy pillanat múlva ismét becsukta. A könyvben a szavak érthetetlenek voltak, nem jelentettek számára semmit. Meg aztán megérezte a rúnákat védő varázslatot. Bárki, aki túlságosan hosszú ideig nézte a szöveget a megfelelő kulcsszó ismerete nélkül, mellyel megérthette volna, beleőrült.

Később, mikor Raistlin meglátta Dalamar bekötözött kezét, megkérdezte, mi történt vele. A sötételf nyugodt hangon azt felelte, hogy egy varázslat komponenseként használt savból fröccsent néhány csepp a kezére. A mester mosolygott, ám egy szót sem szólt. Nem volt rá szükség, mindketten tudták, mi történt.

De most Raistlin meghívására jött ide, többé-kevésbé egyenrangú félként mesterével szemben. És Dalamar ismét átélte azt a régi, mámorító, izgalommal vegyes félelmet.

Raistlin szemben ült vele a faragott faasztal mögött, egyik kezét egy vastag, éjkék

borítójú könyvön nyugtatva. A mestermágus ujjával szórakozottan rajzolgatta körbe a fedőlap ezüst rúnáit. Rezzenéstelen tekintettel figyelte Dalamart. A sötételf mozdulatlanul állta ezt az átható pillantást.

- Nagyon fiatalon tetted le a Próbát - szólalt meg váratlanul Raistlin, halk hangon.

Dalamar pislantott néhányat. Nem erre számított.

- Nem annyira fiatalon, mint te, Shalafi - válaszolta a sötételf. A kilencvenes éveimben járok, ami emberi életkorban számolva körülbelül huszonötnek felel meg. Úgy tudom, te csak huszonegy voltál, amikor átestél a Próbán.

- Igen - mormolta Raistlin, és árnyék suhant át aranyló arcbrőn. - Huszonegy voltam...

Dalamar észrevette, hogy a varázskönyvön nyugvó kéz öklbe szorul a feltörő fájdalmas emlékektől és az arany szemek mélyén láng lobban. A fiatal mágusnást nem lepte meg ez az érzelmkitörés. A Próbát minden varázslónak ki kellett állnia, aki a mágia művészetének magasabb szintjét akarta elérni. Wayrethben, az Ősmágia Tornyában kellett megjeleníteni a három Köpeny rendjének vezetői előtt. Mert Kryn mágusai sok-sok évvel ezelőtt rájöttek arra, mi mentette meg a papságot: a világ egyensúlyát hagyni kell szabadon ingázni a három alapelv, a Jó, a Gonosz és a Semleges között. Ha bármelyik közülük túlságosan megerősödne, a világ egyensúlya annak elpusztulása felé billenne.

A Próbát kegyetlen volt. A mágia magasabb fokán, ahol elnyerhető az igazi hatalom, nincs helye, hozzá nem értő kontároknak. A Próbát éppen azért találták ki, hogy ezeket folyamatosan kiszűrjék - a sikertelenség jutalma halál. Dalamart még ma is kísértették saját Próbájának rémálmai, így mélyen átérezte Raistlin lelkiállapotát.

- Átmentem - suttogta Raistlin, múltba révedő tekintettel -, de mikor kikerültem arról a rettenetes helyről, olyanná lettem, mint amilyennek most látsz. Bőrrőm megkapta ezt az aranyló csillogást, megőszültem és a szemem...

Visszatért a jelenbe és tekintetét mereven Dalamarra szegezte.

- Tudod, hogy mit látok ezeken a homokóra pupillákon keresztül?

- Nem, Shalafi.

- Látom az időt, ahogy halad - folytatta Raistlin. - Szemem láttára sorvad el az emberi test, hervad és hullajtja el szirmait a virág és még a sziklák is szétporladni látszanak. Örök elmúlást látok mindenütt. Még benned is, Dalamar, bár elf testeden az évek múlása oly kevésbé hagy nyomot, mint a könnyű tavaszi eső, mégis, a te fiatal arcodon is ott látom a halál nyomát.

Raistlin ijesztő pillantása elkapta és fogva tartotta az ifjú varázslóinas tekintetét. Dalamar megborzongott és ezúttal nem bírta leplezni érzelmeit. Öntudatlanul hátracsusszant széke karfáinak védelmébe. Gyorsan felidézte egy védővarázslat szavait, ám akaratlanul eszébe jutott egy másik, támadó varázslat is. „Ostoba” - sziszegte magának, gyorsan visszanyerve önuralmát - „melyik szálnalmas kis varázslatod volna alkalmas arra, hogy megölje őt?”

- Bizony, bizony - mormolta Raistlin Dalamar gondolataira válaszolva, mint azt oly gyakran tette. - Krynben nem él senki és semmi, ami képes volna ártani nekem. Te meg biztosan nem, mágusinas. De azért bátor vagy. Van benned merészség. Gyakran álltál mellettem a laboratóriumban, szembenézve azokkal a dolgokkal, melyeket saját létsíkjaikról idéztem oda. Tudtad, hogy ha csak rosszkor veszel lélegzetet, kitéphetik az élő szívet testünkből és felfalhatják, míg mi iszonyú kínok közepette pusztultunk volna el.

- Ez az előjogom - dünnyögte Dalamar.

- Igen - válaszolta szórakozottan Raistlin, gondolatai elkalandoztak. Majd felvont szemöldökkel megkérdezte. - És tudtad ugye, hogyha ez bekövetkezne, csak magamat menteném?

- Természetesen - felelte azonnal Dalamar -, megértem és vállalom a veszélyt.

A sötételf szeme csillogott. Félelmét feledve sóváran előrehajolt székében.

- Nem is, Shalafi, én keresem a veszélyt. Bármit feláldoznék a...

- ...varázserőért fejezte be Raistlin a mondatot.

- Igen! A varázserőért! - kiáltotta lelkesen a fiú.

- És a vele járó hatalomért - bólintott Raistlin. - Nagyratörő vagy. De... mennyire vagy nagyratörő? Talán még a saját fajtád felett is uralkodnál? Vagy talán valahol királyságra törsz, rabságba taszítva egy birodalmat, míg annak gazdagságát élvezed? Esetleg szövetséget akarsz a Sötétség valamelyik Urával, mint ahogy az nem olyan régen a sárkányok napjaiban történt? Például a nővérem, Kitiara, egész vonzónak talált téged! Élvezné, ha körülötte legyeskednél! Különösen, ha van valami mágikus vonzerőd, amit kamatoztathatsz... az ágyában.

- Soha nem lennék annyira szentségtörő, Shalafi, hogy...

- Csak tréfáltam, ifjú mágus - legyintett Raistlin. - De érted, mire gondolok. Álmodsz ilyesmikről?

- Nos... meglehet, Shalafi - habozott Dalamar. „Mit akarhat ezzel” gondolta összezavarodva. „Hová vezet ez a beszélgetés? Néhány használható információhoz, amin továbbléphetek” - remélte. „De mennyit áruljak el magamról?” - Én...

- Igen, látom, közel jutottam a lényeghez - vágott a szavába Raistlin. - Már látom nagyravágyásod távlatait. De... gondolkodtál-e valaha az-én céljaimon?

Dalamar érezte, ahogy a kellemes izgalom végigszárgul a testén. Ez volt az, amiért ide küldték, amit fel kellett fednie. Az ifjú mágus lassan válaszolt.

- Gyakran gondolkodtam róla, Shalafi. Te olyan hatalmas vagy. - Dalamar az ablak felé fordult, amelyen át látszottak Palanthas éjszakai fényei. - Ez a város, egész Solamnia vagy akár egész Ansalon a tied lehetne.

- Az egész világ az enyém lehetne - mosolygott Raistlin enyhén szétnyílt ajakkal. - Hatalmas, tengerentúli országokat láttunk, ugye mágusinas? Amikor a lángoló vízbe tekintünk, láthatjuk őket és azokat, akik bennük laknak. Nem lenne nehéz irányításom alá vonni őket...

Raistlin felállt. Az ablakhoz sétált és a lábainál heverő, fényben úszó városra bámult. Megérezve mesterének izgalmát, Dalamar is felkelt a székéből és mögé lépett.

- Neked adhatnám ezt a királyságot, Dalamar - súgta halkan Raistlin. Kezével félrehúzta a függönyt és tekintetét a lenti fényekre függesztette, melyek fényesebben ragyogtak, mint az ég csillagai felettük. - Nem csak a szárnalmas fajtád feletti uralmat adhatnám neked, hanem akár a Krynn összes elfjei feletti hatalmat is.

Raistlin vállat vont.

- Neked adhatnám a nővéremet is Raistlin elfordult az ablaktól és szembenézett Dalamarral, aki mohón itta szavait. - De mindez nem számít...

Az elengedett függöny helyére hullt.

- Semmit. Az én terveim messzebbre nyúlnak.

- De ha elfordulsz a világtól, nem sok minden marad, Shalafi - dadogta értetlenül Dalamar. - Hacsak nem láttál más világokat is túl ezen, melyek rejtve vannak az én tekintetem előtt.

- Más világok? - tűnődött el Raistlin. - Érdekes ötlet. Egy napon talán foglalkozom a lehetőséggel. De nem, nem erre gondoltam...

A mágus szünetet tartott és keze egy mozdulatával közelebb intette Dalamart.

- Láttad már azt a nagy ajtót a laboratórium leghátsó zugában? Egy ezüst és arany rúnákkal ékesített acélajtót? Azt, amelyiken nincs kilincs?

- Igen, Shalafi - felelte Dalamar, és érezte, ahogy a hideg felkúszik a hátán, melyet még a mellette álló Raistlinből sugárzó, természetellenes hő sem tudott közömbösíteni.

- Tudod, hova vezet az az ajtó?

- Igen, Shalafi... - lehelte.

- Tudod, miért nincs nyitva?

- Mert nem tudod kinyitni, Shalafi. Csak valaki, aki bírja a leghatalmasabb mágiát és valaki, aki birtokában van a legszentebb erőnek, együtt nyithatja ki... - Dalamar hangja elcsuklott, torka elszorult.

- Igen, tudod miről beszélek. Valaki, a legszentebb erővel. Most már tudod, miért kell nekem a lány. Most már látod vágyaim magasságait és mélységeit.

- Ez örülség! - nyelt egyet Dalamar és szégyenkezve sütötte le a szemét. - Bocsáss meg Shalafi, nem akartam tiszteletlen lenni.

- Nem vagy. És igazad van. Ez tényleg örülség az én korlátozott erőmmel. - A mágushangjában keserűség csengett. - Épp ezért készülök elutazni.

- Elutazol? Hova?

- Nem hova. Melyik korba? - javította ki Raistlin. - Bizonyára beszéltem már neked Fistandantilusról?

- Sokszor, Shalafi - biztosította Dalamar majdnem tiszteletteljes hangon. - Rendünk legnagyobb mágusa. Azok a kékkötésű varázskönyvek mind az övéi.

- Használhatatlanok! - mordult fel Raistlin, egyetlen mozdulattal elutasítva az egész könyvtárat. - Az elmúlt évek során sokat forgattam ezeket, mióta titkukhoz megszereztem a kulcsot magától a Sötétség Királynőjétől. De csak felingereltek.

Sovány keze ökölbe szorult.

- Olvastam e könyveket és sok hiányosságot fedeztem fel bennük, rájöttem, hogy teljes kötetek hiányoznak. Talán a Pusztulás során semmisültek meg, vagy később a Törpekapu háborúban, ami igazolná Fistandantilus vesztét. Az ő elveszett tudása, e hiányzó kötetek fogják megadni nekem azt az erőt, amelyre szükségem van.

- Szóval utad a ... - Dalamar hitetlenkedve elhallgatott.

- ...a múltba vezet! - fejezte be nyugodtan Raistlin. - A Pusztulást megelőző napokba megyek vissza, amikor még Fistandantilus ereje teljében volt.

Dalamar megszédült, gondolatai kuszán kavargtak a fejében. „Mit szólnak majd ehhez? Erre bizonyára legvadabb álmaikban sem gondoltak.”

- Nyugalom, kedves tanítványom! - jutott el hozzá Raistlin halk hangja, valahonnan a távolból. - Úgy látom, kissé elbátortalanodtál. Egy kis bort?...

A mágus az asztalhoz lépett. Felemelte a boroskancsót, egy kis üveg pohárba kitöltött a vérvörös folyadékból és a sötételf kezébe nyomta. Dalamar hálásan nyúlt érte, döbbenet látva, hogy remeg a keze. Raistlin töltött egy pohárral magának is.

- Nem szoktam túl gyakran inni ebből az erős borból, de úgy tűnik ma éjjel ünnepelnünk kell. Egy tósztot a... hogy is mondtad csak... valakire, aki birtokában van a legszentebb erőnek... Ezt tehát Lady Crysaniára!

Raistlin lassan kortyolgatta a borát. Dalamar egyszerre felhajtotta. A tüzes ital végigégette a torkát, amitől köhögni kezdett.

- Ha az Élő jelentése igaz, Shalafi, akkor Lord Soth halálvarázst bocsátott Lady Crysaniára, de a lány még él. Te mentetted meg az életét?

Raistlin megrázta a fejét.

- Nem, csupán azt a látszatot keltettem, hogy él, nehogy kedves testvérem eltemesse. Nem vagyok biztos benne, mi történt, de nem nehéz kitalálni. Megpillantva a halállovagot és bízva sorsában, a Tisztelendő Nővér az egyetlen, ám meglehetősen hatékony fegyvert választotta a varázslat ellen. Paladin szent medálját. Istene megvédte őt, lelkét oda repítve, ahol az istenek lakoznak, testét üres kagylóként hagyva e földön. Nincs olyan hatalom a világban - még az enyém se - aki képes lenne ismét összeforrasztani lelkét a testével. Csupán Paladine egy főpapja tehetné meg ezt.

- Elistan?

- Ugyan, az az ember beteg, haldoklik.

- Akkor ez a lány elveszett számodra!

- Nem felelte halkan Raistlin. - Nem értettél meg, mágusinas. Figyelmetlenségem miatt átmenetileg kicsúszott kezemből a dolgok irányítása. De hamar úrrá lettem a helyzeten, sőt ebből még előnyöm is fog származni. Jelenleg is egyre közelednek a Ósmágia Tornyához. Crysania oda tartott, hogy a mágusok segítségét kérje. Ha megérkezik, meg fogja szerezni azt a segítséget, ahogy testvérem is.

- Azt akarod, hogy a mágusok segítsenek neki? – kérdezte összezavarodva Dalamar. - Az a lány a vesztedre tör.

Raistlin csendesen kortyolgatta italát, figyelmesen szemügyre véve az ifjú mágust.

- Gondolkodj, Dalamar! Gondolkodj, és rájössz magadtól is. De - tette le kiürült poharát -, sokáig feltartottalak.

Dalamar kitekintett az ablakon. A Vörös Hold, Lunitari, épp akkor bukott alá a sötét, csipkésormú hegyek pereme mögött Éjfél közelgett.

- Útra kell kelned és vissza kell érj reggeli indulásom előtt - folytatta Raistlin. - Kétségtelenül lesz néhány feladatod a számodra az utolsó pillanatokban, azokon a dolgokon kívül is, amelyeket gondjaidra szeretnék bízni. Távollétemben, természetesen, te leszel itt a gazda.

Dalamar bólintott, majd összeráncolta szemöldökét.

- Hogy-hogy az én utam, Shalafi? Én nem megyek sehova...

A sötételf hirtelen elhallgatott és nyelt egyet, arra gondolva, hogy valóban el kell mennie, hogy jelentést tegyen.

Raistlin csendben figyelte az ifjú elfet. A Dalamar arcára kiülő rémült felismerés visszatükröződött a mágus fénylő szemében. Majd Raistlin lassan előrement a fiatal varázslóhoz, fekete köpenye halkan suhogott bokája körül. Dalamar mozdulni se bírt rémületében. Az előkészített védővarázslatok kihullottak a fejéből, agya kiürült, szeme semmi mást nem látott a két rezzenéstelen aranszemen kívül.

Raistlin lassan felemelte kezét és könnyed mozdulattal Dalamar mellkasához nyomta, mindössze öt ujjhegyével érintve a fiatal mágus fekete köpenyét.

A fájdalom elviselhetetlen volt. Dalamar arca elszürkült, szemei tágra nyíltak és fuldokolva kapkodott levegő után. Ám képtelen volt ellépni a rettenetes érintés elől. Raistlin tekintetétől fogva még sikoltani sem tudott.

- Mondj el nekik mindent, amit én mondtam neked - suttogta Raistlin - és amit te ebből kitalálhattál. És add át üdvözetem a nagy Par-Saliannak, mágusinas!

A varázsló visszahúzta kezét.

Dalamar mellét markolva, nyögve a földre zuhant. Raistlin pillantásra sem méltatva odább sétált. A sötételf hallotta, ahogy a mester elhagyja a szobát, a fekete köpeny halk suhogását és az ajtó nyitását majd becsukódását.

Dalamar a fájdalomtól őrzöngve szakította fel csuháját. A mellkasán tátongó öt mély sebből öt vörös, csillogó vérpatak futott csuhája alá, felitatódva a szövetbe.

10. FEJEZET

- Caramon! Kelj fel! Ébresztő!

„Nem. Meghaltam. Jó itt a föld alatt, meleg és biztonságos. Nem tudsz felébreszteni, nem érsz le hozzám. Elrejtőztem ide, a földbe, nem találhatsz rám.”

- Caramon! Ezt látnod kell! Ébresztő!

Egy kéz söpörte félre a sötétséget és megrázta a férfit.

„Ne, Tika, hagyj békén! Egyszer már visszarángattál az életbe, vissza a fájdalomba és a

szenvedésbe. Ott kellett volna hagynod az istari Vértenger alatt, a sötétség csendes birodalmában. De most Végre nyugalomra leltem. Megástam síromat és belétemetkeztem.”

- Hé, Caramon! Jobb lesz ha felébredsz és ide nézel!

„Ezek a szavak! Olyan ismerősek! Hát persze, ezek az én szavaim! Évekkel ezelőtt mondtam ezt Raistlinnak, ugyanebben az erdőben, amikor először jártam itt. De hogyan hallhatom ezt? Hacsak nem én vagyok Raistlin... Oh, ez...”

Valaki matatni kezdett a szemén. Valaki két ujjal szét akarta feszíteni a szemhéjait. Az érintéstől bizsergető félelem száguldott végig az erein és vadul megdobogtatta a szívét.

- Ááá! - üvöltött rémülten Caramon, és megpróbált visszacsúszni a porba. Erőszakkal felnyitott szeme előtt egy óriási arcot pillantott meg - egy mocsári törpe arcát.

- Ébren - jelentette Bupu.

- Nesze - mondta Tasslehoffnak. - Fogd ez szeme, én nyitsz másikat.

- Ne! - kiáltott rá gyorsan Tas. Leráncigálta Buput a harcosról, és maga mögé tuszkolta. - Ööö... inkább menj és hozz egy kis vizet!

- Ötlet jó! - bólintott Bupu, és elcsattogott.

- Ööö... izé... nincs semmi baj, Caramon! - hebegte Tas. Letérdelt a nagydarab fickó mellé és megnyugtatóan megpaskolta a vállát. - Csak Bupu volt az. Sajnálom, de... ööö... éppen mással voltam elfoglalva... majd mindjárt meglátod... elfelejtettem Bupura figyelni...

Caramon nyögve kezébe temette az arcát. Tas segítségével küszködve felült.

- Azt álmodtam, hogy meghaltam - nyögte nehezen forgó nyelvvel. - Aztán megláttam azt az arcot és tudtam, hogy tényleg mindennek vége. Abyssben vagyok.

- Azt te csak szeretnéd! - vágta rá Tas komoran.

Caramon felkapta a fejét a surranó szokatlanul komoly hangjára.

- Miért? Mit akarsz ezzel mondani? - förmedt rá.

- Hogy érzed magad? - kérdezte Tas válasz helyett.

Caramon a szemöldökét ráncolta.

- Józan vagyok, ha ez érdekel - motyogta az óriás. - De az istenek nevére, bárcsak ne lennék! De hát ez van.

Tas egy pillanatig elgondolkodva meredt a férfire, majd kezét lassan egyik oldaltáskájába csúsztatta és előhúzott egy bőrbe varrt kulacstot.”

- Tessék, Caramon! - mondta csendesen. - Ha tényleg úgy gondolod, hogy szükséged van rá...

A nagydarab ember szaporán pislogott. Mohón kinyújtotta remegő kezét és megragadta az üveget. Kirántotta a dugót, beleszagolt, elmosolyodott majd a szájához emelte a palackot.

- Mit bámulsz? - förmedt mogorván Tasra.

- Ööö... bocsánat - pirult el Tas és felállt. - Ööö... éppen Lady Crysaniához indultam, hogy megnézzem mi van vele...

Crysanía... Caramon levette szájáról a kulacstot, anélkül, hogy belekóstolt volna. Megdörzsölte duzzadt szemhéját.

- Eegen... el is feledkeztem róla. Jó ötlet, hogy utánanézel. Fogd és tűnjetek el innen, a fenébe is! Te meg a tetves mocsári törpéd! Tűnjetek el és hagyjatok békén!

Ismét szájához emelte a flaskát és nagyot húzott belőle. Köhintett egyet, leeresztette a kulacstot és kezével megtörölte a száját.

- Mozgás! - ismételte bambán meredve Tasra. - Tűnjetek el! Mindnyájan!

Sajnálom, Caramon - felelte csendesen Tas. - Örömetest megtenném, ha tudnám.

- Mé'? - horkantotta a férfi.

Tas mély lélegzetet vett.

- Mert... ha jól emlékszem arra, amit Raistlin mondott... szerintem Wayreth Erdeje

megtalált minket.

Caramon vörös, tágra nyílt szemmel meredt Tasra.

- Az lehetetlen! - szólalt meg néhány pillanat múlva, de szavai alig voltak hangosabbak a suttogásnál. - Mérföldekre vagyunk még onnan. Ra... Raistlin és én... hónapokig tartott, amíg megtaláltuk az Erdőt. És a Torony sokkal délebbre van innen. Jóval Qualinestin túl, a térképéd szerint.

Caramon vészjóslóan meredt Tasra.

- Ez ugye nem ugyanaz a térkép, amelyen Tarsis a tengerparton fekszik?

- Talán - tért ki Tas. - Annyi térképem van...

Sietve témát váltott. - De Raistlin azt mondta, hogy ez egy varázserdő, tehát megtalálhatott bennünket, ha nagyon akart.

- Valóban varázserdő - motyogta Caramon mély, remegő hangon. - A rémület erdeje.

Lehunyta szemét és megcsóválta a fejét, majd hirtelen felnézett, arcán ravasz félmosollyal.

- Ez valami trükk, ugye? Valami trükk, hogy ne igyak! De ez most nem jött be...

- Semmi trükk, Caramon - sóhajtott Tas és előre mutatott. - Nézz oda! Pont olyan, amilyennek Raistlin leírta nekem!

Caramon hátranézett és megborzongott, részben attól amit látott, részben azoktól a keserű emlékektől, melyeket ez a látvány idézett fel benne.

A tisztás, ahol táborot ütöttek, egy kis füves térség volt, nem messze a főúttól. Juhar, fenyők, gesztenye és helyenként egy-egy nyárfa övezte a kis rétet. A fák épp most bontották rügyeiket, Caramon már látta őket, amikor Crysania sírját ásta. A faágak halványzöld, tavaszi ragyogással csillogtak a kora reggeli napsütésben. A fatörzsek tövében a tavaszeli vadvirágai, sáfrányok és violák nyíltak. Ahogy Caramon szétnézett, látta, hogy három irányból ugyanazok a fák veszik őket körül. Ám a negyedik, a déli oldalon az erdő másmilyen volt.

Itt a legtöbb fa kiszáradt és szorosan, szabályos sorokba rendeződve állt egymás mögött. Ahol be lehetett tekinteni a fák közt az erdő mélyére, helyenként egy-egy zöldellő fát is lehetett látni, mintha egy szigorú őrmester tartana szemlét néma serege felett. Még a nap sugarai sem bírtak behatolni az erdőbe. Sűrű, mérgező köd gomolygott a fák között, elhomályosítva a napfényt. Maguk a fák is ijesztő látványt nyújtottak, göcsörtösek és kifacsarodottak voltak, törött gyökereik, mint hatalmas karmok, a földbe martak. Ág se rezdült, szél se suttogott a halott levelek között. De a legrémítőbb talán az volt, hogy úgy tűnt, mintha a fák között mozogna valami. Miközben Caramon és Tas figyelte, árnyakat véltek látni elszunnyadni a kusza aljnövényzetben.

- Figyelj csak! - kiáltott Tas, és mit sem törődve Caramon rémült figyelmeztetéseivel, egyenesen az erdő felé iramodott. Ahogy közelebb ért, a fák szétváltak előtte és feltárult egy ösvény, amely az erdő sötét szívébe vezetett.

- Láttál már ehhez hasonlót? - kiáltotta lelkesen Tas, de még mielőtt az ösvényre lépett volna, megtorpant. - És ha elhátrálok...

A surranó visszatolatott a fáktól, mire az erdő ismét bezárult, újra áthatolhatatlan falat alkotva.

- Igazad van! - suttogta rekedten Caramon. - Ez Wayreth Erdeje. Nekünk is ugyanígy jelent meg azon a reggelen.

Lehajtotta a fejét.

- Én nem akartam bemenni. Megpróbáltam Raisttot is visszatartani. De ő nem félt. A fák utat adtak neki és ő belépett. „Maradj mellettem, testvér”, mondta nekem „és nem esik bántódásod”. Milyen gyakran is mondtam ezt én - neki! Akkor ő nem félt. Én féltem.

Caramon hirtelen felállt.

- Tűnjünk el innen!

Remegő kézzel hálósákja után nyúlt és sietteben végigöntötte a kulacs tartalmával.

- Semmi haszna mondta Tas hűvös nyugalommal. - Már próbáltam. Nézd csak!

Hátat fordítva a fáknak, a surranó a tisztás északi végéhez tartott. A fák nem mozdultak. De érthetetlen módon Tas mégis újból az Erdő felé tartott. Bármerre fordult, bárhol próbálkozott, a végén mindig a ködlepte, lázálomszerű fatörzsek előtt állt.

Tas sóhajtott és visszabandukolt Caramonhoz. A surranó komoly arccal tekintett a nagydarab ember könnyáztatta, vérekes szemébe, és kis kezét kinyújtva a harcos hajdan erős karjára helyezte.

- Caramon, te, vagy közülünk az egyetlen, aki már járt itt. Egyedül te ismered az utat. És van itt még valami...

Tas kinyújtotta a kezét és a tisztás felé mutatott. Caramon odafordult.

- Lady Crysaniáról kérdeztél. Ott fekszik. Életben van, de valahogy mégis halott. A bőre jéghideg. Tekintete rémülten mered a semmibe. Lélegzik, dobog a szíve, de lehet, hogy ez csak annyira tartja őt életben, mint az az illatos kenőcs, amivel az elfek kenik be halottaik testét - mondta Tas, mintha gombóc lenne a torkában.

- Segítséget kell szereznünk neki, Caramon. Talán a mágusok mutatott az erdőre - tudnak segíteni! Egyedül nem bírom odacipelni.

Reménytelenül széttárta a kezét.

- Szükségem van rád, Caramon! Neki is szüksége van rád. Akkor legalább elmondhatnád, hogy ennyit megtettél érte.

- Mert ennek is én vagyok az oka, ügye? - vágott vissza dühösen Caramon.

- Nem úgy értettem - felelte Tas. Lehajtotta a fejét és félrehúzta szemébe hulló haját. - Azt hiszem, erről senki sem tehet.

- Nem, ez tényleg az én hibám - tévővázott Caramon.

Tas felpillantott rá, mert valami olyasmit hallott Caramon hangjában, amit már réges-régen nem. A hatalmas ember a kezében tartott kulacsra meredve állt.

- Itt az ideje, hogy szembenézzek a tényekkel. Eddig másokat hibáztattam. Raistlint és Tikát. De a szívem mélyén mindig tudtam, hogy bennem van a hiba. Most jöttem rá. Az álmomból. Egy sír mélyén feküdtem és rádöbbsentem, hogy innen nincs tovább. Lejjebb már nem süllyedhetek. Vagy itt maradok és hagyom, hogy rám szórják a földet, mint ahogy azt én tettem volna Crysaniával, vagy valahogy kimászom innét.

Caramon hosszú, reszkető sóhajjal lehajtotta a fejét. Majd hirtelen elhatározással visszadugaszolta az üveget és átnyújtotta Tasnak.

- Tessék - mondta halkan. - Hosszú lesz az utam és azt hiszem, szükségem lesz a segítségre. De nem erre.

- Oh, Caramon!

Tas átölelte a természetes férfi derekát, már amennyire átérte.

- Nem igazán félttem ettől a kísérteterdőtől, de nem tudom, hogy juthattam volna át rajta egyedül. Nem is beszélve Lady Crysaniáról és... Oh, Caramon, úgy örülök, hogy magadhoz tértél! Én...

- Jól van, jól van! - motyogta Caramon, elvörösödött zavarában és gyengéden eltolta magától Tasslehoffot. - Minden rendben. Fogalmam sincs, mennyit tudok majd segíteni. Mikor először jártam itt, halálra voltam rémülve. De igazad van, talán tényleg tudnak segíteni Crysanián...

Caramon vonásai megkeményedtek.

- És talán válaszolnak majd néhány kérdésemre is Raistlinnal kapcsolatban. No, lássunk hozzá! Hová tűnt az a mocsári törpe? És... - pillantott övére - hová tűnt a töröm?

- Miféle tör? - kérdezte Tas feszengve, és hirtelen támadt érdeklődéssel tanulmányozni kezdte az erdőt.

Caramon vigyorogva nyújtotta ki a kezét és elkapta a surranó grabancát. Tas övét nézte.

A kis fickó követte tekintetét és szemei elkerekedtek a csodálkozástól.

- Oh, szóval ezt a tört gondolod! Jóságos ég, hogy került ez ide? Tudod - fejtegette komolyan - le merném fogadni, hogy a harc során vesztetted el.

- Eegen... - dűnnyögte Caramon. Morogva visszaszerezte a tört és épp tokjába helyezte, mikor zajt hallott a háta mögött. Riadtan megperdült, jól időzítve a mozdulatot ahhoz, hogy arcát telibe kapja egy tömlőnyi jéghideg víz.

- Mosmá' ébren - mondta Bupu önelégülten és félredobta a vizes tömlőt.

Míg ruhái száradtak, Caramon a földön ücsörgött és az erdőt tanulmányozta, arcán emlékei fájdalmának árnyékával. Végül sóhajtott, magára öltötte ruháit, ellenőrizte fegyvereit és felállt. Tas azonnal mellette termett.

- Induljunk - ujjongott lelkesen.

Caramon megtorpant.

- Úgy érted, hogy az erdőbe? - kérdezte elveszett hangon.

- Hát persze! - mondta Tas csodálkozva. - Hova máshova?

Caramon összevonta a szemöldökét, sóhajtott és megcsóválta fejét.

- Nem, Tas! Te csak maradj itt Lady Crysaniával - dörögte, majd Tas méltatlankodó felháborodását megelőzve, hozzátette - Nézd, én most csak egy rövid útra megyek az erdőbe, hogy... izé... hogy felderítsem.

- Úgy gondolod, hogy van ott valami, ugye? - vádaskodott a surranó. - Azért akarsz itt tartani. Te meg szépen besétálsz, tán még egy jó kis bunyó is lesz ott, tán győzni is fogsz, én pedig lemaradok az egésztől! Szó se lehet róla!

- Nem hinném - dűnnyögte Caramon. A ködlepte erdő felé pillantott és szorosan megmarkolta kardját.

- Legalább azt mondd meg, mire számíthatok odabenn? És azt is megmondhatnád, hogy mi a fenét csináljak, ha az kapna el téged. Akkor már odamehetek? Mégis, meddig várjak? Végezni fog veled, mondjuk... öt perc alatt? Vagy, mondjuk, inkább tíz...? Nem, nem hiszem, hogy elég neki annyi idő - tette hozzá Tas gyorsan, mikor látta, hogy Caramon arca elkomorul -, de tényleg tudnom kéne... mármint, ha engem akarsz itt helyettesednek.

Bupu gyanakodva tanulmányozta a lompos harcost.

- Én szerintem Az két perc alatt megöl harcos. Akarsz nekemnek fogadás? - nézett Tasra.

Caramon morcosan meredt rájuk és újra felsóhajtott. Végül is Tas csak következetes.

- Nem tudom, mi vár ott rám. Emlékszem... emlékszem, hogy a múltkor, amikor itt jártam, egy olyan izé... alakmással találkoztunk. De azt Raist... ööö...

Caramon hirtelen elhallgatott, majd rövid szünet után hozzátette.

- Fogalmam sincs, mit tehetnétek. - Megfordult és leeresztett vállal lassan az erdő felé indult. - Gondolom, bármit, amire csak képesek vagytok.

- Nekemnek van szép kígyó. Én fogadsz, ő bírja csak két percre - hadarta Bupu, miközben zsákjában kotorászott. - Te mit adsz nekemnek?

- Csss - piszogte le Tas, miközben a távolodó Caramon után nézett. Azzal fejét csóválva Crysaniához szaladt, aki a földön feküdt, tágra nyitott szemét az égre mereszte. Tas gondoskodva beborította a papnő arcát köpenye csuklyájával, hogy megvédje a tűző napsugaraktól. Megpróbálta lefogni a lány szemét, de annak szemhéjai olyan merevek voltak, mintha teste márvánnyá dermedt volna.

Caramon úgy érezte, mintha Raistlin is vele tartana az erdőhöz. A harcos szinte hallotta fivére vörös köpenyének - régen legalábbis ez volt a köpeny színe - halk suhogását. Fülében ott visszhangzott testvére halk, komoly hangja, az a gunyoros sziszegés, mely annyira zavarta barátaikat. De Caramon sose törődött vele, mert értette, hogy miért e

gúny - vagy legalábbis azt hitte.

Ahogy Caramon közeledett, az erdő fái félresiklottak, mint ahogy korábban a surranó előtt is.

Épp úgy, mint amikor mi jártunk erre... Hány éve is? - merengett el Caramon. - Hét? Csak hét éve lett volna? Nem, ébredt rá szomorúan, egy egész élettől korábban. Előző életünkben.

Mikor az erdő széléhez ért, a föld felett gomolygó köd csontig hatoló, fagyos érintéssel fogta körül bokáját és megdermesztette izmait. A fák mintha őt bámulták volna, ágaik halotti görcsbe dermedtek. Silvanesti meggyötört erdejét idézték, amiről Caramonnak ismét csak fivére jutott eszébe. Egy ideig némán állt és az erdőt fürkészte. Láta a sötét és ijesztő árnyakat, melyek a fák közül lestek rá. És most nincs itt Raistlin, hogy visszatartsa őket. Ezúttal nincs.

- Soha nem féltem semmitől, mielőtt Wayreth Erdejébe nem léptem - suttogta maga elé.

- Akkor is csak azért léptem be, mert te velem voltál, testvér. Csupán a te bátorságod tartotta bennem a lelket. Hogy menjek most be, ha nem vagy itt? Ez itt színtiszta mágia. Én nem értek hozzá. Nem tudok harcolni ellene. Milyen reményem maradt?

Caramon szeme elé emelte kezét, hogy eltakarja a rémítő látványt tekintete elől.

- Képtelen vagyok rá - siránkozott kétségbeesetten. - Túl sokat kérsz tőlem.

Kivonta kardját és előrenyújtotta. Keze annyira remegett, hogy majdnem elejtette a fegyvert.

- Látod? - folytatta keserűen. - Még egy gyerekkel sem tudnék elbánni. Túl sokat kérsz. Reménytelen. Teljesen reménytelen...

- Könnyű életben tartani a reményt tavasszal, harcos, mikor kék az ég és zöldellnek a selyemfák. Könnyű életben tartani a reményt nyáron, mikor aranyszínűben tündökölnék a selyemfák. Könnyű életben tartani a reményt ősszel, mikor vöröslombot hordanak a selyemfák. De télen, mikor az ég szürke, a levegő csípős és hideg, vajon meghalnak akkor a selyemfák?

- Ki szolt? - kiáltotta Caramon, vadul körbetekintve. Reszkető keze szorosabban markolta a kardot.

- Mit tesznek a selyemfák télen, harcos? Mikor minden sötétbe borul és a föld fagyott? Mélyre ásnak. Gyökereiket belemélyeszti a talajba, lejjebb, egyre lejjebb a föld forró szíve felé. És ott mélyen, legbelül a selyemfák táplálékot találnak, hogy átvészeljék a sötétséget és a hideget, hogy tavasszal ismét virágba borulhassanak.

- He? - kérdezte gyanakodva Caramon, hátrált egy lépést és ismét körbenézett.

- Most sötét télben állsz, harcos, életed legsötétebb telében. Most neked is mélyre kell ásnod, hogy megtaláld az életető meleget és az erőt, amellyel átvészelheted a csípős hideget, a rémítő sötétséget. Nem óv többé a tavasz virágzása és a nyár zsongása. A szívedben, a lelkedben kell megtalálnod az erőt, amelyre szükséged van. És akkor számodra is eljő majd a tavasz.

- Mindez szépen hangzik... - kezdte szemöldökráncolva Caramon, bizalmatlanul ezzel a fákról és tavaszról szóló prédikációval szemben, de torkán akadt a szó.

Az erdő a szeme láttára alakult át.

A kicsavart, göcsörtös fák kiegyenesedtek, ágaikat a magasba nyújtották, fel, fel az ég felé. A harcos annyira hátrahajította a fejét, hogy majdnem hanyatt esett, de csúcsukat még így sem látta. Selyemfák voltak! Épp olyanok, mint hajdan Vigasz fái, a sárkányok eljövetele előtt. Míg Caramon félelemmel vegyes csodálattal figyelte, a halott ágak életre keltek, rügyek pattantak ki rajtuk, csillogó, zöld leveleket hajtva, melyek felolvadtak a nyár aranyában - évszakok váltották egymást a szeme előtt egy lélegzetnyi pillanat alatt.

A mérgező köd eltűnt, átadva helyét valami édes illatnak, amely azokból a virágokból áradt, melyek a fák tövét fonták körül. A sötétség eloszlott, ragyogó napfény tűzött

keresztül a fák lombjai közt. És amint a fénysugarak megérintették a leveleket, madárdal töltötte meg az illatos levegőt.

Fényjárta erdő, cifra palota,
A megpihent idő mindig zöld hona.
Hol csermely nem csobog, megdermedve áll,
S mint csillogó tükör, elmúlásra vár.

Önként mozdulatlan, ősőreg fák alatt
nem hallik madárdal, szerelmed künn maradt.
Elfelejtett álmok tágas otthona,
Fényjárta erdő, cifra palota.

S jó Napra Hold, sötétre fény az örök fák alatt.
Elmúlt a tél, már itt a nyár, de minden így marad:
Hajnaltalan éjek, déltelen napok,
Néma dalba dermedt didergő csillagok.

Nem csillan a csermely, elmúlásra vár,
Megdermedt üvegként csobbanatlan áll
A pihenő idő mindig zöld hona,
Fényjárta erdő, cifra palota.

A dal szépsége magával ragadta Caramont. Van remény! Az erdőben megtalálhatja a válaszokat! Itt segítségre lelhet.

- Caramon! - ugrándozott Tasslehoff izgatottan. - Caramon, ez csodálatos! Hogy csináltad? Hallod a madarakat? Gyerünk! Gyorsan!

- Crysania... - ocsúdott Caramon és visszafordult. - Csináljunk neki egy hordágyat. Segíts, Tas...

De még mielőtt befejezhette volna, két fehér csuhás alak lépett elő az aranyló fák közül. Csuklyájukat mélyen a szemükbe húzták, hogy senki se lássa arcukat. Mindketten ünnepélyesen meghajoltak a harcos előtt és keresztülvágtak a tisztáson, oda, ahol halálos álomba merülve Crysania feküdt. Óvatosan és könnyedén emelve a merev testet, visszavitték Caramonhoz. Az erdőszélen megálltak és hátratekintettek, várakozóan nézve a többiekre.

- Azt hiszem, arra várnak, hogy te lépj be elsőként, Caramon nógatta vidáman Tas. - Menj előre, majd én hozom Buput.

A mocsári törpe a tisztás közepén ácsorgott és az erdőt figyelte mély gyanakvással, amiben Caramon is osztozni tudott vele, ha a fehér csuhás alakokra nézett.

- Kik vagytok? - kérdezte a harcos, de nem kapott választ. Az idegenek csak álltak és vártak.

- Kit érdekel, hogy kicsodák! - kiáltotta Tas és türelmetlenül megragadva Buput, magával ráncigálta, miközben a törpelány majdnem elbotlott földig lógó tarisznyájában.

- Ti mentek előre - intett Caramon a fehér ruhás alakoknak, de azok se nem szóltak, se nem mozdultak. - Miért akarjátok, hogy én legyek az első?

A harcos hátrált egy lépést.

- Gyerünk - intett ismét. - Vigyétek a Toronyba. Ti talán tudtok segíteni rajta. Rám nincs szükségetek...

Az idegenek nem szóltak egy szót sem, de egyikük felemelte kezét és előre mutatott.

- Ugyan már, Caramon! - sürgette Tas. - Látod, hogy mennyire hívnak bennünket!

„- Nem akarnak bántani minket, testvér. Meghívtak bennünket” - hallotta Raistlin szavait hét esztendő távolából.

- Mágusok hívnak minket és én nem bízom bennük - ismételte meg Caramon hét évvel ezelőtti válaszát.

A levegő hirtelen furcsa, hátborzongató kacagással telt meg. Bupu ijedtében átölelte Caramon lábát és rémülten csüngött rajta. Még Tasslehoff is nyugtalannak tűnt. És Caramon újra hallotta a hét évvel ezelőtti hangot:

„- Bennem sem, drága testvérem?”

11. FEJEZET

A rémítő jelenés egyre közeledett. Crysaniát olyan félelem kerítette hatalmába, melyhez foghatóról még csak nem is álmodta, hogy létezik. Miközben hátrált, életében először a halált kívánta - saját halálát. Ez nem az a fajta békés eltávozás volt egy megszentelt birodalomba, melyben mindig is hitt, hanem üvöltő fájdalom és kegyetlen sötétség, végtelen nappalok és éjszakák, amik azzal teltek, hogy az élőket irigyelték.

Megpróbált segítségért kiáltani, de nyelve felmondta a szolgálatot. Különben sem számíthatott támaszra. A részeg harcos saját vérében feküdt. A papnő gyógyítása ugyan megmentette a férfit, de még órákra lesz szüksége ahhoz, hogy talpra álljon. A surranó sem tudott segíteni. Semmi se védte meg ez ellen a...

A sötét alak lassú léptekkel jött közelebb, egyre közelebb. „Menekülj!” - sikította agya, de végtagjai nem engedelmeskedtek. Csupán arra volt képes, hogy arrébb csússzon, de teste mintha magától mozgott volna, nem pedig az ő saját akarata szerint. Nem bírta levenni tekintetét a jelenésről. Fogva tartotta a két sötét szemüregből sugárzó vibráló, narancsszínű láng.

A rémalak felemelte kezét. Egy kísértet keze volt ez, a lány keresztüllátott rajta, mint ahogy az egész jelenésen, az éjszaka árnyékába burkolt fáig. Az égen a Fehér Hold ragyogott, de nem ennek a fénye csillogott a rég halott solamniai lovag ősi páncélján, hanem mintha annak saját belső romlása világított volna sápadt fénnel. Kezét egyre följebb és följebb emelte, és Crysania tudta, hogy ha a szíve magasságáig ér, meg fog halni.

Félelemtől néma ajkai egy nevet formáltak. „Paladine” - imádkozott a papnő. Egész testében reszketett, de képtelen volt kiszakítani tudatát annak az iszonyú szempárnak a szorításából. Kezét torkához emelve megragadta a medált és leszakította nyakából. Crysania érezte, ahogy tudatára sötétség borul, miközben felemelte a kezét. A platina medál magába fogadta Solinari sugarát és kékesfehér fénnel felizzott. Ekkor a félelmetes jelenés megszólalt.

- Pusztulj!

Crysania úgy érezte, hogy zuhanni kezd, teste lehanyatlott, de a föld nem állította meg. Keresztülzuhant rajta, vagy inkább eltávolodott attól. Szemét lehunyva csak zuhant... zuhant... közben elaludt és álmodott.

Egy tölgyfaligetben tért magához. Fehér kezek markolták bokáját, vicsorgó szájak szomjazták véré. Végtelen sötétség vette körül, fák gúnyolták, nyikorgó ágaik mintha hátborzongatóan kacagtak volna.

- Crysania - hallott egy halkan suttogó hangot. Ki szólította a tölgyek homályából? Ekkor észrevette a tisztáson álló fekete köpenyes alakot.

- Crysania - ismételte a hang.

- Raistlin - szipogta a lány hálásan. Kibotorkált a borzalmas ligetből, menekülve a csontfehér kezek elől, melyek megpróbálták lerántani magukhoz, örök szenvedéseik mocsarába, míg végül a sovány karok biztonságot adó ölelésébe nem ért. Érezte a karcsú ujjak szokatlanul meleg érintését.

- Pihenj csak nyugodtan, Tisztelendő Nővér - suttogott a halk hang. A férfi karjaiban remegve, Crysania lehunyta a szemét. Vége már megpróbáltatásaidnak. Biztonságban ájtutottál a Ligeten. Már nincs mitől tartanod. Homlokodon viseled a jelet, melyet én tettem rád.

- Igen - emelte kezét homlokához a lány, ahol a mágus forró csókja égett. Aztán rádöbbsent, hogy miken ment keresztül, hogy elárulta a férfi előtt gyengeségét és eltolta magától Raistlin karját. Hátralépett és hűvösen végigmérte férfit.

- Miért veszed körül magad ilyen értelmetlen dolgokkal? kérte számon Crysania. - Miért kell ez a... testőrség?

Akarata ellenére remegett a hangja.

Raistlin lágyan tekintett rá. Mágusbotja sugárzó fényében megcsillantak aranyló szemei.

- És téged, Tisztelendő Nővér, téged milyen őrség óv? - kérdezte. - Nekem min kéne keresztülmennem, ha a Templom megszentelt földjére tenném a lábamat?

Crysaniának már nyelve hegyén volt a sértő válasz, de szavai elhaltak. A Templom valóban megszentelt hely volt, melyet Paladine-nak ajánlottak, és ha valaki a Sötétség Úrnőjének szolgálói közül annak közelébe merészkedett volna, megérezhette Paladine haragját. Crysania észrevette, hogy Raistlin gúnyosan mosolyog. Érezte, hogy elpirul. Hogyan képes ezt tenni vele? Még soha, senki nem alázta meg így! Nem volt még senki, aki ilyen nyugtalanítóan nagy hatással lett volna rá.

Attól a perctől fogva, hogy találkozott Raistlinnal Astinus otthonában, Crysania képtelen volt kivenni fejéből a férfit. Alig várta ezt az éjszakát, hogy a Toronyba látogasson, alig várta, de ugyanakkor tartott is tőle. Mindenről beszámolt Elistannak, miután Raistlinnal találkozott, mindent elmesélt... vagyis majdnem mindent, kivéve a csókot, melyet a homlokára kapott. Valamiért nem tudta rászánni magát, hogy elmondja az öreg papnak, Raistlin megérintette őt és... Nem, ez lehetetlen volt.

Elistan már amúgy is eléggé elkeseredett a történetek miatt. A főpap még régről személyesen ismerte Raistlint. A mágus tagja volt annak a csapatnak, akik őt kiszabadították Verminaard börtönéből Pax Tharkasban. Elistan sose kedvelte Raistlint, nem is bízott benne, de igazából mások sem. A papot nem lepte meg, mikor megtudta, hogy a fiatal mágus Feketeköpenyes lett. Az sem lepte meg, amikor Crysania beszámolt neki, hogy Paladin őt küldi hozzá. Az viszont meglepte, ahogy Crysania a találkozó után viselkedett. Meglepődött és megriadt, mikor meghallotta, hogy a papnőt Raistlin meghívta a Toronyba. Arra a helyre, ahol most a Gonoszság szíve dobogott Krynn földjén. Elistan megtilthatta volna Crysaniának, hogy odamenjen, de az akarat szabadsága az istenek tanítása volt.

Azért elmondta aggodalmait Crysaniának, amit az tisztelettel végighallgatott, de mégis útra kelt a Toronyhoz, mintha láthatatlan erő vonzaná oda, melyet a lány sem értett igazán, bár Elistannak azzal érvelt, hogy a világ megmentéséért teszi. A világ jól elboldogul magában is, tiltakozott erőtlenül Elistan.

Ám Crysania nem hallgatott rá.

- Menjünk be - invitálta Raistlin. Egy kis bor majd segít, hogy elfelejtsd mindazt a rémséget, amin keresztülmentél.

Elismerően nézett a lányra.

- Nagyon bátor vagy, Tisztelendő Nővér! - jelentette ki, és a lány ezúttal nem érzett gúnyt a hangjában. – Csak kevesekben van akkora erő, hogy túléljék a Liget borzalmait.

Azzal, a lány legnagyobb öröme, elfordult. Érezte, hogy újra elpirul a dicséret hatására.

- Maradj szorosan a nyomomban - figyelmeztette a férfi és előrelépett. Köpenye puhán súrolta a bokáját. - Ne lépj ki a bot fényköréből!

Crysanía úgy tett, ahogy mondták neki, és miközben a férfi nyomában lépdelt, arra gondolt, hogy mennyire elűt a botból sugárzó hideg fény - mely éppoly élettelenül csillant fehér, papi köntösén, mint a hold sugara - attól a furcsa melegtől, amely a mágus fekete bársonyköpenyéből áradt.

Rémítő kapukon haladtak át. Kíváncsian nézegette azokat és eszébe jutott az a hátborzongató történet a gonosz mágusról, aki levetette magát a Toronyból, felnyársalódva az egyik kapura és utolsó leheletével elátkozva ezt a helyet. Sóhajok és suttogások vették körül, de valahányszor a hangok irányába fordult, síron túli kezek hideg érintését érezte a nyakán vagy a testén. Többször is azt hitte, hogy mozgást lát a szeme sarkából, de mire odanézett, már semmi sem volt ott. Undorító köd szállt fel a földből, a rothadás émelyítő szagát árasztva, mely szinte a lány csontjaiba ivódott. Akarata ellenére reszketni kezdett és mikor hirtelen a háta mögött meglátta azt a két lebegő, testetlen szemet, melyek őt bámulták, gyorsan Raistlin mellé lépett és a férfi vékony, karjába kapaszkodott.

A mágus kíváncsian és kicsit meglepve nézett rá, amitől ismét elpirult.

- Nem kell félned - mondta egyszerűen. - Ennek a helynek én vagyok az ura. Nem engedem, hogy bajod essék.

- Ne... ne... nem félek - dadogta a papnő, jóllehet tudta, hogy a férfi érzi teste remegését... - Én... ööö... csak megbotlottam. Csak emiatt...

- Bocsáss meg, Tisztelendő Nővér - mondta Raistlin, de ezúttal Crysanía nem volt benne biztos, hogy gúnyolódik-e vele vagy sem. A férfi megállt. - Udvariatlan voltam, hogy nem ajánlottam fel a karomat magamtól ezen a számodra idegen helyen. Könnyebb így lépést tartanod?

- Igen, sokkal - pirult el mélyen a mágus fürkésző pillantásától. Raistlin egy szót sem szólt, csak mosolygott.

Crysanía lesütötte a szemét, mert képtelen volt a férfi arcába nézni és folytatták útjukat. A papnő haragudott magára, amiért ennyire fél a Toronyba vezető úttól, de azért karját nem fűzte ki Raistlinéből. Egyikük sem szólt, míg a Torony kapujához nem értek. A kapu egyszerű faajtó volt, külső oldalán vésett rúnákkal. A mágus egy szót sem szólt, egy mozdulatot sem tett, az ajtó mégis kitért közeledtükre. A kapun fény és hívogató meleg áramlott ki, aminek Crysanía annyira megörült, hogy néhány pillanatig meg sem látta a bejáratnál álló alakot.

Amikor végül észrevette, megtorpant és riadtan visszahőkölt.

Raistlin vékony, forró ujjait nyugtatóan a lány karjához érintette.

- Ő csak Dalamar, a segédem, Tisztelendő Nővér! - magyarázta. - Dalamar hús és vér, az élők birodalmához tartozik - jelenleg.

Crysanía, bár hallotta Raistlin hangjában bujkálni a gunyoros nevetést, nem értette ezt az utolsó megjegyzést, de nem is törődött vele. Túlságosan megdöbbenett attól a tényről, hogy élő embereket talál ezen a helyen.

„Milyen ostoba vagyok” - róttá meg magát. „Miféle szörnyet véltem látni ebben az emberben. Valóban csak egy ember, semmi más. Hús és vér.” A gondolattól megkönnyebbült és kicsit felengedett.

Mire átlépte a küszöböt, már majdnem a régi Crysanía volt. Kezét nyújtotta a fiatal segédnek, mintha egy új ministránst üdvözlőne.

- A segédem, Dalamar.... - mutatott Raistlin előbb a csuklyás fiatalemberre, majd a papnőre. - Lady Crysanía, Paladin Tisztelendő Nővére...

- Lady Crysanía - ismételte a tanítvány nagy tisztelettel, azzal elfogadva a felé nyújtott kezét, ajkához emelte és könnyedén meghajolt. Mikor ismét felemelte a fejét, fekete

csuklyája hátrahullt, felfedve addig elrejtett arcát.

- Egy elf! - kapkodott levegő után Crysania, kezét a másikéban felejtve.

- De hisz ez lehetetlen - kezdte összezavarodva -, ők nem szolgálják a Gonoszt.

- Sötételf vagyok, Tisztelendő Nővér - felelte a tanítvány, és hangjából kiérződött a keserűség. - Legalábbis így hívnak engem a népem között.

- Sajnálom, nem úgy értettem... - hebegett Crysania zavarában. Dadogni kezdett, hangja elhalkult, és nem tudta, merre fordítsa tekintetét. Szinte a bőrén érezte, hogy Raistlin mulat rajta. Lelki egyensúlya ismét felborult. Dühösen rántotta vissza kezét az elf hűvös markából és másik kezét is kihúzta Raistlin karjából.

- A Tisztelendő Nővérnek fárasztó útja volt, Dalamar - pattogott Raistlin. - Vezesd kérlek a szobámba és tölts neki egy pohár bort.

A mágus Crysaniához fordult.

- Engedelmeddel, Lady Crysania, még van egy kis elintéznivalóm. Dalamar, ha a hölgynek bármire szüksége van, azonnal teljesítsd!

- Természetesen, Shalafi - felelte tisztelettel az ifjú.

Crysania szótlánul figyelte, ahogy Raistlin eltávozott és hirtelen megkönnyebbült, de ugyanakkor rettenetes fáradtság tört rá. „Így érezhetnek a harcosok, ha élethalálharcban legyőzték veszélyes ellenfelüket” - gondolta magában, miközben követte a varázslóinast a keskeny, széljárta lépcsőn, fel az emeletre.

Raistlin dolgozószobája egész más volt, mint amilyennek képzelte.

„De mire is számítottam? Az biztos, hogy nem egy ilyen kellemes szobára, ami tele van különös és nagyszerű könyvekkel.” A berendezés elegáns és kényelmes volt, a kandallóban tűz pattogott, melege betöltötte a helyiséget, és ez jólesett a lánynak a Toronyba vezető dermesztő út után. A bor, amit Dalamar töltött, valóban finom volt. A tűz melege mintha belülről is fűtötte volna, ahogy belekortyolt az italba.

Dalamar a lány keze ügyébe húzott egy gazdagon faragott asztalt. Egy tál gyümölcsöt és egy vekni illatos, még meleg kenyeret rakott rá.

- Milyen gyümölcs ez? - emelt fel egyet a tálcáról Crysania és csodálkozva forgatta. - Sose láttam még ehhez hasonlót.

- Nem is láthatott, Tisztelendő Nővér - felelte mosolyogva Dalamar. Crysania észrevette, hogy a fiatal tanítványnak a szeme is mosolyog, nem úgy, mint a mesteré. - Shalafi hozatta magának ezeket Mithas szigetéről.

- Mithas? - ismételte Crysania csodálkozva. - De hisz az a világ másik végén van, ahol a minotauruszok élnek. Senkit nem engednek be a birodalmukba. Ki hozza ezeket?

Hirtelen maga előtt látta azt a rémséges szolgát, aki képes megszerezni ilyen finomságokat, és elgondolta, hogy micsoda hatalom kell ahhoz, hogy valaki egy ilyen lényt megidézhesen és gazdája legyen. Gyorsan visszarakta a gyümölcsöt a tálra.

- Kóstolja meg, Lady Crysania! - unszolta Dalamar, meg sem lepődött, hogy a papnő nem fogadta el elsőre. - Ízleni fog. Shalafi egészsége oly törekeny, hogy nagyon gondosan meg kell válogatnia, mit eszik. Csak ezen a gyümölcsön, egy kis boron és kenyéren él.

Crysania félelme elszállt.

- Igen - motyogta önkéntelenül az ajtó felé pillantva -, szerintem is ijesztően gyenge. És ez a borzalmas köhögés...

Hangjából szájalom csendült.

- Köhögés?... Ja, igen! - hagyta rá Dalamar csendesen. - A köhögése.

Töprengő arccal elhallgatott és ha Crysania furcsállta is ezt, hamar megfélemedezett róla, mert figyelmét elterelték a szoba látnivalói.

A tanítvány ácsorgott egy ideig, hátha szüksége van még a vendégnek valamire, de mivel Crysania egy szót sem szólt, végül tisztelettel meghajolt.

- Ha nincs másra szüksége, visszavonulnék. Folytatni szeretném a tanulást.
- Oh, persze. Jól megleszek itt egyedül - mondta Crysania felriadva gondolataiból. - Eszerint ő a mestered.

A lányban csak ekkor tudatosult a vendéglátói közötti viszony. Most rajta volt a sor, hogy figyelmesen megnézze a fiatal elfet.

- Jó tanár? Sokat lehet tőle tanulni?

- Rendünk tagjai közül ő a legjobb, Lady Crysania - felelte csendesen Dalamar. - Sziporkázó elme, gyakorlott, fegyelmezett. Csupán egyvalaki bírt még ekkora hatalommal - a nagy Fistandantilus. Ám Shalafi fiatal, huszonnyolc éves csupán. Ha szerencséje lesz és megéri, akár...

- Ha megéri? - ismételte a papnő, és bosszantotta, hogy hangjából akaratlanul is aggodalom csendült ki. De miért ne aggódhatna, hiszen ő is az istenek teremtménye, és az élet szent dolog.

- A Művészet sok veszélyt rejt, hölgyem - válaszolta Dalamar. - És most, ha megbocsájt...

- Persze - egyezett bele Crysania.

Dalamar újra meghajolt, majd csendben kilépett a szobából és becsukta maga mögött az ajtót. Crysania gondolataiba merülve a borospoharával játszadozott, közben tekintete a táncoló lángokba révedt. Észre sem vette, mikor nyílt ki az ajtó - már ha kinyílt egyáltalán. Csak arrariadt fel, mikor valaki megérintette a haját. Összerezcent, körülpillantott és meglátta Raistlint, ahogy egy magastámlájú széken dolgozóasztala mögött ül.

- Hozassak még valamit? - kérdezte udvariasan a házigazda. - Elégedett vagy az eddigiekkel?

- I... igen - hebegett Crysania és letette a poharát, hogy a férfi ne vegye észre keze remegését. - Minden rendben. Túláságosan is rendben. A tanítványod, Dalamar... igazán kellemes társaság.

- Ugye? - kérdezte Raistlin szárazon. Az asztalra könyökölt és ujjait összeillesztve, lassú mozdulattal arca elé emelte a kezét.

- Gyönyörű kezeid vannak - szakadt ki önkéntelenül Crysaniából. - Milyen karcsúak és finomak az ujjaid, milyen törékenyek!

Hirtelen rádöbbenve, mit is mondott, elpirult és dadogni kezdett.

- Ööö... de... izé... ez... azt hiszem, hogy ez fontos kelléke a művészetednek...

- Igen - somolygott Raistlin, és Crysania ezúttal valódi jókedvet látott mosolyában. A férfi a tűz fénye elé tartotta a kezét, amely vörösen világított keresztül vékony ujjain. - Már gyermekkoromban elkápráztattam bátyámat azokkal a trükkökkel, melyekre ezek a kezek tettek képessé.

Köpenye rejtett zsebéből előhúzott egy aranyat, és öklére fektetve játszi könnyedséggel sétáltatni kezdte, fel és alá táncoltatva az érmét. A súlyos pénzdarab meg-megcsillant ujjai között, majd ahogy a mágus földobta a levegőbe, eltűnt, hogy aztán újra előbukkanjon a kezében. Crysaniának a lélegzete is elakadt a gyönyörűségtől. Raistlin a lányra emelte tekintetét és Crysania észrevette, hogy a mágus jókedvű mosolya keserűre vált.

- Igen - fakadt ki a férfi -, ez volt az egyetlen adottságom, egyedül ehhez értettem. Elbűvölni a többi gyereket. Néha ez mentett meg attól, hogy megverjenek.

- Megvertek? - kérdezte döbbenten Crysania, elérzékenyülve a férfi hangjából kihallatszó fájdalomtól.

Raistlin nem válaszolt azonnal. Az érmére szegezte tekintetét, amely még most is a tenyerében feküdt. Aztán felsóhajtott.

- El tudom képzelni a te gyermekkorodat - folytatta. - Úgy hírlík, gazdag családból származol. Biztosan gondoskodó szeretet vett körül és mindent megadtak neked, amire

vágytál. Körülrajongtak és lesték minden kívánságodat.

Crysanía képtelen volt megszólalni. Hirtelen büntudatot érzett.

- Mennyire más volt az én ifjúságom! - Raistlin arcán ismét megjelent az a keserű mosoly. - Okostojás... ez volt a csúfnevem. Beteges voltam és gyenge, de hozzájuk képest túl okos. Milyen ostobák, milyen szájalomra méltóak is voltak, jelentéktelen kis vágyaikkal... mint a fivérem, aki soha nem látott messzebb a vacsorájánál. Vagy a nővérem, aki céljait egyedül kardja által gondolta elérhetni... Igen, gyenge voltam. Igen, ők oltalmaztak meg. De egy napon megesküdtem, hogy nem lesz szükségem a védelmükre. A magam erejéből és tehetségéből fogok eljutni a csúcsra. A magam emberségéből, az én adottságaim segítségével emelkedem magasra, szerzem meg mágikus hatalmam.

Keze ökolbe szorult, hogy ujjai tövén elfehéredett arany színű bőre. Hirtelen köhögni kezdett, teste görcsbe rándult a szaggyatott, kínyzó köhögéstől. Crysanía felemelkedett, szíve majd megszakadt fájdalmában. De a férfi intett, hogy üljön csak vissza. Egy zsebkendőt húzott elő és letörölte vele ajkáról a vért.

- Ez volt az ár, amit a varázserőmért fizettem - sóhajtott, mikor ismét levegőhöz jutott. Hangja alig volt hallható. - Összetörték a testemet és ezzel az elátkozott látással vertek meg, hogy csak az elmúlást láthatom ezekkel a szemekkel. De megérte, ez mindent megért, mert megszereztem, amit akartam, a hatalmat. Nincs szükségem rájuk - senkire, soha többé.

- De ez a hatalom gonosz! - kiáltotta Crysanía, előrehajolt és komolyan nézett Raistlinra.

- Valóban? - vágta rá Raistlin érzelemmentes hangon. - Gonosz lenne a sóvárgás? Gonosz a hatalom keresése, a többiek fölé emelkedés vágya? Ha ez igaz, akkor tartok tőle, Lady Crysanía, hogy neked is át kellene öltöznöd fehér köpenyedből feketébe.

- Hogy merészeled! - kiáltotta haragosan Crysanía. - soha...

- Oh, dehogy nem! - vont a vállát Raistlin. - Nem küzdöttél volna olyan keményen, hogy rangot szerezz a Templomnál, ha nem volna benned is sóvárgás és vágy a hatalom után.

Most már Raistlin is előrehajolva beszélt.

- Nem mondogattad-e mindig magadban, hogy valami nagyszerű dologra vagy elhivatva? Hogy az én életem más lesz, mint a többieké? Hogy én nem fogok ölbe tett kézzel ülni és nézni, hogyan forog a világ? Én akarom formálni, irányítani, utat szabni neki!?

Szorosan fogva Raistlin égő tekintetétől, Crysanía mozdulni sem bírt.

„Honnan tudja” - kérdezte rémülten magától Crysanía. „Vajon képes kifürkészni szívem legrejtettebb titkait?”

- Mindez gonosz lenne, Lady Crysanía? - ismételte Raistlin kitaratóan, halk szavakkal.

Crysanía lassan megrázta a fejét, kezét lüktető halántékához emelte. Nem, ez nem lehet gonosz. Nem abban az értelemben, ahogy ő beszél róla, de valami itt nincs rendjén. Képtelen volt gondolkodni, teljesen összezavarodott. Egyetlen gondolat lüktetett agyában: „Ennyire hasonlóak volnánk, ő és én?”

A férfi csendben várta a lány válaszát. Muszáj mondanía valamit. Gyorsan ivott egy korty bort, hogy legyen ideje összeszedni zilált gondolatait.

- Lehet, hogy bennem is megvannak azok a vágyak - szólalt meg a szavakat keresgélve -, de még ha ez így is van, az én vágyaim nem önösek. Én a képességeimet és tehetségemet mások szolgálatába állítom, másokon segítek. Én a Templom érdekében...

- Ja, a Templom! - csattant fel csúfondárosan Raistlin.

Crysanía zavarodottsága egyszeriben eltűnt, hideg dühnek adva át a helyét.

- Igen - felelte. Végre biztonságos területre ért, ahol körülvették hite bástyái. - A Jóság és Paladine hatalma volt, ami e világról elűzte a Gonoszt. Én ezt a hatalmat keresem! Ezt a hatalmat, amely...

- Elűzte a Gonoszt? - szakította félbe Raistlin.

Crysanía szaporán pislogott. Gondolatai magukkal ragadták. Nem volt egészen tudatában annak, mit is mondott.

- Igen, miért?

- De ha ez igaz, akkor miért van még mindig annyi gonoszság és szenvedés a világban?

- faggatta tovább Raistlin.

- Az ilyenek miatt, mint Te! - kiáltotta szenvedélyesen Crysanía.

- Oh, szó sincs róla, Tisztelendő Nővér! - tiltakozott Raistlin - Nem az én tevékenységem miatt. Nézd csak...

Egyik kezével közelebb intette a lányt, miközben a másikkal köpenye rejtett zsebébe nyúlt. Crysanía hirtelen óvatos lett és gyanakodva tekintett az elé tartott tárgyra.

Egy kis, kerek kristály volt, melynek belsejében színek kavargtak, mint a gyerekek üveggolyóiban. Maga elé húzva egy ezüst állványt, mely eddig az asztal sarkán állt, Raistlin ráhelyezte az üveggolyót. Ez a valami nevetségesen kicsinek tűnt az állvány méreteihez képest. Ám ekkor Crysaníának elakadt a lélegzete. Az üveggolyó növekedni kezdett! Vagy talán ő zsugorodik? Már nem is tudta. De a kristálygömb végül elérte valódi méretét és csendesen pihent az ezüst állványon.

- Nézz bele - unszolta Raistlin.

- Nem! - hőkölt hátra Crysanía. Félve meredt a gömbre. - Mi ez?

- Egy sárkánygömb felelte a mágus, pillantásával szinte megbabonázva a lányt. - Ez az utolsó, amely Krynn földjén maradt. Engedelmeskedik nekem. Nem engedem, hogy bántson téged. Tekints a gömbbe, Lady Crysanía... ha nem félsz az igazságtól.

- Honnan tudhatom, hogy az igazat mutatja nekem? - kérdezte Crysanía remegő hangon. - Honnan fogom tudni, hogy nem azt mutatja-e, amit te akarsz elhitetni velem?

- Ha tudod, hogy hogyan készültek ezek réges-régen - felelte Raistlin -, akkor azzal is tisztában vagy, hogy a három Rend - a Fehér, a Fekete és a Vörös - együtt hozta őket létre. Nem tartoznak se a Jóhoz, se a Gonoszhoz. Ők a Minden és a Semmi. Te Paladine medálját viseled és erős vagy hitedben.

Hangja ismét gúnyosan csengett.

- Képes lennék én neked olyasmit mutatni, amit te nem akarsz látni?

- Mit látok majd? - suttogta kíváncsian Crysanía és furcsa bűvöletben közelebb hajolt.

- Csak azt, amit szemeid látnak, de te nem akarsz észrevenni.

Raistlin vékony ujjait a gömb köré fonta és kántálni kezdte a varázslat szavait. Crysanía vonakodva hajolt az asztal fölé és a sárkánygömbbe pillantott. Eleinte semmit sem látott a kristály belsejében, csupán zöld gomolygást. Aztán ijedten visszahúzódott. Két kéz jelent meg a gömbben, amelyek érte nyúltak.

- Ne félj - dühöngte Raistlin -, ezek a kezek hozzám jönnek.

És valóban, ahogy ezt mondta, a papnő látta, hogy a szellemkarok kinyúlnak a kristályból és megérintik Raistlin kezét. A látomás eltűnt. Helyét vadul kavargó színek foglalták el, melyek fényükkel és csillogásukkal elzsongították a lányt. Aztán ez is eloszlott és helyette...

- Palanthas! - kiáltott fel meglepetten Crysanía. Halvány, reggeli ködön át látta az egész várost, amely gyöngyként csillogott előtte. Aztán a város megindult felé, egyre gyorsabban, vagy tán ő zuhant alá? Most épp az Újváros felett lebegett... most a falak fölé ért... most megérkezett az óváros szívébe. Paladine temploma emelkedett előtte a csodálatos, megszentelt földön, méltóságteljesen és békésen a reggeli napsütésben. Aztán hirtelen a Templom mögött találta magát, egy magas fal tetejéről pillantva alá.

Crysanía visszafogta lélegzetét.

- Miféle hely ez? - akarta tudni.

- Még sose láttad? - kérdezett vissza Raistlin. - Ezt az utcát, mely közvetlenül a templom

mögött van?

Crysanía a fejét rázta.

- Nem... soha - felelte megtört hangon. - Pedig kellett volna. Egész életemben Palanthasban laktam, ismerem minden...

- Nem, hölgyem! - vágott közbe Raistlin, ujjai puhán siklottak a kristálygömbön. - Nem, valójában csak nagyon keveset láttál.

Crysanía képtelen volt megszólalni. A férfi nyilvánvalóan igazat beszélt, mert ebben a városrészben sosem járt. A szeméttel borított sikátor komor és lehangoló volt. A reggeli nap fénye nem hatolt a házak közé, melyek az utca fölé görnyedtek, mintha nem lenne elég erejük, hogy egyenesen álljanak. Crysanía most már felismerte a viskókat. Eddig sose látta őket előlről. Különböző terményeket tároltak itt a gabonától kezdve a sörrel és borral töltött hordókig. Mennyire más képet mutattak ezek ebből az irányból! De kik ezek a szájalomraméltó emberek?

- Ők itt élnek - válaszolt Raistlin a ki nem mondott kérdésre.

- Hol?! - borzadt el a papnő. - Itt? De miért?

- Ott élnek, ahol hagyják nekik. Mint a férgek, beássák magukat a város szívébe, és annak a szemetén élnek. Ami pedig a miértet illeti - vont a vállát Raistlin - nincs hová menniük.

- De hát ez borzalmas! El fogom mondani Elistannak! Muszáj segítenünk rajtuk! Adunk majd nekik pénzt, hogy...

- Elistan tud róla - mondta csendesen Raistlin.

- Nem! Az lehetetlen!

- Te is tudtad. Tudtad, hogy tökéletes városotokban nem minden olyan tökéletes.

- De én nem... - kezdte dühösen Crysanía, aztán torkára forrt a szó.

Képek bukkantak fel emlékezetében, anyja, ahogy elfordítja arcát, mikor a város bizonyos részein utaztak keresztül, apja, ahogy összerántja a hintó függönyét és odakiált a kocsisnak, hogy hajtson másfelé.

A gömbben megremegett az utca képe, a színek ismét összekeveredtek, elhalványultak és más képek jelentek meg. Crysanía iszonyattal figyelte, mint tépi darabokra Raistlin a város ismert, patyolatfehér arculatát, feltárva az alatta megbúvó szennyet és gyalázatot. Kocsmák, bordélyok, kártyabarlangok, a rakpart és a dokkok... mind-mind Crysanía megdermedt szemei elé okádták a gyomrukba zárt szenvedést és nyomorúságot. Többé nem volt függöny előtte, amit összerántsanak, többé nem fordíthatta el az arcát. Raistlin lehúzta őt a reménytelenség, éhezés, kétségbeesés és pusztulás mocsarába.

- Ne... - könyörgött, tiltakozva rázta a fejét és megpróbált elhátrálni az asztaltól. - Ne mutasd ezt nekem, kérlek!

De Raistlin könnyörtelen volt. A színek megint összekeveredtek és Palanthas eltűnt. A sárkánygömb körbepépítette őket a világ felett, és bárhová is nézett Crysanía, még több borzalmat látott. Látta a mocsári törpéket - egy fajt, melyet kitagadott saját népe - szennyben és mocsokban élni Krynn olyan részein, melyek senki másnak nem kellettek. Látott embereket küszködni olyan földeken, melyeket nem öntözött eső. Látta a vadelfeket, akiket önnön véreik tettek rabszolgává. Látott papokat, akik hatalmukat csalásra és vagyonok összeharácsolására használták fel, elárulva azokat, akik bíztak bennük.

Ez már túl sok volt. Crysanía eszelős sikollyal takarta el a szemét. Forgott vele a világ, szédelgett, majdnem elesett. És akkor Raistlin karjai gyengéden körülfogták. A lány érezte a mágus testéből áradó furcsa hőt és a fekete bársony puha érintését. Fűszerek, rózsaolaj és más, ismeretlen illatok csapták meg az orrát. Hallotta a mágus lihegését a tüdejében sípoló levegőt.

Raistlin óvatosan a székéhez vezette a papnőt. Crysanía leült és gyorsan elhúzódott a

varázslótól. A férfi közelsége egyszerre volt vonzó és taszító, amihez még hozzáadódott a lány zavara és elveszettsége. Kétségbeesetten kívánta, bárcsak itt lenne Elistan. Ő tudná, ő megértené. Mert kell lennie magyarázatnak! Ilyen rettenetes és gonosz dolgoknak nem szabadna lenniük. Üresnek és összetörtnek érezte magát, érzéketlenül bámult a tűzbe.

- Nem is vagyunk olyan különbözőek - Raistlin hangja mintha egyenesen a lángok közül jött volna. - Én ebben a Toronyban ülök, tanulmányaimnak szentelve magam. Te a saját elefántcsonttoronyodba rejtőzöl és a hitednek élsz. A világ pedig forog. Nélkülünk.

- És ez az igazi gonoszság - suttogta Crysania a lángoknak -, hogy itt ülünk és nem teszünk semmit.

- Végre megértetted - bólintott Raistlin. - Többé nem akarok ölbe tett kézzel ülni és figyelni. Hosszú évekig csak egyetlen célért dolgoztam. Most végre elértem. Most majd én veszem kezembe a dolgokat. Én akarom megváltoztatni a világot. Ez a tervem.

Crysania felkapta a fejét. Hite megingott, de lényege mit sem változott.

- A terved! Ez az a terv, amelyre Paladine álmomban figyelmeztetett. Ez a terv, amely meg akarja javítani a világot, fogja okozni annak pusztulását. - Ölében nyugvó kezei ökölbe szorultak. - Nem szabad megvalósítanod. Paladine...

Raistlin türelmetlen mozdulatot tett. Aranszeme megvillant, és Crysania egy pillanatra hátrahőkölt a férfi szemében izzó, önmésző, belső tűztől.

- Paladine nem fog megállítani engem - dörögte Raistlin -, mert a legnagyobb ellenségét akarom elpusztítani.

Crysania értetlenül meredt a mágusra. Miféle ellensége lehet Paladine-nak ezen a világon? De Raistlin szavai hirtelen értelmet nyertek. Crysania érezte, hogy kifut arcából a vér és jeges félelem szorítja össze a szívét. Nem bírt megszólalni, csak a fejét rázta. Még a gondolat is félelmetes és lehetetlen volt, a férfi nagyravágyásának és vágyainak mértéke túl ment minden határon.

- Figyelj! — szólalt meg a mágus csendesen. - Elmagyarázom....

És előadta terveit. A papnőnek úgy tűnt, órákig ült a tűz előtt, fogva tartva Raistlin különös aranszemének tekintetétől; lenyűgözve csendes, suttogó hangjától, és hallgatta a mágus varázserejének és rég elfeledett mágiák hatalmának csodáit, a csodákat, melyeket Fistantilus fedezett fel.

Végül Raistlin elhallgatott. Crysania hosszú pillanatokig csak ült és gondolatban elmerült egy olyan világban, amelyhez foghatót sose látott, amelyről sose tudott.

A tűz lassan kihunyott, ahogy a hajnal szürkülni kezdett. A szoba kivilágosodott. Crysania megborzongott a hirtelen lehűlt szobában.

Raistlin köhögött és Crysania ijedten kapta fel a fejét. A férfi arca sápadt volt a kimerültségtől, szemében láz tüzelt, keze remegett. A papnő felemelkedett.

- Elnézést, hogy egész éjjel feltartottalak, mikor nem érzed jól magad. Most már mennem kell.

Raistlin is felállt.

- Nem kell aggódnod az egészségem miatt, Tisztelendő Nővér - mondta torz mosollyal. - A tűz, mely bennem ég elegendő ahhoz, hogy felmelegítse ezt az összetört testet. Dalamar átkísér a Shoikan Ligeten, ha akarod.

- Köszönöm - motyogta Crysania. El is feledkezett róla, hogy keresztül kell mennie azon a rettenetes helyen. Mély lélegzetet vett és kezet nyújtott Raistlinnak.

- Köszönöm, hogy találkoztál velem. - kezdte hivatalos hangon. - Remélem...

Raistlin megfogta a felé nyújtott kezet. Crysania a szemébe nézett és meglátta benne saját tükörképét, egy szintelen nőt fehér köpenyben, akinek arcát éjfékete haj keretezi.

- Ezt nem teheted meg - suttogta Crysania. - Rossz úton jársz, meg kell állnod! Mindkét kezével megragadta a mágus kezét.

- Bizonyítsd be, hogy rossz! - felelte közelebb húzódva Raistlin. - Mutasd meg nekem, hogy ez gonosz! Győzz meg arról, hogy csak a Jó eszközeivel lehet megmenteni a világot!

- Hallgatni fogsz rám? - kérdezte Crysania reménykedve. - Sötétség vesz körül, hogy is tudnálak megérinteni?

- A sötétség megnyílt előtted, ugye? Kettévált és te beléptél.

- Igen... - Crysania hirtelen rádöbbsent, hogy még mindig fogja a férfi kezét és érzi a testéből sugárzó meleget. Zavarában elpirult és hátrált egy lépést. Visszahúzta kezét és szórakozottan dörzsölni kezdte, mintha megégett volna.

- Ég áldjon, Raistlin Majere - búcsúzott a lány, anélkül, hogy a férfi szemébe nézett volna.

- Ég áldjon, Paladine Tisztelendő Leánya - felelte Raistlin.

Az ajtó kinyílt és Dalamar lépett be rajta, bár Crysania nem hallotta, hogy Raistlin hívatta volna fiatal tanítványát. A papnő a fejére borította fehér csuklyáját, elfordult a mágustól és kísértelt az ajtón. A szürke gránitfolyosón végighaladva hátán érezte az arany szemek égető tekintetét. Mikor a keskeny, széljárta lépcsőhöz értek, a mágus hangja utolérte a lányt.

- Lehet, hogy Paladine nem azért küldött, hogy megállíts engem, Lady Crysania, hanem azért, hogy segíts nekem?

Crysania megtorpant és hátranézett. Raistlin nem volt sehol. A szürke folyosó csendes volt és üres. Dalamar némán állt mellette és várt.

A papnő gondosan összefogva fehér köpenye ráncait, hogy ne botolják el benne, megindult lefelé a lépcsőn. És csak ment... ment.... egyre lejjebb... egy végtelen álomba...

12. FEJEZET

Az Ősmágia Tornya Wayrethben évszázadok óta a mágia utolsó fellelője volt Ansalon kontinensén. Ide vonultak vissza a mágusok, amikor a Papkirály kiharcolta őket a többi Toronyból. Ide húzódtak vissza, mikor el kellett hagyniuk az istari Tornyt, amely most a Vértenger mélyén nyugszik, mikor száműzték őket a megfeketedett és elátkozott Toronyból Palanthasban. A wayrethi Torony impozáns és lendületes vonalvezetésű építmény volt. Külső falai egyenlő oldalú háromszöget formáltak, sarkain egy-egy kis toronnyal, szabályos geometrikus elrendezésben. A két főtorony pontosan középen emelkedett, és épp csak annyira dőlt meg és csavarodott hogy aki látta, azt kérdezte magától, nem tekeredik ez egy kicsit?

Az épület falait fekete kőből rakták. A köveket fényesre csiszolták, ezért a falak tündökölve ragyogtak a napfényben, este pedig visszatükrözték a két hold halvány sugarait és a harmadik feketeségét. A falakba rúnákat véstek, a hatalom és erő írásjegyeit, olyanokat, melyek óvták és védték az épületet, olyanokat, melyek a köveket tapasztották össze, és olyanokat, melyek a tornyok gyökereit a földbe mélyesztették. A falak teteje lapos volt, nem volt rajta pártázat a katonák számára. Nem volt rá szükség.

Wayreth tornyait távol a civilizáció központjaitól saját varázserdeje vette körbe. Senki nem léphetett be, aki nem ide tartozott, nem jöhetett be, akit nem hívtak meg. Így óvták a mágusok hatalmuk utolsó bástyáját és védték a külvilágtól.

Am a Torony nem volt élettelen. Tudásra szomjazó mágusjelöltek jöttek ide a világ minden tájáról, hogy alávéssék magukat a szigorú és néha halálos Próbának. Magasrangú varázslók érkeztek naponta, hogy itt folytassák tanulmányaikat, találkozzanak és vitatkozzanak egymással, veszélyes és bonyolult kísérleteket

folytassanak. Előttük a Torony éjjel-nappal nyitva állt. Szabadon jöhettek-mehettek, a Fekete-, a Vörös- és Fehérköpenyesek egyaránt.

Bár nagyon különbözött egymástól a Rendek filozófiája - az a mód, ahogy éltek és látták a világot -, de a Toronyban mindhárom békésen megfér egymás mellett. Vitákat csak akkor engedélyeztek, ha azok a Művészet javára váltak. Tilos volt mindenfajta harc, a büntetés pedig azonnali és rettenetes halál.

A Művészet. Ez volt az egyetlen dolog, ami egyesítette őket. Hűségük elsősorban ehhez kötötte a mágusokat, függetlenül attól, hogy kik voltak, kit szolgáltak vagy milyen színű köpenyt hordtak. A fiatal mágusjelölt, akinek a halállal kellett szembenéznie a Próba során, nyugodtan vette tudomásul ezt, mert belátta, hogy szükség van rá. A vén varázsló, aki azért jött ide, hogy itt dobbanjon utolsót a szíve és az ismerős falak közt temessék el, megértette ezt. A Művészet a kristálytiszt mágia. Ez volt szülőjük, szerelmük, ágyasuk, gyermekük. Ez volt a földjük, tüzük, levegőjük, vizük. Ez volt az életük. Ez volt a haláluk. És létük a halálon túl.

Erre gondolt Par-Salian, az északi nagytoronyban lévő aprócska szobájában állva, miközben Caramon kicsiny csapatának közeledését figyelte a Torony kapujához.

Par-Salianhoz hasonlóan Caramon is a múlton merengett. Néha arra gondolt, hogy a múlt szomorú.

„Nem” - tűnődött magában a mester, miközben Caramont figyelte, ahogy az úton közeledett, kövér derekát verdeső kardjával. „Nem bánom a múltat. Szörnyű döntést kellett hoznom és megtettem.

Ki kérheti számon az isteneket? Egy kardot akartak. Én találtam egyet. És mint minden kardnak, ennek is két éle van.”

Caramon és társai a külső kapuhoz értek. Nem volt őrség. Kis ezüstcsengettyű szólalt meg Par-Salian szobájában. Az öreg varázsló felemelte a kezét és a kapu kitárult.

Már alkonyodott, amikor beléptek az Ősmágia Tornyának külső kapuján. Tas álmélkodva tekintett körül. Egy perce még reggel volt, vagy legalábbis úgy tűnt, mintha reggel lenne. Feltekintve vörös fénypázmákat látott, melyek megvilágították az eget és furcsán megcsillantak a Torony csiszolt kőfalán. Tas megcsóválta a fejét.

- Hogy a fenébe tudják itt megállapítani, hogy mennyi az idő? - kérdezte magától. Egy kicsiny belső udvarban állt, melyet a külső fal és a két központi torony fogott közre. Az udvar tiszta volt és elhagyatott. Szürke gránittal volt kikövezve, hidegnek és barátságtalannak látszott. Nem nőttek itt virágok, sem fák, hogy megtörjék a szürke kő unalmas egyhangúságát. „Milyen üres” - jegyezte meg magában Tas elkeseredve. Egy lélek sem volt ott, senki se járt arra.

Vagy mégis?

Tas mintha mozgást látott volna egyik szeme sarkából. Valami fehér villanást. Gyorsan odafordult, de legnagyobb csodálkozására semmit sem látott. Senki sem volt ott. Aztán a másik szeme sarkából pillantott meg egy arcot, egy kezét és egy ellibbenő vörös köpenyt. Egyenesen oda nézett... de ez is eltűnt. Tasnak hirtelen az az érzése támadt, hogy körülötte emberek jönnek-mennek, beszélgetnek, vagy csak ücsörögnek és nézelődnek, esetleg alszanak. Mégis, az udvar tökéletesen csendes és üres volt.

- Á, ezek biztos azok a mágusok, akik a Próbára jöttek! - szólalt meg Tas álmélkodva. - Raistlin mesélte nekem, hogy a világ minden tájáról utaznak ide, de soha nem gondoltam volna, hogy ez ilyen. Vajon ők látnak engem? Mit gondolsz Caramon, meg tudnám érinteni valamelyiküket, ha mondjuk... Caramon?

Tas zavartan pislogott. Caramon eltűnt! Bupu is eltűnt! És eltűntek a fehér köpenyes alakok is Lady Crysaniával. Egyedül volt.

De nem sokáig. Hirtelen sárga fény villant, rettenetes szag csapta meg az orrát és egy

Feketeköpenyes mágus tornyosult előtte. A varázsló kinyújtotta a kezét. Egy női kéz volt.

- Megidézlek.

Tas nyelt egyet és lassan előrenyújtotta a kezét. A nő ujjai a csuklójára kulcsolódtak. A surranó megremegett a hideg érintéstől.

- Lehet, hogy mágikussá fogok válni? - kérdezte magától reménykedve.

Az udvar, a fekete kőfalak, a nap vörös fénysugarai, a szürke kockakövek, mind-mind kezdtek összemosódni és egymásba folyó színekkel lecsorogtak Tas látómezejének szélén, mint egy esőáztatta festmény.

A teljesen elbűvölt surranó érezte, ahogy a nő fekete köpenye beteríti. A sötét redők eltakarták a szemét.

Mikor Tas magához tért, egy jéghideg és nagyon kemény kőpadlón feküdt. Mellette Bupu hortyogott édesdeden. Caramon is ott ült, fejét rázva próbált megszabadulni a ráragadt pókhálótól.

- Jaj! - dörzsölgette tarkóját Tas. - Fura egy vendégszoba ez, Caramon!

A surranó morgolódva felállt.

- Az ember azt gondolná, hogy legalább ágyakat képesek idevarázsolni. És miért nem lehet egyszerűen meghívni valakit, ha vendégül akarják látni, ahelyett, hogy érte küldik ezeket a...

Tas hangja érthetetlen gurgulázásba fulladt, mire a harcos felkapta a fejét.

Nem voltak egyedül.

- Jártam már itt - suttogta Caramon.

Egy kongó, obszidiánba vésett teremben voltak. A hatalmas csarnok falai a sötétbe veszttek, mennyezete olyan magasra nyúlt, hogy alig látszott a homályban. Nem tartották oszlopok, nem világította meg fény.

Mégis volt némi világosság, de nem tudták volna megmondani, hogy honnan jön. Sápadt, fehér fény volt, nem sárga. Hideg és élettelen, mely nem adott semmi meleget.

Mikor Caramon utoljára járt ebben a teremben, a fény egy fehér köpenyes öregembert világított meg, aki egy óriási kőszékben ült. Most is ugyanarra az öregemberre hullt a fény, de ezúttal nem volt egyedül. Mellette félkör alakban kőből faragott székek álltak, pontosan huszonegy. A fehér köpenyes öregember széke közepén állt. Tőle balra három homályba vesző alak ült. Nehéz lett volna megmondani, hogy férfiak vagy nők, emberek vagy más fajhoz tartoznak. Csuklyaikat mélyen szemükbe húzták. Köpönyegük vörös volt. A tőlük balra ülő hat mágus fekete köpenyt viselt. A két csoportot egy üresen hagyott szék választotta el. Az öregember jobbján négy további vörös köpenyes alak ült, tőlük még jobbra pedig hat fehér köpenyes. Előttük a földre helyezett fehér hordágyon Lady Cysania feküdt, fehér szemfedővel letakarva.

Az egész Tanácsból csak az öregember arca volt látható.

- Jó estét! - próbált uralkodni magán Tas, és hajlongva egész addig hátrált, míg bele nem ütközött Caramonba.

- Te! Kik ezek az emberek? - suttogta hangosan a surranó. - És mit keresnek a hálósobánkban?

- Az az öregember közepén - felelte halkan Caramon -, Par-Salian. És most nem egy hálósobában vagyunk. Ez a központi csarnok, a Mágia Csarnoka, vagy valami ilyesmi. Jobb lesz, ha azt a mocsári törpét is felkelted.

- Bupu! - rúgott bele Tas a hortyogó törpelányba.

- Grampambom! - horkantott a mocsári törpe, azzal a másik oldalára fordult, de nem nyitotta ki a szemét. - Menny má'! A'szom!

- Bupu! - Tas kissé ingerült volt, úgy érezte, az öregember pillantása a veséjéig hatol. - Hé, kelj fel! Ebéd!

- Ebéd? - szökkent talpra Bupu tágra nyitott szemmel. Sívóan körülpillantott és meglátta a húsz köpenyes alakot, akik arcukba húzott csuklyáikkal némán várakoztak.

Bupu felvisített, mint egy megkínzott patkány. Hirtelen Caramonra vetette magát, karjaival átfogta a bokáját, és mint fuldokló a szalmaszálba, belekapaszkodott. Az óriás a rászegeződő pillantásoktól idegesen megpróbálta lerázni magáról, de lehetetlen volt. A mocsári törpe úgy tapadt rá, mint egy pióca és rémülettől remegve pislogott a mágusok felé. Végül a harcos feladta.

Az öregember arca megrándult, ami akár mosoly is lehetett. Tas látta, hogy Caramon szégyenkezve néz végig átizzadt ruháján. A tagbaszakadt férfi végighúzta kezét borostás arcán, ujjaival a hajába túrt. Zavarában szégyenlősen elpirult. Aztán arca megkeményedett.

- Par-Salian - szólította meg egyszerűen Caramon. Szavai robajlottak az óriási, homályos csarnokban. - Emlékszel még rám?

- Emlékszem rád, harcos - felelte a mágus. Hangja halk volt, dacára a hatalmas terem akusztikájának. Az aulában még egy halk sóhajt is meg lehetett volna hallani. Par-Salian nem szólt többet. A többiek is hallgattak. Caramon kényelmetlenül fészkelődött. Végül Lady Crysaniára mutatott.

- Elhoztam őt ide, remélve, hogy tudtok rajta segíteni. Képesek vagytok rá? Rendbe fog még jönni?

- Hogy rendbe jön-e vagy sem, nem rajtunk múlik - válaszolta Par-Salian. - Messze meghaladja képességeinket, hogy gondját viseljük. Hogy megvédje a varázslattól, amit a Halállovag bocsájtott rá, amely varázsige kétségtelenül a lány halálát okozta volna, Paladine meghallgatta papnője utolsó imáját és magával vitte lelkét békés birodalmába.

Caramon lehajtotta a fejét.

- Én tehetek róla - mondta esetlenül. - Én... én veszejtettem el őt. Meg kellett volna tudnom...

- Védened? - csóválta fejét Par-Salian. - Nem, harcos, nem tudtad volna megvédeni őt a Fekete Rózsa Lovagjától. Saját életedet vesztegetted volna el. Ez történt volna, igaz, surranó?

Tas hirtelen magán érezte az öregember kék szemének pillantását, összerezett és különös borzongás futott végig a hátán.

- I...igen - dadogta - én láttam őt... izé... azt.

Az emléktől Tast elöntötte a hideg verejték.

- És ő abból a népből való, akik nem ismerik a félelmet - mutatott rá Par-Salian. Nem, harcos, ne vádold magad. És ne add föl a reményt. Bár jómagunk nem tudjuk visszahozni testébe a lelkét, ismerjük azokat, akik képesek erre. De előbb mondd el nekem, miért keresett bennünket Lady Cysania. Tudomásunkra jutott, hogy Wayreth Erdeje után kutat.

- Nem tudom biztosan - dűnnyögte Caramon.

- Raistlin miatt jött - kottyantotta közbe Tas segítőkészen, de hangja élesen és hamisan csengett a csarnokban. Ez a név itt hátborzongatóan hatott. Par-Salian megdermedt, Caramon döbbenten meredt a surranóra. Még a csuklyás fejek is megmoccantak, köpenyek suhogása hallatszott, mintha pillantásokat váltanának egymás közt. Tas nyelt egyet és csendben maradt.

- Raistlin - sziszegte a nevet alig hallhatóan Par-Salian és kérdőn Caramonra nézett. - Mi dolga lehet a Jóság egyik papnőjének a te fivéréddel? Az ég szerelmére, miért tette ki magát ennek a kellemetlen útnak?

Caramon a fejét rázta, nem akart, vagy nem-tudott megszólalni.

- Ismered te a bátyád gonoszságát? - folytatta Par-Salian kíméletlenül.

Caramon makacsul tovább hallgatott, tekintetét a kőpadlóra szegezte.

- Én tudom... - kezdte volna Tas, de Par-Salian keze egy apró mozdulatával leintette a

surranót.

- Tudod te, hogy szerintünk épp a világ leigázására készül? - folytatta az öreg mágus. Könnyörtelen szavai törként fúródtak Caramon szívébe. Tas észrevette, hogy az óriás ajkai remegnek.

- Féltestvéretekkel, Kitiarával - vagy a Sötét Hölgygel, ahogy a katonái egymás közt emlegetik - Raistlin óriási hadsereg szervezését kezdte meg. Vannak sárkányai, repülő erődjai, még azt is tudjuk, hogy...

Összecsikorduló fogak zaja visszhangzott végig a csarnokon.

- Semmit sem tudsz, Nagy Bölcs! Ostoba vagy!

A szavak hatására, mint a nyugodt tóra hulló vízcsepp körül táguló hullámgyűrűk, úgy terjedt szét a nyugtalanság a mágusok között. Tas furcsa neszt hallott a háta mögül, megfordult és csodálkozva látta, hogy egy alak bukkan elő a sötétből. Fekete bársonyköpenye suhogott, miközben elhaladt közöttük és megállt Par-Salian előtt. A jövevény hátrahajtotta csuklyáját.

Tas érezte, hogy Caramon megfeszül.

- Most mi van? - suttogta a surranó, mert nem látta, mi történik.

- Egy sötételf - dörmögte vissza a harcos.

- Téényleg? - kerekedtek el Tas szemei. - Tudod, amióta Krynnt járom, még sose találkoztam sötételffe!

A surranó megindult előre, mert csak a gallérját látta a háttal állónak. Tas felháborodottan hápogott, amikor Caramon visszahúzta, de úgy tűnt sem Par-Salian sem a fekete ruhás alak nem vette észre a közjátékot.

- Azt hiszem, meg kellene magyarázni a szavaidat, Dalamar - szólalt meg csendesen az öreg bölcs. - Szerinted miért is vagyok én bolond?

- Méghogy leigázza a világot! - felelte megvetően az ifjú sötételf. - Ő egyáltalán nem a világ meghódítására készül. E világ semmit sem jelent neki. Képes lenne megszerezni ezt a siralomvölgyet holnap, vagy akár ma este, ha úgy akarná.

- De hát akkor mit akar? - A kérdést egy Vörösköpenyes mágus tette fel, aki Par-Salian mellett ült.

Tas Caramon karjai közül kukucskálva látta, hogy a sötételf csinos, vonzó arca mosolyra húzódik, olyan mosolyra, amitől a surranó háta borsódnai kezdett.

- Isten akar lenni - hajtotta le fejét lassan Dalamar. - Magának a Sötétség Királynőjének a trónjára tör. Ez a terve.

A varázslók egy szót sem szóltak, meg se moccantak, még a levegő is megdermedt körülöttük. Rezzenéstelen, izzó tekintettel meredtek Dalamarra.

Aztán Par-Salian felsóhajtott.

- Azt hiszem túlértékeled őt.

Reccsenés hallatszott, mint mikor egy ruha kettéreped. Tas látta, hogy a sötételf megragadja mellén a köpenyét és szétszakítja a nehéz szövetet.

- Ez a túlbecsülése lenne? - kiáltotta Dalamar.

A mágusok előrehajoltak, suttogásuk, mint jeges szél söpört végig a termen. Tas foggal-körömmel küzdött, hogy láthasson valamit, de Caramon szorosan fogva tartotta. A kis surranó dühösen nézett fel a nagydarab emberre. Ezt semmi se érdekli? Ám úgy tűnt a harcos teljesen nyugodt maradt.

- Nézzétek a keze nyomát rajtam! - sziszegte Dalamar. - Még most is szinte elviselhetetlen a fájdalom.

A fiatal elf egy pillanatra elhallgatott, majd fogai közt szűrve a szót, még hozzátette.

- Egyébként pedig üdvözlét küldi neked, Par-Salian.

Az öreg mágus lehajtotta a fejét. Kezei, melyekbe arcát temette, sokkosan reszkettek. Öregnek, fáradtnak és gyengének tűnt. A varázsló egy ideig így ült, kezébe hajtott fejjel,

majd feltekintett és nyugtalanul pillantott Dalamarra.

- Szóval... valóra váltak legsötétebb félelmeink - Par-Salian szeme kérdően összeszűkül. - Ezek szerint tudja, hogy mi küldtünk téged...

- Hogy kémkedjek utána? - nevetett fel keserűen Dalamar. - Ó igen, tudja!

A sötételf szinte köpködte a szavakat.

- Mindent tud rólatok! Felhasznált engem, felhasznált benneteket, hogy elérje célját.

- Mindezt elég nehéz elhinnem - jelentette ki a Vörösköpenyes mágus kissé emelt hangon. Mindnyájan elismerjük, hogy a fiatal Raistlin vitathatatlanul nagy hatalommal bír, de ezt a dolgot az istennő elűzéséről furcsának találom... valóban... roppant furcsának.

Mindenfelől egyetértő morajlás hallatszott.

- Ó igazán? - kérdezte Dalamar, halálos nyugalommal a hangjában. - Akkor elárulom nektek, ostobák, fogalmatok sincs arról, mit is jelent igazán az a szó, hogy hatalom. Különösen, az ő esetében. Elképzelni se tudjátok erejének feneketlen mélységeit és szédítő magasságait. Én igen! Láttam...

Dalamar elhallgatott egy pillanatra, hangjából elszállt a harag és csodálattal telt meg.

- ...olyan dolgokat láttam, melyekre még gondolni se mertek. Ébren sétáltam az álmok birodalmában. Olyan szépségeket láttam, hogy belesajdult a szívem. Aztán alászálltam a rémálmok mélyére. Saját szememmel láttam az eleven borzalmat - megremegett -, olyan kimondhatatlan rémséget és rettenetet, hogy a halált kívántam inkább, hogysem tovább kelljen nézmem.

Dalamar végigpillantott a félkörön, összefogva őket villogó, sötét szemének tekintetével.

- És mindezeket a csodákat ő idézte meg, ő teremtette, ő hívta életre varázserejével.

Senki se szólt, senki se mozdult.

- Bölcs a te félelmed, Par-Salian! - Dalamar hangja suttogássá halkult. - De bármennyire is félj, nem félsz tőle eléggé! Ó igen, nincs elég ereje még, hogy átlépjen azon a rettegett határon. De most indul, hogy megszerezze hozzá a hatalmat. Most is, míg mi itt beszélgetünk, ő a hosszú útra készül. Holnap, mihelyt visszatérek, nekivág.

Par-Salian felkapta a fejét.

- Visszatérsz? - kérdezte megdöbbenve. - De hiszen tudja rólad, hogy ki vagy, hogy mi küldtünk, mi, a Tanács, az ő felebarátai.

Az öreg mágus az üres szék felé tekintett, amit a Feketeköpenyesek szabadon hagytak, majd felemelkedett.

- Nem, ifjú Dalamar. Nagyon bátor vagy, de nem engedhetem, hogy visszatérj, mert az kétségtelenül az ő kezétől elszenvedett rettenetes kínhalálot okozná.

- Nem állíthatsz meg! - felelte Dalamar indulattól mentes hangon. - Mindig azt mondtam, hogy a lelkemet is odaadnám, hogy olyasvalakitől tanulhassak, mint ő. És most, kerüljön bár az életembe, mellette maradok. Visszavár engem. Távollétében engem bíz meg az Ősmágia Tornyának gondozásával.

- Téged hagy itt, hogy vigyázz a Toronyra? - kérdezte gyanakodva a Vörösköpenyes mágus. - Téged, aki elárultad őt?

- Már ismer engem - válaszolt keserűen Dalamar. - Tudja, hogy elbűvölt. Megbéníthatja testemet, kiszívhatja lelkemet és én mégis visszatérek a hálójába. De nem én leszek az első.

Dalamar a mozdulatlan, fehér hordágy fölé hajolt, mely előtte állt a padlón. Majd félig visszafordulva Caramonra nézett.

- Igazam van, testvér? - kérdezte gúnyosan.

Caramon végre megmozdult. Dühösen lerázta lábáról Buput, majd előrelépett, de a surranó és a mocsári törpe továbbra is a háta mögött tülekedett.

- Kicsoda ez? - követelte Caramon, fejével megvetően a sötételf felé intve. - Mi folyik itt? Egyáltalán kiről beszéltek ti?

Mielőtt Par-Salian válaszolhatott volna, Dalamar szembefordult a harcossal.

- Engem Dalamarnak hívnak - közölte a sötételf hűvösen -, és az ikertestvéredről beszéltem, Raistlinról. Ő a mesterem. Én vagyok a tanítványa. Ezenkívül én vagyok a kém, akit az itt látható díszes társaság küldött, hogy jelentést tegyen fivéred dolgairól.

Caramon nem válaszolt. Lehet, hogy nem is hallotta. Rémülettől tágra nyílt szemmel bámult a sötételf mellkasára. Tas követte Caramon tekintetét, és őt égett, vérző sebet látott Dalamar húsában. A surranó nyelt egyet, és hirtelen roppant kényelmetlenül érezte magát.

- Igen, a bátyád tette ezt velem - jegyezte meg a sötételf, kitalálva Caramon gondolatát. Dalamar fájdalmasan elmosolyodott, összehúzta a fekete köpeny szétszakított széleit, elrejtve vele sebeit. - De nem számít. Megszolgáltam.

Caramon sápadt arccal elfordult, és Tas megfogta a nagydarab ember karját, attól tartva, hogy az esetleg elájul. Dalamar megvetően figyelte a harcost

- Mi bajod? Nem hitted, hogy a fivéred képes ilyenre?

A sötételf hitetlenkedve csóválta a fejét, végigtekintett az előtte álló társaságon.

- Nem, ti sem vagytok különbek a többiekénél. Ostobák... mindnyájan ostobák vagytok!

A varázslók összehajolva pusmogtak, itt-ott dühös vagy félénk hangok hallatszottak, de a legtöbben izgatottan kérdezték egymást. Végül Par-Salian felemelt kézzel csendre intette őket.

- Mondd el nekünk, Dalamar, mi a terve. Természetesen csak akkor, ha nem átkozott meg, hogy beszélhess róla.

Volt valami gúny a mágus hangjában, ami nem kerülte el a sötételf figyelmét.

- Nem - biggyesztette le ajkait Dalamar. - Ismerem a terveit. És ő maga kért meg arra, hogy minél pontosabban mondjam el ezeket.

Felháborodott moraj és kiáltások fogadták a megvetés ilyen kinyilatkoztatását. De Par-Salian még nyugodtabbnak tűnt, ha ez egyáltalán még lehetséges volt.

- Folytasd - mondta szinte hangtalanul. Dalamar mély lélegzetet vett.

- Útja visszavisz az időben. Közvetlenül a Pusztulás előtti napokba, amikor a nagy Fistandantilus még ereje teljében volt. Shalafimnak az az elképzelése, hogy találkozik a nagy mágussal, hogy tanuljon tőle és megismerje Fistandantilus azon munkáit, melyekről úgy tudjuk, hogy a Pusztulás alatt veszték el. Mert Shalafim hisz abban, amit a palanthasi Nagy Könyvtár varázskönyveiben olvasott, hogy Fistandantilus rájött, hogyan lépheti át valaki azt a küszöböt, ami elválasztja az isteneket az embertől. A Vénség ezért tudta meghosszabbítani életét a Pusztuláson is túl, hogy harcoljon a Törpék Háborújában. Ezért volt képes túlélni a hatalmas robbanást, mely elpusztította Dergoth földjét. Ezért bírt tovább élni, amíg egy új testet nem talált lelkének.

- Egy szót sem értek az egészből! Árulja el már valaki, mi folyik itt - követelőzött Caramon dühösen hadonászva. - Vagy ráborítom arra a nyomorult fejetekre az egész kócerájt! Ki a fene ez a Fistandantilus? És mi dolga a fivéremmel?

- Psszt! - piszegette le Tas, félénken pislogva a varázslók felé.

- Megértjük őt. - hagyta rá Par-Salian és halványan Tasra mosolygott. - Megértjük dühét és bánatát. És igaza van, magyarázattal tartozunk neki. Lehet, hogy amit tettem, nem volt helyes. Ámde... volt más választásom? Hol lennénk ma, ha akkor nem hozom meg a döntést, amire szükség volt.

Tas látta, hogy Par-Salian a varázslók felé fordul, és végignéz a mellette ülőkön, amiből a surranó hirtelen rájött arra, hogy Par-Salian válasza egyaránt szól rendtársainak és Caramonnak. Többen hátrahajtották csuklyáikat és Tas most láthatta az arcukat. Dühöt azok arcán, akik fekete köpenyt viseltek, szomorúságot és félelmet azokén, akik fehér köpenyt hordtak. A vörös ruhások egyike különösen megragadta Tas figyelmét, főleg azért, mert arca tökéletesen sima és érzelemmentes volt, csak a szeme villogott a

sötétben. Ő volt az a mágus, aki megkérdőjelezte Raistlin erejét. Tasnak úgy tűnt, hogy Par-Salian ehhez az emberhez intézi szavait.

- Hét esztendővel ezelőtt megjelent előttem Paladine - révedt a homályba Par-Salian tekintete. - A hatalmas isten figyelmeztetett, hogy közeleg a rettenetes pillanat, amely elnyeli a világot. A Sötétség Királynője felébresztette a gonosz sárkányokat, és azt tervezte, hogy háborút hoz az emberekre és leigázza őket. „Válassz ki Rended tagjai közül egyet, aki segít majd legyőzni a Gonoszt”, mondta nekem Paladine. „Jól válaszsd meg ezt az embert, mert ő lesz a kard, mely eloszlatja a sötétséget. Nem mondhatod el neki, mit hoz a jövő, különben az ő és mások döntései örökös sötétségbe taszíthatják világodat.”

Par-Saliant dühös felkiáltások szakították félbe. Különösen a Feketeköpenyesek részéről. Az öreg mágus rájuk villantotta szigorú tekintetét. Ebben a pillanatban Tas érezte a gyengének és öregnek látszó bölcs hatalmát és fensőbbiségét.

- Igen, lehet, hogy a Tanács színe elé kellett volna hoznom az ügyet, de akkor azt hittem, mint ahogy most is azt hiszem, hogy ez a döntés csak rám tartozik. Jól tudtam, hogy a Tanács órákat töltene el vitatkozással, jól tudtam, hogy soha nem értenétek egyet. Meghoztam a döntésemet. Van köztetek olyan, aki kétségbevonja ezt a jogomat?

Tas visszafogta lélegzetét, szinte érezte, ahogy Par-Salian dühe végigsöpör a csarnokon. A Feketeköpenyesek morgolódva süllyedtek vissza kőszékeikbe. Az öreg mágus hallgatott egy pillanatig, majd visszafordult Caramonhoz és szigorú tekintete megenyhült.

- Raistlint választottam - mondta egyszerűen.

Caramon felnyögött.

- Miért? - akarta tudni.

- Megvolt rá a jó okom - válaszolta Par-Salian csendesen. - De nem magyarázhatom meg neked, legalábbis most nem. Ám annyit elárulhatok, hogy születésétől fogva megvolt a talentuma. És ez a legfontosabb. A mágikus erő mélyen gyökerezik a fivéredben. Tudtad azt, hogy az első naptól fogva, mikor Raistlin betette lábát az iskolába, a saját mestere félt és rettegett tőle? Hogyan taníthat valaki egy tanítványt, aki többet tud, mint maga a tanár. És a mágia talentuma mellett még értelmes is volt. Raistlin szelleme soha nem nyugodott. Kereste a tudást, válaszokat követelt. És bátor volt - talán még nálad is bátrabb. Életének minden egyes napján harcol a fájdalom ellen. Nem egyszer nézett szembe a halállal és legyőzte. Semmitől se fél, legyen az sötét vagy világos. A lelke pedig...

Par-Salian elgondolkodott egy pillanatra, majd folytatta.

- ...lelke pedig örök tűzben ég a hataloméhségtől és a tudásszomjtól. Nincs semmi, még a halálfélelem sem, ami megállíthatná őt, hogy céljához érjen. És tudom, hogy a célok, amiket követ, a világ javát szolgálhatnák, még ha ő a visszájára is akarja fordítani.

Par-Salian szünetet tartott. Mikor újra megszólalt, hangja szomorú volt.

- De először le kellett tennie a Próbát.

- Előre látnod kellett volna a dolgok kimenetelét - figyelmeztette a Vörösköpenyes. Hangja változatlanul nyugodt maradt. - Mindnyájan tudtuk, hogy a Vénség vár, lesi a megfelelő pillanatot...

- Nem volt más választásom! - csattant fel Par-Salian, kék szeme villámokat szórt. - Kezdtünk kifutni az időből, a világ kezdett kifutni az időből. A fiatalembernek keresztül kellett esnie a próbán, és meg kellett tanulnia amit megtanult. Nem késlekedhettem tovább.

Caramon egyikről a másikra bámolt.

- Tudtátok, hogy Raistra valamiféle veszély leselkedik, amikor ide hívtátok?

- Mindnyájan veszélyben vagyunk - felelte Par-Salian -, arra teremtették a próbát, hogy

kiszűrje azokat, akik veszélyesek lehetnek saját magukra, a Rendre és a világ ártatlanjaira.

Homlokához emelte kezét, és megdörzsölte a szemöldökét.

- Arról se feledkezzünk meg, hogy a Próba tanításra is szolgál. Reméltük, hogy megtaníthatjuk őt arra, hogy úrrá legyen indulatain és önző vágyain, reméltük, hogy meg tudjuk tanítani neki a szánalmat és megbocsájtást. És talán amiatt az olthatatlan vágy miatt, ami bennem égett, hogy tanítsam őt, követtem el a hibát. Megfeledkeztem Fistandantilusról.

- Fistandantilusról? - kérdezte Caramon összezavarodva. - Hogy érted azt, hogy megfeledkeztél róla? Abból amit mondtál, úgy tűnt, az öreg már rég halott.

- Halott? Neem. - Par-Salian arca elsötétült. - A robbanás, amely ezeket ölt meg a Törpék Háborújában - és pusztává tette a földet, mely még ma is elhagyatott és kihalt -, Fistandantilust nem ölte meg. Mágikus ereje elég hatalmas volt ahhoz, hogy legyőzze magát a Halált. A létezés egy másik síkjára távozott, egy olyan síkra, mely messze van innen, de nem túl messze. Azóta figyel, és csak az alkalomra vár, hogy egy olyan testet találjon, amely befogadja a lelkét. És megtalálta azt a testet - a fivérévét.

Caramon feszült csendben figyelt, arca halálsápadt volt. Szeme sarkából Tas látta Buput, ahogy óvatosan hátrálni kezd. Megragadta a törpelány kezét, és szorosan fogta, nehogy a halálra rémült mocsári törpe fejvesztve kimeneküljön a nagyteremből.

- Tudja valaki, hogy miféle egyezsége léptek ők ketten a próba során? Valószínűleg egyikőtök sem - mosolygott kesernyésen Par-Salian. - Én tudom. Raistlin ragyogóan csinálta, ám törékeny egészsége most is cserbenhagyta. Talán akkor is túlélte volna az utolsó próbát - az összechapást a sötételffel -, ha Fistandantilus nem segít neki. Talán nem.

- Segített neki? Ő mentette meg az életét?

Par-Salian megvonta a vállát.

- Csak ennyit tudunk, harcos! Nem mi voltunk azok, akik a bátyádnak ezt az arany bőrszínt adtuk. A sötételf egy tűzlabda varázslatot bocsájtott rá, és Raistlin túlélte. Ez persze teljességgel lehetetlen...

- De nem Fistandantilusnak - vágott közbe a Vörösköpenyes mágus.

- Nem - bólintott szomorúan Par-Salian. - Fistandantilusnak valóban nem. Már sokat töprengtem ezen a dolgon, de nem voltam képes megoldani. A világ eseményei a végkifejlethez közeledtek. A fivéred egyedül volt, amikor a Próbára érkezett. Többen jelentkeztek persze, de csak őt fogadtuk el. És igazam is lett.

Par-Salian gyors, győzedelmes pillantást vetett a félkörben ülőkre.

- Mert erős volt a mágiája. Ki más lett volna képes hatalmat szerezni a sárkánygömb fölött évekig tartó, hosszú tanulás nélkül?

- Persze más a helyzet akkor - jegyezte meg a Vörösköpenyes mágus -, ha valaki segít neki, aki már évekig tanulmányozta.

Par-Salian felvonta a szemöldökét, de nem válaszolt.

- Na tisztázzuk csak ezt! - mondta Caramon, és fenyegetően nézett a Fehérköpenyes mágusra. - Ennek a Fistandantilusnak... hatalma van Raistlin fölött? Tehát ő tette Raistot Feketeköpenyessé!

- A fivéred maga döntött - csattant fel élesen Par-Salian -, mint ahogy azt a többi mágus is teszi.

- Ezt nem hiszem el! - kiáltotta Caramon. - Raistlin sose döntött volna így! Hazudsz! Mind hazudtok! Megkínóztátok a testvéremet, aztán valamelyik öreg varázsló megszerezte azt, ami még maradt belőle!

Caramon szavai végigdübörögtek a termen, úgy tűnt, még az árnyékok is rémülten remegnek.

Tas látta, hogy Par-Salian komoran nézi a harcost, és a surranó behúzott nyakkal várta a varázslatot, amely megsüti Caramont, mint egy töltött csirkét. De az nem jött. Egyedüli hang, ami hallatszott, csak a harcos zihálása volt.

- Vissza fogom szerezni - szólalt meg végül Caramon, szemében könny csillogott. - Ha ő képes arra, hogy visszamenjen az időben és találkozzon ezzel az öreg mágussal, én is meg tudom tenni. Ti vissza tudtok küldeni engem. És ha megtalálom ezt a Fistandantilust, akkor megölöm. És akkor Raist végre...

Nyelt egy nagyot és megpróbálta összeszedni magát.

- ...és ő újra a régi Raist lesz. És el fogja felejteni ezt a sületlenséget, ezt a Sötétség Királynője-dolgot... meg hogy Isten akar lenni meg minden.

A félkörben ülők között teljes volt a zűrzavar. Dühösen hadonászva össze-vissza kiabáltak.

- Lehetetlen!... Ez megváltoztatná a történelmet!...Túl messzire mentél, Par-Salian!

A Fehérköpenyes mágus felállt, és egyenként szembenézett a többi varázslóval. Tas szinte érezte a köztük zajló villámgyors, néma szóváltást.

Caramon megtörölte a szemét és dacosan tekintett a mágusokra. Lassan mindenki visszaült a helyére. De Tas látta az ökölbe szorult kezeket, a továbbra is kétkedő arcokat és a dühös pillantásokat. A Vörösköpenyes mágus fél szemöldökét felvonva, elgondolkodva nézett Par-Salianra. Par-Salian még egy utolsó, gyors pillantással végigtekintett a Tanácson, mielőtt Caramonhoz fordult volna.

- Ajánlatodat megfontoljuk. Sikerülhet. Erre bizonytal nem számít...

Dalamar hangosan felnevetett.

13. FEJEZET

- Még hogy nem számít rá? - Dalamar addig nevetett, amíg bírta szusszal. - Egyenesen erre vár!

Caramonra mutatott és így folytatta.

- Gondoljátok, hogy ez a nagydarab ökor magától talált ide? Mit gondoltok, ki küldte a sötétség azon teremtményeit, akik Tanist a Félelmet és Lady Crysaniát üldözték - üldözték, ámde mégse kapták el őket. Meg azt a találkozást a Halállovaggal, melyet a nővére szervezett meg és amely romba dönthette volna a terveit, Shalafim még azt is a saját javára fordította. Kétségtelen, hogy ti, ostobák, vissza fogjátok küldeni Lady Crysaniát az időben az egyetlen személyhez, aki képes őt meggyógyítani, a Papkirályhoz és követőikhez. El fogjátok őt küldeni - épp időben ahhoz, hogy Raistlinnal találkozzék. És mintha ez nem lenne elég, a nővel együtt elkülditek neki ezt az embert is, a saját fivérét, hogy legyen testőre is. Hát éppen ez az, amit Shalafi akar.

Tas látta, amint Par-Salian karomszerű ujjai megragadják kőszékének hideg karfáját, és az öreg varázsló kék szeme veszélyesen megvillan.

- Épp elég ideje tűrjük már a sértegetéseidet, Dalamar - horkant fel. - Kezdem azt hinni, hogy hűséged a te Shalafidhoz kissé eltúlzott. És ha ez így van, a Tanács többé már nem látja hasznodat.

Dalamar, akit teljesen hidegen hagyott ez a fenyegetés, elmosolyodott.

- Az én Shalafim... - ismételte halkan és felsóhajtott. Törékeny testét enyhe remegés rázta meg, s összefogva mellén a szétszakadt köpenyt, csendesen lehajtotta a fejét. Suttogva, szinte magának folytatta.

- Csapdába rekedtem köztetek, egyedül vagyok, éppúgy ahogy ő akarta. Már magam sem tudom, kit szolgálok, ha egyáltalán szolgálok valakit.

Fölemelte a fejét és sötét szemének űzött tekintetétől összeszorult Tas szíve.

- De egyvalamit tudok. Ha bárki közületek megpróbál belépni a Toronyba, amíg ő távol van, megölöm. Ennyivel tartozom neki. De ugyanakkor magam is épp annyira félek tőle, mint ti. Segítek nektek, ha tudok.

Par-Salian szorítása a karfán enyhült, de továbbra is komoran figyelte Dalamart.

- Lehet, hogy nem értettem egész pontosan, miért mondta el Raistlin neked a terveit. Biztosnak kellett lennie abban, hogy megpróbálunk tenni majd valamit az ellen, hogy kielégíthesse rémítő becsvágát.

- Mert rátok is, csakúgy, mint rám, akkor csap le, amikor csak akar - jelentette ki Dalamar. Teste hirtelen görcsbe rándult, arca elsápadt a fájdalomtól és kimerültségtől. Par-Salian apró mozdulatára egy szék tűnt elő a semmiből. A sötételf lerogyott rá.

- Nem tehettek mást, minthogy az ő terveit követitek. Vissza kell küldenetek az időben ezt az embert a nővel együtt. Mert csak így sikerülhet, amit akar.

- ...és mert ez az egyetlen mód, hogy megállítsuk őt - fejezte be a mondatot Par-Salian nyugodtan. - De nem értem, hogy miért éppen Lady Crysania. Mi érdeke fűződhet valakihez, aki ennyire tiszta, ennyire jó.

- ...és ennyire hatalmas vágott közbe Dalamar kesernyés mosollyal. - Azokból az anyagokból, amit képes volt összegyűjteni Fistandantilus megmaradt írásai közül, azt olvasta ki, hogy szüksége lesz egy papra, aki vele tart, hogy szembenézzen a rémisztő Királynővel. És csupán a Jó papjainak van elég hatalma ahhoz, hogy dacoljon a Királynővel és kinyissa a Sötét Ajtót. Ne higgyétek, hogy Lady Crysania volt az első, akit Shalafi kiválasztott. Voltak bizonytalan tervei arról, hogy magát a haldokló Elistant használja fel, de a részleteket nem ismerem pontosan. Aztán megváltoztak a dolgok, és Lady Crysania szinte magától hullott az ölébe — úgyszólván szó szerint. Ez a lány jó, erős a hitében, és elég hatalmas...

- És úgy vonzza a Gonosz, mint molylepkét a gyertyaláng - dörmögte Par-Salian, mély sajnálattal pillantva Crysaniára.

Tas Caramont figyelte, és azon gondolkodott, hogy az óriás fölfogta-e csak a felét is annak, ami itt elhangzott. A harcos bizonytalan, zavarodott tekintettel nézett körbe, mintha nem lenne egészen biztos benne, hogy hol is van és kicsoda ő. Tas kétkedve csóválta a fejét. „Pont őt akarják visszaküldeni az időben?” - gondolta a surranó.

- Raistlinnak más okai is lehetnek, hogy mind a lányt, mind pedig a fivérét visszavárja az időben, azonkívül, amit itt kifejtettél - fordult a Vörösköpenyes Par-Salianhoz. - Még nem fedte föl az összes kártyáját. Annyit mond el nekünk - épp saját ügynökünkön keresztül -, ami csak ahhoz elég, hogy megzavarodjunk. Én azt mondom, húzzuk keresztül a számításait.

Par-Salian nem válaszolt, hanem felemelte a fejét és hosszú percekig tanulmányozta Caramont, szemében azzal a szomorúsággal, ami kétségbe ejtette Tast. Aztán az öreg mágus megrázta a fejét, leeresztette pillantását és elmélyülten tanulmányozni kezdte köpenyének redőit. Bupu nyöszörgött, mire Tas szórakozottan megpaskolta a hátát. „Miért nézett az öreg ilyen furcsán Caramonra?” - töprengett a surranó feszengve. Nyilván nem akarják a biztos halálba küldeni. De vajon nem épp ezt teszik-e, ha ebben az állapotban küldik oda, ilyen betegen, csüggedten és zavarodottan. Tas egyik lábáról a másikra állt, aztán ásított is egyet, de senki sem figyelt rá. Ez az egész beszélgetés különben is kezdett már unalmassá válni. Meg aztán éhes is volt. Ha már úgyis vissza akarják küldeni Caramont az időben, akkor tegyék ezt meg most.

Érzékeinek az a fele, amely Par-Saliant figyelte, hirtelen jelezte, hogy történik valami. Gyorsan összeterelte gondolatait, hogy értse, miről folyik a szó.

Éppen Dalamar beszélt.

- ...a lányt, aki az egész éjszakát a dolgozószobájában töltötte. Nem tudom, miről

beszéltek, de amikor a papnő hajnalban eltávozott, felkavartnak, és zavarodottnak látszott. „Lehet, hogy Paladine nem azért küldött, hogy megállíts engem, Lady Crysania, hanem azért, hogy segíts nekem?”, ezek voltak Raistlin búcsúszavai.

- És mit válaszolt a nő?

- Egy szót sem szólt - felelte Dalamar. - Úgy hagyta el a Tornyt és úgy vágott keresztül a Ligeten, mint aki nem lát és nem hall semmit.

- Én csak azt nem értem, miért kelt útra Lady Crysania, hogy felkeressen bennünket és a segítségünket kérje, hogy visszaküldjük őt az időben. Biztosnak kellett lennie abban, hogy egy ilyen kérést visszautasítunk - jelentette ki a Vörösköpenyes mágus.

- Én tudom, miért! - csipogta közbe Tas megint, mielőtt meggondolta volna magát.

Par-Salian most végre észrevette őt, ezúttal az összes varázsló rá figyelt. Minden fej felé fordult. Tas beszélt már kísértetekkel a Komor Erdőben, felszólt már a Fehér Kőnél tartott tanácskozáson, de most egy pillanatra visszariadt ettől a csendes, komoly hallgatóságtól. Elsősorban amiatt, amit mondani akart.

- Kérlek hát, Tasslehoff Fúróláb - unszolta nagyon udvariasan Par-Salian -, mondd el nekünk, amit tudsz. És akkor végre pontot tehetünk ennek az ülésnek a végére, és te is mehetsz vacsorázni.

Tas elpirult, azon tűnődve, hogy Par-Salian vajon a fejébe lát-e és úgy olvassa-e a gondolatait, mintha egy darab pergamenre írt szöveg volna.

- Igen, egy kis vacsora jólesne! De most... ööö... először Lady Crysaniáról.

Tas szünetet tartott, hogy összeszedje gondolatait, aztán belefogott a történetébe.

- Szóval nem vagyok egészen biztos benne, gondolom, ezt tudják. Csak azt a keveset tudom, amit össze bírtam rakni abból, amit itt-ott felcsipegettem. Hogy az elején kezdjem, akkor találkoztam Lady Crysaniával, amikor a barátomat, Tanist látogattam meg Palanthasban. Maguk ismerik őt? És Luranát? Az Aranytábornokot? Együtt harcoltam velük a Dárdaháborúban. Én segítettem megmenekülni Luranának a Sötétség Királynője elől. - A surranó kihúzta magát. - Éppen a nerakai Templomnál voltam, amikor...

Par-Salian szemöldöke még sosem emelkedett ilyen magasra. Erre Tas gyorsan témát váltott.

- Ööö... izé... majd máskor elmondom. Tehát találkoztam Lady Crysaniával Tanis házában, és hallottam, hogy azt tervezik, hogy Vigaszba utaznak és meglátogatják Caramont. Közben én... szerez... izé...találtam egy levelet, amit Lady Crysania írt Elistannak. Valószínűleg a zsebéből eshetett ki...

Par-Salian ajkai megremegtek, de sikerült megállnia, hogy elmosolyodjon.

- Elolvastam - folytatta Tas, aki most már élvezte a hallgatóság figyelmét. - Csak azért, hogy lássam, nem valami fontos dolog-e. Végül is az is lehetett volna, hogy már nincs rá szüksége. A levélben azt írta, hogy most már - várjunk csak, hogy is volt? - hogy „most már biztosabb vagyok benne, mint valaha, különösen a Tanisszal folytatott beszélgetésem után, hogy Raistlinben lakozik valami jó.” És hogy ez a valami „letérítheti őt a gonosz útról. Csak meg kell győzőm erről a varázslót.” Szóval, mivel láttam, hogy ez a levél fontos, visszaadtam Crysaniának. Nagyon hálás volt, hogy visszavittem neki. Észre sem vette, hogy elveszett.

Par-Salian ujjaival szorította le az ajkát, hogy féken tudja tartani jókedvét.

- Mondtam neki, hogy én sokat mesélhetnék Raistlinről, ha kíváncsi rá. Azt felelte, hogy nagyon szeretné, ezért minden történetet elmeséltem neki, ami csak eszembe jutott. Különösen az érdekelte, amiket Bupuról meséltem... Egyik este azt mondja nekem: „Ha megtalálnám azt a mocsári törpét, biztos meg tudnám győzni Par-Saliant, hogy még van rá remény, hogy visszaszerezzük őt.”

Ennél a mondatnál az egyik Feketeköpenyes mágus hangosan felhorkant. Par-Salian élesen ránézett, mire az csendben maradt. Ám Tas észrevette, hogy a legtöbben,

különösen a Feketeköpenyesek, mellük előtt haragosan összefonják a karjukat, és látta a szembe húzott csuklyák árnyékában villogó tekinteteket is.

- Ööö... én biztos... izé... én nem akartam senkit se megsérteni - dadogott Tas. - Én mindig mondtam, hogy Raistlinnak jobban áll a fekete... ahhoz az arany bőrszínéhez, meg minden. Én persze nem gondolom, hogy mindenkinek jónak kell lenni. Fizban - aki igazából Paladine, és mi nagyon jó barátok vagyunk - szóval Paladine és én... vagyis Fizban mondta, hogy egyensúlynak kell lennie a világban, és hogy mi az egyensúlyért harcolunk. Ami ugyebár azt jelenti, hogy kell lennie Feketeköpenyeseknek és Fehéréknek is.

- Értjük hogyan gondolod, surranó - nyugtatta meg Par-Salian kedvesen. - Testvéreink nem veszik sértésnek szavaidat. Dühük másnak szól. A világban nem mindenki olyan bölcs, mint a nagy Hírneves Fizban.

Tas megkönnyebbülten sóhajtott.

- Azért hiányzik néha. De hol is tartottam? Ja igen, Bupu. Szóval akkor támadt egy ötletem. „Talán ha Bupu elmondja a saját történetét, akkor a varázslók hinnének neked”, mondtam Lady Crysaniának. Ő egyetértett velem, én pedig felajánlottam, hogy megkeresem Buput. Nem voltam Xak Tsarothban, mióta Aranyhold megölte a fekete sárkányt, és amúgy is csak egy ugrásra volt onnan, ahol éppen akkor jártunk, és Tanis is azt mondta, hogy tetszik neki az ötlet. Valójában azt hiszem, örült, hogy nem lábatlankodok ott tovább.

- A Főpuffancs megengedte, hogy magammal vigyem Buput egy... izé... kis rábeszélés és néhány érdekes ajándéktárgy - amit a zsebemben találtam - után. Vigaszba vittem Buput, de Tanis addigra már eltűnt, és Lady Cysania sem volt ott. Caramon pedig... - Tas megállt, mert hallotta, hogy Caramon megköszörüli a torkát a háta mögött. - Caramon nem érezte túl jól magát, de Tika - ő Caramon felesége és szintén nagyon jó barátom -, szóval Tika mondta, hogy menjünk Lady Cysania után, mert Wayreth Erdeje egy elég szörnyű hely... persze nem úgy értem... de belegondoltak már abba, hogy ez a maguk Erdeje elég undok egy hely?... Úgy értem, nem túl barátságos... Tas szigorúan tekintett a mágusokra. - És azt sem tudom, helyénvaló-e az, hogy így össze-vissza csavarog. Szerintem ez túrhetetlen.

Par-Salian válla rázkódott a nevetéstől.

- Hát, szóval ennyit tudok - tanácsstalankodott Tas -, és most itt Van Bupu, majd ő...

A surranó megállt egy pillanatra és körülnézett.

- Hol van?

- Itt! - kiáltott mérgesen Caramon, előrángatva a mocsári törpét a háta mögül, ahova az ijedtében elrejtőzött. Amikor észrevette, hogy a figyelem rá irányul, a mocsári törpe felvisított és a padlóra zuhant, mint egy rongyoszsák.

- Azt hiszem jobb lesz, ha te mondd el a történetét - mondta Par-Salian Tasnak - persze csak ha azt is ismered.

- Igen - felelte Tas hirtelen elszomorodva. - Tudom, hogy mit akart elmondani vele Lady Cysania. Ez még a háború idején történt, amikor Xak Tsarothban voltunk. Azt a várost csak a mocsári törpék ismerik. De legtöbbjük, nem segített volna nekünk. Raistlin egyikükre bűbájvarázst bocsájtott - Bupura. Az elbűvölés nem éppen a legjobb szó arra, amit a törpelánnyal tett. Bupu, igazából, beleszeretett.

Tas szünetet tartott, sóhajtott, majd bűnbánó hangon folytatta.

- Azt hiszem, néhányan ezt furcsának találtuk, de Raistlin nem. Valóban kedvelte Buput, és egyszer még az életét is megmentette, mikor a sárkányfattyak megtámadtak bennünket. Nos, miután elhagytuk Xak Tsarothot, Bupu velünk jött. Egyszerűen nem bírta elhagyni Raistlint - Tas hangja elhalkult. - Egy este felébredtem és hallottam, hogy Bupu sír. Már éppen oda akartam menni hozzá, amikor láttam, hogy Raistlin is meghallotta a

sírását. A törpelánynak honvágya volt. Szeretett volna visszamenni az övéihez, de képtelen volt elhagyni Raistlint. Azt nem hallottam, mit mondott, de azt láttam, hogy a mocsári törpe fejére teszi a kezét. Aztán úgy tűnt, mintha valami fényes ragyogást látnék Bupu körül, és aztán Raistlin hazaeresztette. Olyan helyeken kellett átvágnia, melyeket félelmetes lények laktak, de én valahogy tudtam, hogy biztonságban ájtut. És így is lett - fejezte be Tas komolyan.

Egy pillanatig csönd volt, aztán mintha az összes mágus egyszerre kezdett volna beszélni. A Feketeköpenyesek a fejüket rázták. Dalamar megvetően felhorkant.

- A surranó csak álmodott - vágta oda ellenségesen.

- Ki hiszi azt el, amit egy surranó mond? - kiabált közbe valaki.

A Vörös- és Fehérköpenyes Rendek tagjai elgondolkozni látszottak, arcukra zavarodottság ült ki.

- Ha ez igaz - mondta egyikük - lehet, hogy rosszul ítéltük meg őt. Talán meg kellene ragadnunk ezt a lehetőséget, bár ez elég nehéz lesz.

Végül Par-Salian felemelt kézzel csendet intett.

- Elismerem, hogy kissé nehéz mindezt elhinnem. Nem mintha a te szavaidat vonnám kétségbe, Tasslehoff Fúróláb - tette hozzá halványan mosolyogva a megilletődött surranóra -, de mindnyájan úgy ismerjük népedet, mint Krynn legtöbbet beszélő és... ööö... leginkább túlzó lakóit. Számomra nyilvánvaló, hogy Raistlin egyszerűen búbáj alá vonta ezt a... teremtményt, hogy felhasználja...

Par-Salian nem tudta leplezni a hangjából kicsendülő undort.

- Nem vagyok teremtmény!

Bupu felemelte könnyáztatta, portól piszkos arcát a padlóról, és úgy pislogott körbe, mint egy vadmacska. Par-Salianra függesztve tekintetét felállt, nekilódult, majd keresztülesett a nyakában lógó tarisznyáján és hassal végigcsúszott a kövön. A rettenthetetlen mocsári törpe felkászálódott a padlóról és Par-Salian szemébe nézett.

- Én nem tudsz sok nagyhatalmas varázslókról - hadonászott koszos mancsával -, én nem tudsz semmitsemnem búbajos varázslatról. Én csak aztat tudsz, ebben van varázs...

Kotorászni kezdett a tarisznyájában, majd előhúzott egy döglött patkányt és meglengette Par-Salian felé.

- És én aztat is tudsz, hogy az ember, akit itt beszéltek nekemnek csinos.

A döglött patkányt keblére szorítva Bupu könnyel telt szemmel nézett Par-Salianra.

- A mások, a dagadt ember, meg a surrantó csinál nevetés Bupuról, úgy nézi nekemet, mint csúnya nagy bogárt.

Bupu a szemeit törölgette. Tas gombócot érzett a torkában, kisebbnek érezte magát még a bogárnál is. A törpelány halkan folytatta.

- Én tudsz, hogyan én néz ki. - Ragacsos kezeivel sebtiben megpróbálta lesimítani a ruháját, de csak azt érte el, hogy még jobban összekoszolta. - Én tudsz, én nem csinos, mint ez itt hölgy.

A mocsári törpe szipogott, keze fejébe törölte az orrát, majd felemelve a fejét farkasszemet nézett Par-Saliannal.

- De ő nem hív nekemet „teremtmény”, ő hív „kicsikém”... - és alig hallhatóan megismételte. - Kicsikém...

Egy pillanatig csendben elmerengett. Aztán egy harsogó sóhajjal megkönnyebbült.

- Én vele akart maradni, de mond nekemnek, „nem”. Mond ő sétál sötétnek most, és akarja nekemet biztosban legyen. És megsimogat nekemnek haját. - Bupu lehajtotta a fejét, mintha emlékezne. - És csinál jó meleget nekemnek. Itt bent. Aztán mond „Istenhozzád”, meg azt is „kicsikém”.

Bupu felnézett és körülhordozta pillantását a félkörben ülő mágusokon.

- Ő sose nevetett meg engem - mondta elszorult torokkal. - Soha!

Potyogtak a könnyei.

A teremben hosszú ideig csak a mocsári törpe szipogása hallatszott. Caramon kezébe temette az arcát, teljesen meghatódott. Tas lélegzete is kissé reszketett és zsebkendő után kotorászott. Néhány pillanat múlva Par-Salian felemelkedett kőtrónusáról és az előtte álló mocsári törpéhez lépett, aki gyanakodva rá-rácsuklott.

Az öreg varázsló széttárta kezét.

- Bocsáss meg nekem, Bupu - mondta komolyan -, ha megsértettelek. Be kell vallanom, hogy azokat a durva szavakat azzal a rejtett szándékkal mondtam, hogy eléggé felbosszantsalak ahhoz, hogy el merd mondani a történetedet. Csak így szerezhettünk bizonyosságot az igazságról.

Par-Salian Bupu fejére helyezte a kezét, arca fáradt és törődött volt, de ugyanakkor ujjongani látszott.

- Talán mégsem hibáztunk. Talán valóban van benne némi szájalom - dünnyögte maga elé, és gyengéden megsimogatta a mocsári törpe kócos haját. - Nem, Raistlin soha nem fog téged kinevetni, kicsim. Ő szeret téged és emlékszik rád. Ő megért téged, mert valaha őt is sokan kinevették.

Tas alig látott a könnyeitől, és hallotta, hogy Caramon is csendesen szipog mellette. A surranó hangosan belefújta orrát a zsebkendőjébe és előrement, hogy visszahúzza Buput, aki duzzadt szemét megpróbálta Par-Salian hófehér köpenyének szegélyébe törölni.

- Szóval ez volt az oka, hogy Lady Crysania útra kelt? - kérdezte Par-Salian Tas, amint az közelebb lépett hozzá. A mágus a mozdulatlan, fehér, hideg test felé fordult, amely szemfedővel letakarva feküdt, szemeit a homályra meresztve. - Talán azt remélte, hogy képes lesz újra meggyújtani a Jóság lángját, melyet mi sikertelenül próbáltunk fellobbantani?

- Igen - felelte Tas, aki hirtelen kellemetlenül érezte magát a mágus kék szemének átható pillantásától.

- És vajon miért akarta ő ezt ennyire? - kérdezte Par-Salian a surranó veséjébe látva.

Tas talpra rángatta Buput, odanyújtotta neki a zsebkendőjét, és próbálta nem észrevenni, hogy a törpelány olyan arccal néz rá, amiből nyilvánvaló, hogy fogalma sincs, mit kellene tennie ezzel az izével. Bupu végül ruhája szegélyébe fújta az orrát.

- Ööö... szóval... Tika azt mondta... - Tas elhallgatott, belepirult.

- Mit mondott Tika? - kérdezte halkan Par-Salian.

- Tika aszonta - Tas nyelt egyet -, Tika azt mondta... hogy azért...azért mert... mert szerelmes Raistlinba, na!

Par-Salian bólintott. Tekintete Caramonra vándorolt.

- És veled, az ikertesvérevel, veled mi a helyzet? - kérdezte váratlanul.

Caramon felkapta a fejét és zavartan nézett a mágusra.

- Te is szereted még? Azt mondtad, visszamennél, hogy elpusztítsd Fistandantilust. A veszély, mellyel szembe kell nézned, hatalmas. Eléggé szereted a fivéredet ahhoz, hogy nekivágj ennek a veszélyes útnak? Kockára tennéd érte az életed, mint ez a hölgy tette? Ám mielőtt válaszolsz, ne feledd, hogy nem azért utazol vissza a múltba, hogy megmentsd a világot. Azért mész vissza, hogy megments egy lelket, semmi többet. De nem is kevesebbet.

Caramon ajka megmozdult, de hang nem hagyta el. Arca örömtől fénylett, valami belső boldogságtól. Csak arra volt képes, hogy beleegyezően bólintson. Par-Salian arccal az összegyűlt Tanács felé fordult.

- Meghoztam döntésemet - kezdte.

Az egyik Feketeköpenyes felemelkedett és hátrahajtotta a csuklyáját. Tas látta, hogy ez az a mágusnő, aki őt idehozta. Az asszony szemében düh izzott. Gyors, félresöpör

mozdulatot tett a kezével.

- Megvétőzzuk ezt a döntésedet, Par-Salian - zengte mély hangon -, és te is tudod, hogy akkor nem mondhatod el a varázslatot.

- A Torony Mestere egyedül is elmondhatja a varázslatot, Ladonna - felelte Par-Salian dühösen. Ez a hatalom minden Mesternek birtokában van. Így Raistlin is felfedezte ezt a titkot, amikor a Torony Mesterévé vált Palanthasban. Nincs szükségem sem a Vörös, sem a Fekete segítségére.

Felháborodott moraj hallatszott a Vörösköpenyesek felől, többen átpillantottak a Feketeköpenyesekhez és cinkosan összebólintottak velük. Ladonna elmosolyodott.

- Valóban, Nagy Bölcs, tudom. Igazad van. Nincs szükséged ránk, hogy elmondd azt a varázslatot, de máskülönben igen. Szükséged van az együttműködésünkre, a csendes együttműködésünkre. Különben varázslataink árnyéka oly magasra tör, hogy kioltja a Fehér Hold fényét. És akkor neked véged.

Par-Salian arca megmerevedett és elszürkült.

- És mi lesz ennek a nőnek az életével? - kérdezte és Crysaniára mutatott.

- Mit számít nekünk Paladine papnőjének élete? - legyintett megvetően Ladonna. - A mi felelősségünk ennél sokkal nagyobb, de ezt nem szokás mások előtt megtárgyalni. Küldd el ezeket és beszéljük meg négyszemközt.

Ujjával Caramonékra bökött.

- Azt hiszem, ez ésszerű javaslat - mondta a Vörösköpenyes mágus kimérten. - Vendégeink éhesek és kimerültek, és a mi kis családi perpatvarunkat bizonyára roppant unalmasnak találják.

- Helyes - bólintott rá Par-Salian gondolkodás nélkül. Ám Tas észrevette a Fehérköpenyes mágus haragját, amikor az feléjük fordult. - El vagytok bocsájtva.

- Várj! - kiáltotta Caramon. - Követelem, hogy maradhassak. Én...

A nagydarab férfi torkára forrt a szó. Eltűnt a csarnok, a mágusok, a kőszékek. Caramon a falnak beszélt. Tas kicsit szédülve körülnézett. Caramon, ő és Bupu egy barátságos szobában álltak, amely olyan volt, mintha az Utolsó Otthon fogadóban lett volna. Tűz pattogott a kandallóban, kényelmes ágyak álltak az egyik végében. A kandalló melletti asztal roskadásig meg volt rakva étellel. Friss kenyér és rostonsült hús illata terjengett, hogy szájukban összefutott a nyál. Tas örömeiben felsóhajtott és azt suttogetta.

- Azt hiszem ez a leggyönyörűbb hely az egész világon!

14. FEJEZET

Az öreg, fehér köpenyes mágus a dolgozószobájában ült, amely nagyon hasonlított Raistlinéhez a palanthasi Toronyban, kivéve, hogy a Par-Salian polcain sorakozó könyvek bőrkötése fehér színű volt. A borítókat díszítő ezüstrúnák csillogtak a pattogó tűz fényében. Ha belépne ide valaki, a szobát melegnek és zsúfoltnak találná. Ám Par-Salian, akit már az idős kor csontig ható hidege hűtött, jól érezte magát a szobában.

Asztalánál ült a lángokba meredve. Tűnődéséből halk kopogtatás riasztotta fel. Sóhajtvá válaszolt.

- Lépj be!

Egy fiatal, Fehérköpenyes mágus tanonc nyitotta ki az ajtót, és illő tisztelettel meghajolva oldalt lépett a Feketeköpenyes érkező elöl, aki szóltanul fogadta a hódolatot. A fekete alak félig hátrtolta kámzsáját, belépett Par-Salian szobájába, és megállt az ajtóban. A mágusinas halkan betette mögötte az ajtót, magára hagyva a két Rend főnökét.

Ladonna gyors, átható pillantással felmérte a szobát, melynek legnagyobb része sötét

homályba veszett, mivel a kandalló tüze volt az egyetlen fényforrás. Még a függönyöket is behúzták, kirekesztve a holdak hátborzongató ragyogását. Ladonna fölemelte a kezét és néhány halk szót mormolt. A szobában néhány tárgy körvonala természetellenes vörös fénnel kezdett világítani, mutatva, hogy mágikus kellékek; egy falnak támasztott mágusbot, egy kristályprizma Par-Salian asztalán, egy ágas gyertyatartó, egy hatalmas homokóra és a gyűrűk az öreg mágus ujjain. Úgy tűnt, Ladonna, nem tartja veszélyesnek ezeket, egyszerűen csak számba veszi őket. Elégedetten bólintott és letelepedett az egyik asztal melletti székre. Par-Salian barázdált arcán halvány mosoly jelent meg, ahogy a nőt figyelte.

- Biztosíthatlak, hogy nem leselkednek rád túlvilági teremtmények a sarokból, Ladonna - jelentette ki fanyarul az öreg varázsló. - Ha el akartalak volna üzni e helyről, már rég megtehettem volna, kedvesem.

- Mikor még Fiatalok voltunk? - Ladonna leeresztette csuklyáját. Bonyolult fonatokba rendezett hamuszürke haj keretezte arcát, szépségét csak még jobban kihangsúlyozták a finom ráncok, melyek - mintha egy ügyes kezű művész rajzolta volna - kiemelték a varázslónő intelligenciáját és sötét bölcsességét. - Az lett volna csak a küzdelem, Nagy Bölcs!

- Hagyjuk a témát, Ladonna - mondta Par-Salian. - Túl régóta ismerjük már ehhez egymást.

- Bizony régóta és jól ismerjük egymást, Par-Salian - mosolygott Ladonna és a tűzbe révedt. - Nagyon jól.

- Visszamennél-e a fiatal korodba, Ladonna? - kérdezte Par-Salian.

A nő hallgatott egy pillanatig, majd felnézett a másikra és vállat vont.

- Hogy földadja a hatalmat, bölcsességet és jártasságot? Ugyan miért? Forróvérűségért? Nem valószínű, kedvesem. És te?

- Húsz évvel ezelőtt én is ugyanezt válaszoltam volna - felelte Par-Salian, és megdörgölte halántékát. - De most... ki tudja?

- Nem azért jöttem, hogy a múlton elmélkedjünk, bármily kellemes is ez nekem - mondta Ladonna torkát köszörülve. Hangja hirtelen kemény lett és rideg. - Azért jöttem, hogy ellenezzem ezt az örültséget.

Előredőlt, szeme szikrázott.

- Remélem nem gondolod komolyan, Par-Salian. Még te sem lehetsz ennyire lágy szívű és féleszű, hogy azt az ostoba embert visszaküldöd, hogy próbálja megállítani Fistantilust! Gondolj a veszélyre! Megváltoztathatja a történelmet! Létünk szűnhet meg miatta!

- Ugyan, Ladonna, gondolkodj! - csattant fel Par-Salian. - Az idő olyan, mint egy nagy hömpölygő folyó, nagyobb és szélesebb bármilyen folyamnál. Dobj egy kavicsot a rohanó vízbe! Megáll-e emiatt a víz? Változik-e a folyás iránya? Természetesen nem. A kavics talán vet egy-két hullámot a víz felszínén, de aztán elsüllyed. A folyó pedig tovább folytatja útját az örökkévalóság felé.

- Mit beszélsz? - kérdezte Ladonna, miközben gyanakodva figyelte Par-Saliant.

- Azt, hogy Caramon és Cysania csak kavicsok, kedvesem. Nem befolyásolják jobban az időt, mint két szikla, melyeket Thon-Tsalarianba vetettek. Csupán csak kavicsok... - ismételte.

- Dalamar szerint alábecsüljük Raistlint - vágott közbe Ladonna. Nagyon biztos kell legyen a dolgában, különben nem vállalná a kockázatot. Nem esett a feje lágyára, Par-Salian.

- Természetesen tudja a varázslatot. Ez ellen nem tehetünk semmit. De mit sem ér számára ez a mágia a papnő nélkül. Szüksége van Cysaniára. - A Fehérköpenyes mágus felsóhajtott. - Emiatt kell visszaküldenünk őt a múltba.

- Nem látom értelmét...

- A nőnek meg kell halnia, Ladonna! - horkant föl – Par-Salian. - Megidézsek neked egy látomást? Abba a korba kell őt visszaküldenünk, amikor az összes pap eltűnik a föld felszínéről. Raistlin szerint ezt kell tennünk. Nincs más választásunk. Ahogy ő maga mondta, ez az egyetlen lehetőség, hogy megakadályozzuk a terveit. Ebben reménykedik... és ettől fél leginkább. Magával kell vinnie a lányt a Kapuhoz, de úgy, hogy az önként tartson vele. Épp ezért megingatta hitében és kiábrándította olyannyira, hogy Crysania a végén együttműködik vele.

Par-Salian ingerülten legyintett.

- Csak az időnket vesztegetjük. Raistlin reggel indul. Azonnal cselekednünk kell.

- Akkor tartsuk itt a papnőt! - mondta megvetően Ladonna. - Ez elég egyszerűnek tűnik.

Par-Salian a fejét rázta.

- Raistlin egyszerűen visszafordulna érte. És addigra már a kezében lesz a varázslat. Elég hatalma lesz ahhoz, hogy megtegye, amit akar.

- Öljük meg!

- Már megpróbáltuk, de nem sikerült. Különben sem tudnád őt megölni, még a te mágikus hatalmaddal sem, ha Paladine védelme alatt áll.

- És ha az isten megakadályozza, hogy visszamenjen?

- Nem. Az általam megidézett jóslat semleges volt. Paladine ránk bízta a döntést. Crysania itt csak vegetál, és állapota nem is fog változni, mivel az élők között senkinek sincs akkora hatalma, hogy fölélessze. Talán Paladine azt akarja, hogy egy olyan korban és helyen haljon meg, ahol halála értelmet kap, és így beteljesedhet sorsa.

- Tehát a pusztulásba küldöd - dünnyögte Ladonna, és meghökkenten meredt Par-Salianra. - Vörös vér fogja bemocskolni a fehér köpenyed, öreg barátom.

Par-Salian az asztalra csapott, arca eltorzult a szenvedéstől.

- A fenébe is, egyáltalán nem élvezem ezt az egészet. Mégis mit tehetnék? Nem látod, milyen helyzetben vagyok? Ki most a Feketeköpenyesek főnöke?

- Én - válaszolta Ladonna.

- És vajon ki lesz, ha az ő számítása válik valóra?

A Feketeköpenyes a szemöldökét ráncolta és hallgatott.

- Pontosan. A napjaim meg vannak számlálva, Ladonna. Ezzel tisztában vagyok. De a képességeim még mindig jók, talán jobbak, mint valaha. Ám minden reggel, mikor felébredek, belém nyilall a félelem. Ez lesz vajon a napja, hogy kudarcot vallok? Ha nem sikerül felidézniem egy varázsszót, megremegek. Tudom, hogy egy nap nem fognak eszembe jutni majd a megfelelő szavak. - Lehunyta a szemét. - Fáradt vagyok, Ladonna, nagyon fáradt. Semmi mást nem akarok csinálni, csak itt ülni, ebben a szobában, közel a meleg tűzhöz és leírni ezekbe a könyvekbe a tudást, amit hosszú évek során gyűjtöttem. De most még nem merek visszavonulni, mert tudom, ki venné át a helyemet.

Az öreg mágus felsóhajtott.

Én akarom kiválasztani az utódomat, Ladonna - mondta halk hangon. - Nem engedem, hogy úgy csavarják ki a kezemből a pozíciomat! Ebben a dologban én sokkal többet kockáztatok, mint bármelyikőtök.

- Nem hinném - válaszolta Ladonna a tűzbe bámulva. - Nem fog sokáig fennmaradni a Tanács, ha ő győztesen tér vissza. Mindannyian a szolgálói leszünk.

Keze ökölbe szorult.

- Még mindig ellene vagyok, Par-Salian. Túl nagy a veszély. Hadd maradjon itt a lány, és hadd tanuljon Raistlin Fistandantilustól! Tárgyalhatunk vele akkor is, ha majd visszatért. Természetesen sokat tud, de még évekbe fog telni, amíg magáévá teszi mindazt a tudást, ami Fistandantilus birtokában volt, amikor meghalt. És mi felhasználhatjuk ezt az időt arra, hogy felkészüljünk ellene. Mi is...

Halk neszezés hallatszott a szoba sötétjéből. Ladonna összerezsent és megfordult, kezét azon nyomban köpenye rejtett zsebébe csúsztatta.

- Nyugalom, Ladonna - szólalt meg egy halk hang. - Nem kell, hogy energiádat védővarázslatra pazarold. Nem vagyok túlvilági lény, ezt már Par-Salian is mondta.

Az alak belépett a tűz fénykörébe, vörös köpenye halványan ragyogott.

Ladonna sóhajtva dőlt hátra, ám szemében olyan düh szikrázott, amittől egy tanonc riadtan hőkölt volna vissza.

- Nem, Justarius - felelte hűvösen - még nem vagy túlvilági lény. Tehát sikerült elrejtőznöd előlem! Milyen ügyes lettél, Vörösköpenyes!

Megfordult székében és megvető pillantást vetett a Fehérköpenyes mágusra.

- Tényleg kezdesz megöregedni, ha már ahhoz is segítségre van szükséged, hogy velem tárgyalj!

- Biztos vagyok benne, hogy Par-Saliant is éppúgy megleptem, ahogy téged, Ladonna - jelentette ki Justarius. Köpenyébe burkolódzva előresétált, és leült egy székre Par-Salian asztala mellett. Járás közben sántított, bal lábát húzta egy kicsit. Nem Raistlin volt az egyetlen mágus, aki megsérült a Próba során.

- Bár meg kell hagyni, hogy a Nagy Bölcs igencsak sokat fejlődött érzelmei eltitkolásában - fűzte hozzá mosolyogva.

- Tudtam, hogy itt vagy - szólt halkán Par-Salian. - Ennél azért jobban ismerhetnél, barátom.

Justarius vállat vont.

- Nem számít. Érdekel, hogy mi mondanivalód van Ladonna számára...

- Ezt én is szintúgy mondhatom.

- Valószínűleg kevésbé. Én nem ellenkeztem volna, mint ő. Én már a kezdetektől fogva egyetérték veled. De ez azért van, mert te és én ismerjük az igazságot.

- Miféle igazságot? - emelte fel a hangját Ladonna. Egyik mágusról a másikra pillantott, szeme tágra nyílt dühében.

- Meg kell mutatnod neki - biztatta a Vörösköpenyes változatlanul halk hangon. - Másképp nem tudjuk meggyőzni. Tárd föl előtte a veszély igazi nagyságát!

- Nem vagyok kíváncsi semmire! - felelte remegő hangon Ladonna. Semmit sem hinnék el abból, amit ti ketten kieszeltetek...

- Akkor hadd csinálja ő - vetette fel Justarius és megvonta a vállát.

Par-Salian összevonta szemöldökét, aztán fejét csóválva a nő elé tolta az asztalon álló kristályprizmát és a sarokba mutatott.

- Az a varázspálca Fistandantilusé volt, a legnagyobb, leghatalmasabb mágusé. Idézz látomást, Ladonna! Vizsgáld meg a pálcát!

Ladonna tétován megérintette a prizmát, tekintete gyanakodva ugrált Par-Salianról Justariusra, majd vissza.

- Gyerünk! - sürgette az öreg varázsló. - Nem nyúltam még hozzá.

Értetlenül vonta fel szürke szemöldökét.

- Tudod, hogy nem vagyok képes hazudni neked, Ladonna.

- Attól másoknak még hazudhatsz - szólt közbe halkán Justarius.

Par-Salian ingerült pillantást vetett a Vörösköpenyes mágusra, de nem válaszolt.

Ladonna hirtelen elhatározással megragadta a kristályt. Szeméhez emelte és kemény, pattogó szavakat kezdett mormolni. Szívárványszínű fény tört elő a prizmából, és a dolgozószoba távoli, sötét sarkába vetült a falnak támasztott egyszerű fabotra. A kristályból kiindulva a szívárvány szétterült, hogy magába ölelje az egész botot, aztán megremegett, kavargó színeiből kirajzolódott a bot tulajdonosának vibráló képe.

Ladonna hosszú pillanatokig bámult a képre, aztán lassan leeresztette a prizmát. Azon nyomban, ahogy a figyelve másfelé fordult, a kép eltűnt, a szívárványfény kihunyott. A nő

arca sápadt volt.

- Nos, Ladonna - kérdezte csendesen Par-Salian egy perc múlva. - Igazunk volt?

- Hadd lássam az Időutazó varázsszavakat! - válaszolt feszült hangon.

Par-Salian türelmetlenül intett.

- Tudod, hogy ez lehetetlen, Ladonna! Csak a Torony Mestere ismerheti a varázst...

- Jogom van, hogy legalább a leírást lássam! - replikázott hűvösen a Feketeköpenyes. - Takard el előlem az ehhez szükséges eszközöket és a szavakat, ha úgy gondolod. De látnom kell a várható eredményt.

Arca megkeményedett.

- Bocsáss meg, ha nem bízom benned, öreg barátom, mint valaha réges-rég. De úgy tűnik a köpenyed éppolyan szürke lett, mint a hajad.

Justarius mosolygott, mintha mulattatná, amit hall. Par-Salian bizonytalanul üdögélt egy darabig.

- Holnap reggel, barátom - dűnnyögte Justarius.

Az öreg mágus dühösen emelkedett föl. Köpenye alá nyúlva előhúzott egy ezüst kulcsot, mely ezüstláncon lógott a nyakában. Ezt a kulcsot csak az Ősmágia Tornyának Mestere használhatta. Valaha öt darab volt belőle, mostanra csak kettő maradt. Par-Salian az asztal közelében álló gazdagon díszített ládába illesztette a kulcsot, miközben mindhárom mágus csendben azon töprengett, hogy talán ugyanezt teszi Raistlin - akár épp ebben a pillanatban - a saját kulcsával, és talán épp egy ugyanilyen ezüstszerű varázskönyvet emel ki. Talán épp ugyanazokat a lapokat forgatja lassan, áhítattal, miközben szeme azokat a varázsszavakat vizsgálja, amiket csak a Torony Mesterei ismerhetnek.

Par-Salian előbb elkántálta az előírt szavakat, amiket csak a Mesterek tudhatnak, majd, kinyitotta a könyvet. Ha nem ő lenne a Torony Mestere, a mátrikula most eltűnt volna a kezéből. A megfelelő oldalhoz érve fölemelte a prizmat, majd a lap fölött tartva ugyanazokat a kemény, pattogó szavakat mormolta, amiket az előbb Ladonna.

Szivárvány tört elő a kristályból, és beragyogta a lapot. Par-Salian parancsára a fény rávetítődött a szemközti csupasz falra.

- Nézd - szólt Par-Salian, hangjában még mindig fojtott düh remegett. - Ott, a falon. Olvasd a varázsigé leírását.

Ladonna és Justarius a fal felé fordult, hogy elolvassák a prizma által kivetített szöveget. Ebből azonban egyikük sem tudta volna megfejteni, hogy milyen komponensek és varázsszavak szükségesek. Azok a részek, vagy az öreg mágus, vagy pedig a varázsigé miatt érthetetlennek tűntek.

Ám a varázslat leírása tisztán kivehető volt.

Időutazást tehetnek a múltba az elfek, emberek és orkok, mivel ezeket a fajokat az istenek teremtték az idő kezdetén, és az utazás ennek keretein belül történhet. Nem használhatják a varázslatot törpék, gnómok vagy surranók, mivel ezen fajok létrejötte balesetből ered, előre nem látható okok miatt következett be. (Lásd Gargath Szürke Kövét a G függelékben.) Bármely, ezen fajokhoz tartozó személyek utazásának komoly következményei lehetnek az időre, jöllehet ennek pontos hatásai ismeretlenek. (Par-Salian reszketeg kézírásával a tiltott fajok közé beszúrta még a „sárkányfattyak” szót is.)

Íme a veszélyek, melyekkel a varázslat megidézőjének a művelet előtt tisztában kell lennie. Ha a varázslat alkalmazója meghal, míg odaát van a múltban, akkor ennek semmiféle következménye nincs a jövőre nézve, mert ez olyan, mintha a jelenben halt volna meg. Halála nincs hatással sem a múltra, sem a jelenre, sem pedig a jövőre, kivéve, ha egyébként is befolyásolta volna ezeket. Ezért nem szükséges erőnket védővarázslatokra pazarolni.

A varázsigé alkalmazója semmilyen módon nem változtathatja meg, vagy nem

befolyásolhatja a múltban történeteket. Ezért ezt a varázslatot csak tanulásra szabad felhasználni. Ez volt elkészítésének célja is. (A szöveget egy újabb megjegyzéssel egészítették ki, a kézírás ezúttal sokkal régebbi volt, mint Par-Salian jegyzetei a lap szélén.) „Nem lehet megakadályozni a Pusztulást. Nagy árat fizettünk ezért a tudásért, bánatunk végtelen. Nyugodjon lelke Paladine kebelén.”

- Szóval ez történt vele! - suttogta meglepetten Justarius. - Jól eltitkolták!

- Őrültek voltak, hogy egyáltalán megpróbálták - mondta Par-Salian. - De üzte őket a kétségbeesés.

- Mint ahogy minket is - fűzte hozzá Ladonna keserűen. - Nos, folytatódik még?

- Igen, a következő oldalon - felelte a Fehérköpenyes varázsló.

Ha a varázslat alkalmazója mást küld vissza (az előző oldalon felsorolt faji megkötések figyelembe veendő), a visszaküldött egyént megfelelő varázseszközzel kell ellátni, ami szükség esetén működésbe hozható, így az időutazó visszatérhet saját korába. Egy ilyen varázstárgy leírását és elkészítését a következő...

- Satöbbi, satöbbi... - mondta Par-Salian. A szivárványszínű vibrálás eltűnt, felszívódott a mágus kezébe, ahogy ujjait a prizma köré fonta. - A többi rész már egy ilyen tárgy leírásával foglalkozik. Van nálam egy nagyon régi darab. Majd odaadom Caramonnak.

A harcos nevének hangsúlyozása önkéntelen volt, a másik kettő mégis felfigyelt rá. Ladonna elfintorodott, (kezével öntudatlanul babrálta fekete köpenyét. Justarius a fejét csóválta. Par-Salian ráébredve szavainak értelmére, lesüllyedt a székében, arcán szomorúság tükröződött.

- Szóval Caramon egymaga fogja használni? - kérdezte Justarius. - Azt értem, hogy miért küldjük vissza Crysaniát. Mennie kell, hogy soha ne térjen vissza. De mi a helyzet Caramonnal?

- Caramon az én jóvátételem sóhajtott - Par-Salian anélkül, hogy fölneézett volna. Szemét kezére szegezte, mely reszketve pihent a nyitott varázskönyvön. - Azért indul útnak, hogy megmentsen egy lelket, ezt mondtam neki. De nem a testvéréét.

Par-Salian föltekintett, szeme tele volt fájdalommal. Justariusra, majd Ladonnára nézett. Nem volt szükségük szavakra.

- Az igazság elpusztíthatja - szólalt meg a Vörösköpenyes mágus.

- Már csak kevés dolog maradt, amit még elpusztíthatunk, ha engem kérdeztek - jegyezte meg Ladonna hűvösen, és felemelkedett. Justarius is felkelt, egy pillanatra megingott, ahogy sánta lábára állt, de hamar visszanyerte egyensúlyát.

- Addig, amíg meg nem szabadulsz Crysaniától, nem érdekel, hogy mit csinálsz azzal az emberrel, Par-Salian - folytatta a nő. - Ha hiszel abban, hogy ez majd lemossa a vért a köpenyedről, hát segítsd őt, minden eszközzel.

A nő arcán zord mosoly jelent meg.

- Bizonyos szempontból ezt egész mulatságosnak találom. Talán azért, mert öregszünk, de egyre jobban hasonlítunk, ugye, kedvesem?

- Azért maradnak különbségek, Ladonna felelte Par-Salian gúnyosan mosolyogva. - Csupán a tiszta, éles határvonal kezd elmosódni. Ez azt jelenti, hogy a Feketeköpenyegesek egyetértének majd döntéssel?

- Úgy tűnik, nincs más választásunk egyezett bele rezzenéstelenül Ladonna. - Ha pedig tévednél...

- ...élvezd a bukásomat - felelte Par-Salian kényszeredetten.

- Azt fogom tenni - mondta nyugodtan a nő -, de valószínűleg az lesz akkor az utolsó dolog, amit élvezni fogok életemben... Ég veled, Par-Salian!

- Ég veled, Ladonna! - búcsúzott a mágus.

- Okos asszony - jegyezte meg Justarius, mikor becsukódott az ajtó.

- Méltó ellenfeled lesz, barátom. - Par-Salian visszaült székébe az asztal mögött. -

Szórakoztató lesz látnom a székemért folyó küzdelmeteket.

- Őszintén remélem, hogy lesz rá lehetőség - válaszolta Justarius, kezét a kilincsré téve. - Mikor kezdted el?

- Kora reggel - mondta az öreg mágus, nehezen forgó nyelvvel. A felkészülés napokig tart. Már hosszú órákat töltöttem a tanulmányozásával.

- Nincs szükséged segítségre?

- Nincs, még egy tanoncra se. Nagyon kimerült leszek a végén. Ugye gondoskodsز majd, a Tanács felosztatásáról?

- Hát persze. Mi legyen a surranóval és a mocsári törpével?

- Küldd haza a mocsári törpét valami kis apró ajándékkal, aminek szerinted örülne. Ami pedig a surranót illeti - mosolyodott el a mágus - hadd menjen amerre lát. Az ajándékával ne törődj, biztos vagyok benne, hogy elegendő-kincsre tesz szert, mielőtt eltávozik. Forgasd ki alaposan a zsebeit, de ha nincs benne semmi fontos, hadd tartsa meg, amit talált.

Justarius bólintott.

- És Dalamar?

Par-Salian arca elkomorult.

- A sötételf már biztosan elment. Nem akarja várakoztatni Shalafiját. - Az öreg mágus ujjával az asztal lapján dobolt, csalódottan ráncolta szemöldökét. - Különös vonzerő birtokosa Raistlin. Még soha nem találkoztál vele, ugye? Magam is éreztem, és nem tudok rájönni...

- Én talán értem - komorult el Justarius. - Életünk során egyszer mindannyian nevettünk. Mindannyian féltékenyek voltunk a testvérünkre. Szenvedtünk a fájdalomtól, úgy, ahogy ő szenvedett. És egyszer mindannyian vágytunk a hatalomra, hogy megtörjük ellenségeinket. Sajnáljuk. Gyűlöljük. Féltünk tőle... csak azért, mert mindannyiunkban van belőle egy kis darab, jöllehet ezt csak a szívünk legmélyén valljuk be.

- Ha egyáltalán bevalljuk magunknak. Az a szerencsétlen papnő! Miért is kellett belekeverednie ebbe az egészbe?

Par-Salian remegő kezébe temette az arcát.

- Ég veled, barátom! - mondta gyengéden Justarius. - A laboratórium ajtájában várok majd rád, hogy segítsek, ha vége van.

- Köszönöm - suttozta a Fehérköpenyes, anélkül, hogy fölemelte volna a fejét.

Justarius kisántikált a szobából. Sietében véletlenül rácsukta köpenye szegélyére az ajtót, így kénytelen volt újra kinyitni, hogy kiszabadítsa magát. Mielőtt visszacsukta volna, keserves sírás hangjait hallotta.

15. FEJEZET

Tasslehoff Fúrólab unatkozott.

Márpedig azzal mindenki tisztában van Krynн földjén, hogy nincs annál veszélyesebb dolog, mint amikor egy surranó unatkozik.

Tas, Bupu és Caramon befejezték az igencsak bőséges vacsorát. Caramon gondolataiba merült, egy szót sem szólt, csak ült székében, csendbe burkolódzva és szórakozottan befalt mindent ehető, amit az asztalon látott. Bupu még csak le sem ült. Megragadott egy tálat és tartalmát azzal a fürgeséggel lapátolta be, amit hosszú évek alatt sajátított el a mocsári törpék ebédjei során. Egyik tál ételt a másik után habzsolta föl, mártást, vaját, cukrot, krémet és végül a krumplipüré felét, még mielőtt Tas fölfogta volna, mi is történik valójában. A surranó csupán egy tál sós zellert tudott megmenteni magának.

- Nos hát - szólalt meg felderülten Tas, eltolva maga elől tányérját, s próbálta nem észrevenni, hogy Bupu lecsap rá és fényesre nyalja. - Sokkal jobban érzem magam. És veled mi a helyzet, Caramon?... Akkor most gyerünk, sétáljunk egyet!

- Sétáljunk egyet? - Caramon olyan rémült tekintettel nézett rá, hogy Tas egy pillanatra meghökkent. - Megőrültél? Kryn timeren kincséért sem teszem ki a lábam azon az ajtón!

- Tényleg nem? - kérdezte mohón Tas. - És miért? Ó, Caramon, mondd el! Mi van odakint?

- Fogalmam sincs. - A nagy ember összeborzadt. - De biztos szörnyű lehet.

- Egy őrt se láttam...

- Nem, és erre átkozottul jó okuk van - morogta Caramon. - Itt egyszerűen nincs szükség őrségre. Tasslehoff! A szemed sem áll jól! De ne is álmodj róla, nagyfiú! Még ha sikerülne is észrevétlenül kisurrannod innen...

Caramon űzött pillantást vetett az ajtóra.

- ...amit erősen kétlek, valószínűleg egyenesen egy lich, vagy valami még rosszabb karjaiba rohannál.

Tas tágra nyílt szemmel hallgatta. Mindazonáltal sikerült elnyomnia egy lelkes felkiáltást. Motyogva hajtotta le a fejét.

- Egen... azt hiszem igazad van, Caramon. El is feledkeztem róla, hol vagyunk.

- Persze... elfelejtetted... mondta komoran a harcos. Megmasszírozta fájó vállát és felnyögött. - Holtfáradt vagyok. Ki kell aludnom magam. Te és a Hogyishívják... ti is szunyáljatok egyet, rendben?

- Hogyne, Caramon - válaszolt Tasslehoff.

Bupu, aki elégedetten böfögött, már bebugyolálta magát egy takaróba a tűz előtt, és feje alá tette a félig kiürült krumplipürés tálat.

Caramon gyanakodva méregette a surranót. Tas megpróbált olyan ártatlan képet vágni, amelyet csak tudott, aminek eredményeként Caramon ujjával szigorúan megfenyegette.

- Tasslehoff Fúró láb! Ígérd meg, hogy nem teszed ki a lábad a szobából! Esküdj meg... mintha Tanis is itt lenne.

- Szavamat adom - ígérte Tas ünnepélyesen - úgy, mintha Tanis is itt lenne.

- Helyes. - Caramon felsóhajtott és végigdőlt az ágyon, amely recsegeve tiltakozott és a közepén egész a földig hajolt a megtermett ember súlya alatt. - Majd csak felébresztenek, ha eldöntötték, mit akarnak csinálni.

- Tényleg vissza fogsz menni az időben, Caramon? - kérdezte Tas vágyakozva, miközben leült a saját ágyára, és úgy tett, mintha a csizmáit fűzné.

- Há' persze. Nem nagy ügy - motyogta Caramon álmosan. - De most má' aludjunk. És Tas... köszönöm. Nagy... nagy... segítség... voltál...

Szavai horkolásba fulladtak.

Tas nyugton maradt és várt, míg Caramon légzése egyenletessé válik. Nem kellett sokáig várnia mert a harcos lelkiileg és fizikailag egyaránt kimerült. Ahogy a surranó ránézett Caramon sápadt, megviselt arcára és sírástól duzzadt szemekre, egy pillanatra belemart a lelkiifurdalás. De a surranók tudták a módját, hogyan hessegezzék el maguktól a lelkiismeretet, mint ahogy az ember hessegeti el magáról a szemtelen szűnyogot.

- Sose fogja megtudni, hogy kimentem egy kicsit - nyugtatta magát, miközben elosont Caramon ágya előtt. - És valójában nem neki adtam a szavam, hogy nem megyek sehova, hanem Tanisnak. Ő pedig nincs itt, szóval az ígélet nem ér. Különben is, biztos vagyok benne, hogy körül akarna nézni, ha nem lenne ilyen fáradt.

Mire Tas elsurrant a szutykos, hortyogó Bupu mellett, már egészen biztos volt benne, hogy Caramon valójában megparancsolta neki, hogy derítse még fel a terepet, mielőtt nyugovóra térne. Megpróbálta a kilincset, közben nyugtalanul gondolt Caramon figyelmeztetésére. De az ajtó könnyen nyílt. Ezek szerint tényleg vendégek vagyunk és

nem foglyok. Hacsak tényleg nem őrködik odakint egy rettenetes lich. Kilesett a résnyire nyitott ajtón. A folyosón előbb balra, majd jobbra nézett. Semmi. Sehol egy lich a láthatáron. Kissé csalódottan fölsóhajtott és kisurrant a szobából, halkan betéve maga mögött az ajtót.

A folyosó keresztben húzódott előtte, mindkét vége homályba veszett. Kopár, hideg és kihalt volt. Más ajtók is nyíltak belőle, mindegyik sötét és zárt. A falak dísztelenek voltak, hiányzott róluk a kárpit, a rideg kőpadlót sem borította szőnyeg. Még világítás sem volt, se fáklya, se gyertya. A mágusok biztosan gondoskodtak maguknak ilyesmire, ha sötétedés után erre vetődtek.

Csupán egy sarokablak üvegén át sütött be a Fehér Hold, Solinari fénye. A folyosó többi részére sötétség borult.

„Már késő visszafordulni gyertyáért” - gondolta Tas. „Nem. Ha Caramon felébred, esetleg nem emlékszik majd arra, hogy a surranót felfedezőútra küldte.”

- Csak bekukkantok valamelyik szobába és kölcsönveszek egy gyertyát - bátorította magát Tas. - Így esetleg találkozhatok is valakivel.

Puha léptekkel elindult, olyan halkan, mint a padlón táncoló holdfény, a legközelebbi ajtó felé.

- Nem kopogtatok, mert esetleg alszanak odabent - magyarázta és óvatosan lenyomta a kilincset.

- Oh, ez zárva van! - mondta roppant módon megörülve. Legalább lesz mit csinálnia pár percig. Előszedte tolvajkulcs-készletét és egyenként a holdfény felé tartotta, hogy kiválassza a megfelelő méretet ehhez a különleges zárhoz.

- Remélem nem mágikus zár - motyogta, és a gondolattól hirtelen kirázta a hideg. Néha csináltak ilyet a mágusok, amit a surranók igencsak tisztességtelennek tartottak. De az Ősmágia Tornyában, mágusok között nem érdemes erre időt pazarolni. - Úgy értem, bárki idejöhet és egyszerűen csak ráfúj az ajtóra.

Szerencsére a zár könnyedén kinyílt. Tas hang nélkül belökte az ajtót és bekukkantott. A szobában csak a kandalló parázsának halvány fénye világított. A surranó fülelni kezdett. Nem hallott sem horkolást, sem szuszogást, ezért halkan beosont. Éles szemével felfedezte az ágyat. Üres volt. A szobában nem volt senki.

- Akkor biztos nem bánják, ha kölcsönveszem a gyertyájukat - mondta magának vidáman. Talált egy gyertyát, és egy parázsló széndarabbal meggyújtotta a kanócot. Aztán átadta magát az örömnak, mellyel a szoba lakójának holmiját átkutatta, miközben megállapította, hogy bárki lakik is itt, nem valami rendszerető ember.

Két órával és tucatnyi szobával később, Tas kimerülten visszaindult saját szállásukra, zsebei duzzadtak a fantasztikusnál fantasztikusabb dolgoktól, amiket azzal az eltökélt szándékkal hozott el, hogy reggel visszajuttatja a tulajdonosoknak. A legtöbb tárgyat az asztalokról vette el, ahová azokat hanyagul ledobták. Néhányat a földről szedett fel - biztos volt benne, hogy ezeket tulajdonosaik elvesztették -, és párat még kiemelt a köpönyegeg zsebéből, melyek valószínűleg mosásra vártak, ez esetben pedig a kincsek nyilvánvalóan rossz helyre kerültek volna.

Végignézett a folyosón és komolyan megrettent, mikor meglátta az ajtajuk alól kiszűrődő fényt.

- Ez Caramon! - nyögte, és azonnal vagy száz lehetséges kifogás tolult az agyába, hogy mit keres ő idekinn. Lehet, hogy még nem is hiányolják. Caramon talán csak egy kis törpepálinkát keres. Ezt a lehetőséget fontolgatva Tas lábujjhegyre emelkedett és fülét az ajtóra tapasztva hallgatózott.

Hangokat hallott. Az egyiket azonnal felismerte. A másik pedig... homlokát ráncolta. Ismerősnek tűnt. Hol is hallotta?

- Igen, vissza foglak küldeni Főpiffancshoz, ha oda akarsz menni. De először meg kell

mondanod, hol ez a Főpiffancs.

A hang kissé ingerültnek tűnt. Nyilvánvalóan egy ideje már így megy ez. Tas bekukucskált a kulcslyukon. Láttá, hogy Bupu, akinek hajába beleragadt a krumplipüré, gyanakodva méreget egy vörös köpenyes alakot. Hirtelen eszébe jutott, hogy hol hallotta ezt a hangot. Ez az az ember, aki a Tanácsban állandóan kérdésekkel ostromolta Par-Saliant.

- Főpuffancs! - ismételte Bupu méltatlankodva. - Nem Főpiffancs! És Főpuffancs lakja otthon. Te küldsz nekemet haza!

- Persze, hogyne! Szóval hol van az az otthon?

- Főpuffancsnál.

- És hol ez a Főpif... puffancs? - kérdezte a mágus elkeseredve.

- Otthon - felelte Bupu tömören. - Bupu mondsz már. Van nekednek fülek kapucni alatt? Tán vagy te süket tök?

A mocsári törpe egy pillanatra eltűnt Tas látómezejéből és tarisznyájában kotorászott. Mikor ismét felbukkant, kezében egy döglött gyíkot lóbált, melynek farkára bőrszíjat kötött.

- Én gyógyítasz te süket tökösséget. Dugsz farkat füledbe és...

- Köszönöm, de a hallásommal nincs semmi baj - mondta gyorsan a Vörösköpenyes. - Ööö... hogyan hívják az otthonotokat? Mi a neve?

- Göddör. Kettő d-vel. Jó név, mi? Főpuffancs találmanya. Ő falta könyvet. Fel. Sokat tanul megeszésből. Mindent tudást van itt neki - veregette meg a hasát Bupu.

Tas a szájára szorította a kezét, nehogy felröhögjön. Szemmel láthatóan a Vörösköpenyes mágus is hasonló problémákkal küszködött. Tas látta, hogy a férfi vállai rázkódnak a vörös köpeny alatt, és beletelt egy időbe, amíg ismét meg tudott szólalni. Mikor folytatta, hangjában enyhe remegés érződött.

- Hogy... hogyan hívjuk mi, emberek a ti... ööö... Göddrötöket?

A leskelődő Tas látta, hogy Bupu elfintorodik.

- Bolond név. Hangja olyan, mint valaki mikor szívja orrát. Szkcsat.

- Szkcsat? - ismételte a Vörösköpenyes elgondolkodva. - Szkcsat?

Magában ismételve a szót egyszerre csettintett egyet az ujjával.

- Megvan! A surranó beszélt róla a Tanács előtt! Xak Tsaroth!

- Én mondsz mán! Biztos nem kell gyík füledbe? Csak dugsz farkat...

A Vörösköpenyes mágus megkönnyebbülten nyújtotta ki a kezét és tette Bupu fejére. Valami por csillámlott a levegőben, amitől Bupu vadul tüsszögni kezdett. Aztán Tas hallotta a varázslat szavait...

- Bupu haza? - kérdezte a törpelány reménykedve.

A mágus nem felelt, tovább kántált.

- Ez itten nem szép ember - motyogta Bupu magában, és újra tüsszentett, ahogy a por belepte haját és testét. - A többi sem nem. Nem olyan, mint nekemnek csinos ember.

Megtörölte orrát és szipákolni néhányat.

- Ő nem nevette nekemnek, ő hívta engemet „kicsimkém”.

Közben a mocsári törpét belepő por halványsárgán derengeni kezdett. Tas hangtalanul kapkodott levegő után. A derengés mind fényesebb és fényesebb lett, miközben színe folyamatosan változott. Előbb sárgászöld, aztán zöld, majd zöldeskék, végül kék, aztán hirtelen...

- Bupu! - suttogetta Tas.

A mocsári törpe eltűnt!

- Most én következem - döbbsent rá rémulten.

Mintha csak gyanúját akarná igazolni, a Vörösköpenyes mágus átbicegett a szobán az ágyhoz, ahol az előrelátó surranó kitömte takaróját, mintha maga is alatta feküdne, hogyha Caramon véletlenül felébred, ne aggódjon.

- Tasslehoff Fúró láb - szólította halkán a mágus. Most kikerült Tas látómezejéből. A surranó dermedten állt, várva a pillanatot, amikor a varázsló felfedezi eltűnését. Nem mintha attól félt volna, hogy elkapják, már hozzászokott, hogy elkapják, és egészen biztos volt benne, hogy ki tudná magát magyarázni, de attól valóban félt, hogy hazaküldik. Azt mégse várhatják el Caramontól, hogy nélküle induljon bárhova is. Ez teljesen világos!

- Carmonnak szüksége van rám! - suttogta magának kétségbeesetten. - Ezek itt nem is tudják, milyen rossz bőrben van. Mert mivé lett volna, ha nem vagyok mellette, hogy kihúzzam a kocsmákból?

- Tasslehoff! - hallotta ismét a mágus hangját. Most már az ágynál lehet.

Tas gyorsan beletúrt a zsebébe. Kihúzott egy marokra való kacatot, és nagyon remélte, hogy talál valami használhatót. Apró tenyerét kinyújtva a gyertya fényébe tartotta. Talált egy gyűrűt, egy szem szőlőt és egy darab bajuszkenőcsöt. A kenőcs és a szőlő nyilvánvalóan kiestek. Földre dobta őket.

- Caramon! - hallotta meg Tas a Vörösköpenyes kemény hangját. Hallotta Caramon dörögését és morgását is, és maga előtt látta, ahogy a mágus rázza a harcost. - Caramon, ébredj! Hová tűnt a surranó!

Próbált nem figyelni arra, ami a szobában történik. Tas egyedül a gyűrűre koncentrált. Valószínűleg varázsgyűrű. Innen balra a harmadik szobában találta. Vagy a negyedikben? És a legtöbb mágikus gyűrűt elég csak felhúzni és működik. Tas szakértője volt a kérdésnek. Egyszer véletlenül felhúzott egy ilyen gyűrűt, amely egyenesen egy gonosz mágus palotájának kellős közepébe teleportálta. Megvolt minden esély, hogy ez a gyűrű is így működjön. Fogalma sem volt, mi fog történni.

Talán van rajta valami, ami elárulja, hogyan működik.

Tas a kezében forgatta a gyűrűt, sietteben majdnem leejtette. Hála az isteneknek, Caramon elég nehezen ébreszthető fel.

Egyszerű, elefántcsontból faragott gyűrű volt, amelyet két kis rózsaszín kő díszített, belsejébe pedig rúnákat véstek. Tas örült volna neki, ha itt lenne az Igazlító Szemüvege, de az sajnos Nerakában maradt, hacsak valamelyik sárkányember nem viseli azóta.

- Mi?... ki?... hogy?... - hebegte Caramon. - A surranó?... Mondtam neki, ne menjen... mert a lichek...

- A fenébe! - A Vörösköpenyes mágus az ajtó felé indult. - Fizban, könyörgök, ha még emlékszel rám, amit nem feltételezek rólad, de azért lehetséges - tudod, én voltam az, aki mindig megtaláltam a kalapodat -, kérlek Fizban, ne engedd, hogy Caramont nélkülem küldjék el. Tedd ezt a gyűrűt a Láthatatlanság Gyűrűjévé, vagy legalább a Valami Gyűrűjévé, Ami-Megakadályozza-Hogy-Elkapjanak!

Tas szorosan lehunyta a szemét, hogy ne is lássa a Borzalmat, amit esetleg véletlenül megidézik vele, és gyorsan hüvelykujjára rántotta a gyűrűt. Az utolsó pillanatban azért csak kinyitotta a szemét, nehogy lemaradjon valami érdekes látnivalóról.

Először semmi sem történt. Hallotta a mágus lépteit, ahogy az ajtóhoz közelednek. Aztán valami történt, bár nem egészen olyasmi, amire Tas számított. A folyosó növekedni kezdett. Suhogó hang töltötte meg a surranó fülét, ahogy a falak elsuhanak mellette és a mennyezet az ég felé emelkedett. Szájtátva figyelte, ahogy az ajtó egyre nagyobb és nagyobb lesz, mígnem hatalmasra növekedve megállt.

„Mit tettem!” - gondolta ijedten Tas. „Megnövesztettem a tornyot. Vajon észre fogják venni? És ha igen nagyon dühösek lesznek majd?”

A temérdek ajtó hirtelen kivágódott, olyan erejű szélrohamot keltve, ami majdnem földhözlapította a surranót. És az ajtóban egy hatalmas, vörös köpenyes alak jelent meg.

„Egy óriás!” - kapkodott levegő után Tas. „Nem csak a Torony nőtt meg miattam, hanem a mágusok is. Istenem.... istenem... Ezt már biztosan észreveszik. Legkésőbb akkor, amikor először próbálják majd felhúzni a cipőjüket. És biztos vagyok benne, hogy nagyon

mérgesek lesznek. Legalábbis én az lennék, ha húsz láb magas lennék és nem tudnám felvenni a ruháimat.”

De Tas legnagyobb meglepetésére a mágus egyáltalán nem látszott zavarodottnak attól, hogy váratlanul ilyen magasra nőtt. Tas nevét kiáltozva végigtekintett a folyosón, mindkét irányban.

Arrafelé is fordult, ahol Tas állt, de nem vette észre. - Köszönöm, Fizban! - cincogta a surranó és köhintett egyet. Furcsa volt a hangja. - Fizban! - szólalt meg ismét kísérletképpen, de megint csak cincogás lett belőle. Ebben a pillanatban, a varázsló lenézett a földre.

- Hohó! Hát te kinek a szobájából szöktél meg, kis barátom?

Tasslehoff a rémülettől dermedten figyelte, hogy egy óriási kéz nyúl érte. Az ujjak már egész közel voltak. Tast annyira lenyűgözte a látvány, hogy képtelen volt bármit tenni, csak állt és várta, hogy az az óriási kéz megragadja. Ez itt a vég! Most már biztos, hogy azonnal hazaküldik, hacsak nem rónak rá még keményebb büntetést a Torony felnagyítása miatt.

A kéz egy pillanatig felette lebegett, majd felkapta... a farkánál fogva

- A farkam! - vinnyogta dühösen Tas, a levegőben tekeregve, ahogy a kéz mind feljebb emelte. „A farkam?! De hát nekem nincs is farkam! Pedig valaminek muszáj lennie. Ez a kéz valaminél fogva mégiscsak tart engem.”

Fejét csavargatva Tas meglátta, hogy valóban van farka. De nem csak farka, hanem még négy, rózsaszín lába is. Négy! És fényes, kék bőrnadrágja helyett fehér bunda borítja a testét.

- Nos hát akkor! - dübörgött a szigorú hang éppen az egyik fülébe. - Most áruld el nekem, kis rágcsló, kinek a familiárisa vagy?

16. FEJEZET

- Familiáris? - kapaszkodott a szóba Tasslehoff. Familiá... Lázasan kutató agyában hirtelen Raistlin szavai bukkantak fel.

- Némely mágusnak vannak olyan állatai, melyek engedelmeskednek parancsaiknak - mesélte neki még régen Raistlin. - Ezek az állatok, vagy ha úgy tetszik familiárisok tulajdonképpen a varázsló meghosszabbított karjaként működnek. Olyan helyekre férnek be, ahová a varázsló már nem tud, képesek látni dolgokat, melyeket a mágus szeme már nem lát, vagy elcsíphetnek beszélgetést, amit a varázsló nem tudna kihallgatni.

Tasslehoff akkor úgy gondolta, hogy ez csodálatos dolog lehet, bár ahogy visszaemlékezett Raistlin nem volt annyira lenyűgözve. A mágus azt vallotta, hogy a gyengeség jele, ha valaki ennyire függ egy másik élőlénytől.

- Na, felelj hát! - nógatta a Vörösköpenyes, miközben farkánál fogva lóbálta Tasslehoffot. A vér a surranó fejébe tódult, amitől az kissé elszédült, azonkívül a farka is kegyetlenül sajgott, nem is beszélve a megaláztatásról! Pillanatnyilag mindössze annyit tehetett, hogy hálát adott, amiért Kova nem látja őt.

„Azt hiszem, ezek a familiárisok tudnak beszélni” - gondolta kétségbeesetten. „Remélem, hogy emberi nyelvet beszélnek, nem valami különlegeset, mondjuk egérül...”

- Én... ööö... izé... - mi lehet a neve egy mágusnak? - Fa... Faikushoz tartozom - cincogta Tas, emlékezve rá, hogy hallotta Raistlintől ezt a nevet, aki egy hajdani iskolatársa volt.

- Ahá! - mondta a Vörösköpenyes a szemöldökét ráncolva. - Kitalálhattam volna! A mestered bízott meg valamivel itt kinn, vagy egyszerűen csak erre kószáltál?

Tas szerencséjére a mágus végre elengedte a farkát és helyette szorosan a markába fogta. A surranó mellső lábcskái a Vörösköpenyes mágus hüvelykujján pihentek, és most fénylő, piros szemeivel a mágus hűvös, sötét szemébe nézett.

„Most mit feleljek?” - törte a fejét Tas kétségbeesetten... Egyik lehetőség sem hangzott valami jól.

- Ez... ööö... izé... csak egy éjszakai séta... - rebegette Tas, és remélte, hogy a hangja nyugodtnak számít egéréknél.

- Hm-hm! - szuszogta a mágus. - Túl régóta vagy annál a lusta Faikusnál, azt hiszem ez nyilvánvaló. Lesz néhány keresetlen szavam ahhoz a fiatalemberhez holnap reggel! Te pedig ne izegj-mozogj! Elfelejtetted, hogy Sudora familiárisa itt settenkedik éjszakánként? A végén még Marigold vacsorája lesz! Na, gyere csak szépen velem! Ha végére jártam ennek az esti tennivalómnak, visszaviszlek a gazdádhoz.

Tasnak, aki éppen arra készült, hogy éles kis fogait a mágus hüvelykujjába mélyessze, hirtelen jobb ötlete támadt. „Ha végére jártam ennek az esti tennivalómnak... Hát persze! Biztos Caramonról beszélek! Ez így még jobb is, mintha láthatatlan lenne. Még helybe is viszik!”

A surranó bűnbánóan és beletörődve hajtotta le a fejét, egy olyan mozdulattal, amiről azt hitte, hogy nagyon egeres. Úgy látszott ez meglepéssel tölti el a Vörösköpenyes mágust. Elmosolyodott és keresgélni kezdett valamit a köpenye zsebében.

- Mi az, Justarius? - szólalt meg Caramon álmosan, aki még mindig félig aludt. Bizonytalanul végignézett a folyosón.

- Megtaláltad Tást?

- A surranót? Nem. - A mágus újra elmosolyodott, ezúttal inkább bánatosan. - Azt hiszem, eltart még egy darabig, amíg előkerítjük. A surranók nagyon ügyesen el tudnak rejtőzni.

- De ugye nem bántod majd? - kérdezte aggódva Caramon, olyan hangsúllyal, hogy a surranó megsajnálta és szeretne volna bátorítani egy kicsit.

- Nem, hát persze, hogy nem! - nyugtatta meg Justarius, kezével még mindig a zsebében kutatva, majd elgondolkozva hozzátette. - De véletlenül még valami baja esik! Jó néhány olyan dolog van itt, amivel veszélyes játszani! Nos, akkor felkészültél?

- Igazából nem nagyon szeretnék addig elindulni, amíg Tas vissza nem tér, és meg nem győződöm arról, hogy nincs semmi baja - mondta Caramon makacsul.

- Attól tartok, nincs más választásod - felelt a mágus, és Tas érezte, hogy a férfi hangja fagyossá válik. - Addigra neked már rég készen kell lenned. Par-Saliannak órákba telik majd, mire megtanulja és elmondja ezt a bonyolult varázslatot. De már elkezdte. Tulajdonképpen már én is épp elég időt fecséréltem a surranó megkeresésére. Késésben vagyunk. Kövess!

- Várj!... A holmim!... - kiáltott Caramon, majd ünnepélyesen hozzátette. A kardom!

- Azok miatt ne aggódj! - felelte Justarius. Úgy tűnt végre megtalálta, amit keresett és előhúzott egy selyemzacskót a köpenye zsebéből. Nem vihetsz vissza a múltba semmilyen fegyvert vagy tárgyat, ami ebből a korból származik. A varázslat részeként gondoskodnunk kell arról, hogy úgy öltözz, ahogy abban a korban öltözködtek, ahova utad vezet.

Caramon zavartan nézett végig magán.

- A... azt akarod mondani, hogy át kell öltöznöm? Hogy nem lehet kardom? Mit...

„És ti egyedül külditek vissza ezt az embert az időben!” - gondolta Tas méltatlankodva. Öt percig se húzná. Nem, az istenekre mondom...”

Épp akkor, amikor a surranó már arra készült, hogy eltűnjön valahogy, hirtelen fejfel előre egy selyemzacskóban találta magát.

Minden koromsötét lett. Lecsusszant a selyemzacskó mélyére és égneke álló lábakkal

landolt a fején. Rettenetes félelem járta át a szívét, hogy itt fekszik hanyatt, ebben a kiszolgáltatott testhelyzetben. Kétségbeesetten küzdött, hogy visszaforduljon, karmos mancsaival vadul kaparászott a zsák selyemfalán. Végre sikerült megfordulnia és a rettenetes érzés elszállt. „Szóval ezt hívják páni félelemnek” - gondolta Tas sóhajtva. „Hát nem valami felemelő érzés, az egyszer biztos. Örülök, hogy mi surranók általában nem ismerjük ezt. Na most mi legyen?”

Kényszerítette magát, hogy megnyugodjon, és zakatoló szíve lecsillapodjék. Aztán összegömbölyödött a zacskó aljában, és azon töprengett, hogy mi legyen a következő lépés. Néhány pillanatra elveszthette az események fonalát, amikor olyan vadul kapálódzott, mert most, miután hallgatózott egy kicsit, két ember lépteinek zaját hallotta, ahogy végigmennék a folyosó kőpadlóján. Caramon nehéz csizmáinak döngését és a mágus suhanó lépteinek neszét. Érezte az enyhe ringatózást és olyan hangot hallott, mint mikor két szövet súrlódik egymáshoz. Hirtelen rádöbbsent, hogy a vörös mágus nyilvánvalóan az övére akasztotta a kis zsákot.

- Mégis, mit akartok tőlem, mit tegyek? Hogy képzelitek a visszatérésemet, miután...

Ez Caramon hangja volt, kicsit letompította a zsák selyme, de még így is elég tisztán hallatszott.

- Ezt majd mind elmondjuk neked - a mágus hangja túlzottan nyugodtnak tűnt. - Azon gondolkodom... Kétségeid vannak? Nyugtalanít valami? Ha igen, el kell, hogy mondjad nekünk...

- Nem - jelentette ki Caramon határozottan, olyan határozottan, amilyen hangon már régóta nem szólalt meg. - Nem. Nincsenek kétségeim. Elmegyek. És vissza fogom hozni Lady Crysaniát. Az én hibámból sebesült meg, mindegy, hogy mit mond az az öregember. Gondoskodni fogok, hogy megkapja a segítséget, amire szüksége van, és gondom lesz erre a Fistandantilusra is!

- Hmm... hmm...

Tas hallotta a hümmögést, bár abban már kételkedett, hogy Caramon is. Az óriás éppen azt fejtette, hogy mit fog csinálni Fistandantilussal, ha elkapja. Tas megborzongott, mint amikor Par-Salian azt a furcsa, szomorú pillantást vetette Caramonra. A surranó meglepedkezve arról, hogy hol van, megsemmisítően cincogott.

- Psszt! - pissegett Justarius szórakozottan megpaskolva a selyemzacskót. Már nem tart sokáig és visszamehetsz a kalickádba kukoricát enni.

- Tessék? - hördült föl Caramon. Tas szinte látta maga előtt a nagydarab fickó bamba tekintetét. A surranó aprócska fogait csikorgatta. A „kalicka” szótól borzalmas képek jelentek meg az agyában, és egy valóban ijesztő gondolat merült fel benne - mi lesz akkor ha nem tud visszaváltozni önmagává?

- Nem, nem neked szólt! - mondta gyorsan a mágus. - Csak a kis bundás barátomnak beszéltem itt a selyemzacskóban. Kissé nyugtalan. Ha nem volnánk elkésve, rögtön visszavinném.

Tas ereiben meghűlt a vér.

- Így ni! Most egy kicsit, mintha megnyugodott volna. Nos, hol is tartottunk?

Ettől kezdve Tas már egyáltalán nem figyelt oda. Szerencsétlenül csüngött a zsák belső falán, kis lábaival kapaszkodva, neki-neki ütődött az előre-hátra lengő zsákocskában a mágus csípőjének. Lehet, hogy a varázslat egyszerűen megszüntethető azzal, ha lehúzza a gyűrűt?

Tas ujjacskái szinte önkéntelenül mozdultak, hogy kipróbálják az ötletet. A legutóbbi varázsgyűrűt, amelyet viselt, nem volt képes lehúzni. Mi van, ha ezt sem lehet? Az lenne a sorsa, hogy életét fehér bundában, rózsaszín lábacskaikkal élje le? Erre a gondolatra Tas megragadta a gyűrűt az egyik mancsával, mely furcsa módon még mindig a lábujján - vagy mijén - csillogott, és majdnem levette, hogy bizonyosságot szerezzen.

Ám ebben a pillanatban felötlött benne a kép egy surranóról, aki teljes életnagyságban kirobbanva a selyemzacskóból a mágus lábai elé toppan. Összeszedte magát és megállította remegő kis mancsát. Nem. Így legalább oda juthat, ahova Caramon is tart. Ha máshogy nem, ebben az egérformában visszamehet vele a múltba. Rosszabb is lehetne.

De hogy fog kijutni a zacskóból?

A surranó szíve a torkában dobogott. Persze könnyű lenne kijutnia, ha visszaváltozna önmagává. Csakhogy akkor fülöncsípnék és hazaküldenék. Ha viszont egér marad, élete végéig élhet Faikus kukoricáján. A surranó magában zsörtölődve összegömbölyödött, orrát hátsó lábai közé dugta. Ez volt a legkellemetlenebb helyzet, amibe valaha is került életében, azt is beleszámítva, amikor az a két varázsló kergette gyapjas mamutjaik hátán lovagolva. Mindennek a tetejébe az imbolygó mozgástól lassan kezdett felfordulni a gyomra, amit tovább rontott a zsák belsejének fura illata.

- Az egészet ott szúrtam el, amikor Fizbanhez imádkoztam mondta magának komoran Tas. - Lehet, hogy igazából ő Paladine, de fogadni mernék, hogy valahol ez a habókos öreg varázsló jót röhög a markába. - Tast nem derítették jobb kedvre Fizbannel kapcsolatos gondolatai, és az a tény, hogy mennyire hiányzott neki az öreg mágus. Így hát gyorsan kisöpörte fejéből a gondolatot, és megpróbált ismét a helyzetére koncentrálni, remélve, hogy kipattan az agyából valami ötlet. Boldogtalanul meredt a selymes sötétségbe, amikor hirtelen...

- Te tökkelütött! - szidta magát izgatottan. - Te agyatlan ajtókilincs, te surranók szégyene, ahogy Kova mondaná. Vagy inkább agyatlan egér, mivel most nem vagyok surranó. Egér vagyok... és vannak fogaim!

Kísérletképpen Tas harapott néhányat. Először nem tudta megragadni a fogával a csúszós selymet, ezért kénytelen volt újra megpróbálni.

- Próbáld a varrásnál, te bolond! - korholta magát, és fogait a szövetbe mélyesztette, ott, ahol a két anyag össze volt dolgozva. Szinte azonnal engedett a varrás, ahogy éles kis fogait belemélyesztette és tépni, cibálni kezdte. Tas gyorsan felszakított még néhány öltést és nemsokára megpillantott valami vöröset - a mágus vörös köpenyét! Friss légáramlat csapta meg az orrát - mi a fészkes fenét tarthatott ez a fickó ebben a zsákban? - és ezen felbuzdulva gyorsan tovább tágitotta a nyílást.

Aztán hirtelen abbahagyta. Ha még tovább rágja a lyukat, ki fog esni. És erre még nem készült fel, legalábbis egyelőre nem. Addig semmiképp sem, amíg meg nem érkeznek oda, ahova tartanak. Már nem lehetnek messze. Tasnak úgy tűnt, mintha egy ideje már felfelé haladnának valamiféle lépcsőn, hallotta Caramon zihálását a szokatlan megerőltetéstől, és még a Vörösköpenyes mágus is szaporábban vette a levegőt.

- Miért nem használsz varázslatot, hogy feljuttass minket a laboratóriumba? - dörögte Caramon lihegve.

- Nem! - válaszolta halkán Justarius, elborzadva az ötlettől. - Érzem, hogy a levegő recseg és ropog Par-Salian varázserejének kisüléseitől, ahogy ezt a varázslatot készíti elő. A legcsekélyebb mértékben sem akarom megzavarni azokat az erőket, amelyek ma itt működnek.

Tas vastag bundája ellenére is hideglelősen összerázkódott, és el tudta képzelni, hogy Caramon is ugyanígy érez, mivel hallotta, hogy a nagydarab harcos idegesen megköszörüli a torkát és szó nélkül folytatja útját felfelé. Aztán hirtelen megtorpantak.

- Megérkeztünk? - kérdezte Caramon, és megpróbálta elrejteni hangja remegését.

- Igen - jött a suttogó válasz. Még Tas is alig hallotta. - Néhány lépcső és fenn vagyunk. Aztán ha odaérünk az ajtóhoz, majd nagyon halkán kinyitom neked és beengedlek. Ne szólj egy szót se! Semmit se mondj, ami megzavarhatja Par-Saliant a koncentrációban! Napokig készült erre a varázslatra...

- Úgy érted, már napokkal ezelőtt tudta, hogy ezt fogja csinálni? - vágott közbe Caramon nyers hangon.

- Csitt! - parancsolta Justarius, hangja bosszúságról árulkodott. - Természetesen tudta, hogy ez is egy lehetőség. Föl kellett rá készülnie. És még jó, hogy így tett, mert fogalmunk se volt, hogy a fivéred ilyen gyorsan cselekszik majd!

Tas hallotta, hogy a mágus felsóhajt. Mikor újra megszólalt, hangja már nyugodtabban csengett.

- Tehát ismétlem, attól fogva, hogy elértük az utolsó lépcsőfokot, nincs beszéd. Érthető?

- Igen - lehelte Caramon alig hallhatóan.

- Tégy pontosan úgy, ahogy Par-Salian mondja. Ne kérdezz! Csak engedelmeskedj! Képes vagy rá?

- Igen - felelte még halkabban Caramon. Tas érzett egy kis remegést a nagy ember válaszában.

- De hisz' ez fél! - tudatosult Tasslehoffban. - Szegény Caramon! Miért teszik ezt vele? Én ezt nem értem. Többről lehet itt szó, mint amennyinek látszik! Nos, majd elvállik. Nem érdekel, hogy megtörik-e Par-Salian koncentrációja! Meg kell kockáztatnom! Valahogy! Akárhogy! El fogok menni Caramonnal! Szüksége van rám! No meg aztán a surranó álmodozva sóhajtott egyet - visszautazni az időben... Milyen csodálatos is lehet!...

- Nagyon helyes! - Justarius habozott egy pillanatig. Tas érezte, hogy nő benne a feszültség és izmai megfeszülnek. - Én itt búcsút veszek tőled, Caramon! Az istenek talán veled lesznek. Amit teszel, veszélyes... mindnyájunk számára. Ne akard tudni a veszély nagyságát!

Ezeket az utolsó szavakat olyan halkán ejtette ki, hogy Tas alig hallotta, mire riadtan hegyezni kezdte a fülét. Aztán a Vörösköpenyes mágus felsóhajtott.

- Bárcsak azt mondhatnám, hogy megéri a fivéred ezt az áldozatot!

- Megéri! - felelte Caramon határozottan. - Majd meglátod!

- Imádkozni fogok Gileanhoz, hogy igazad legyen! Nos akkor! Készen állsz?

- Igen.

Tas valami suhogó hangot hallott, mintha a mágus lehajtott volna csuklyás fejét. Aztán ismét megindultak lassan, felfelé a lépcsőn. A surranó kikukucskált a zsák aljába rágott nyíláson, a sötét lépcsőfokokat figyelte, ahogy elsuhanak alatta. Tudta, hogy már csak másodpercek vannak hátra.

A lépcső véget ért. Széles kölapot látott maga alatt. „Ez az” - mondta magában nagyot nyelve. Ismét hallotta a súrlódó ruha halk neszeit és érezte, hogy a mágus megmozdul. Ajtónyikorgás. Gyerünk! Tas éles fogai felhasították a maradék öltéseket, ami még összefogta a zsákocska alját. Hallotta, amint Caramon lassú léptekkel belép a szobába. Hallotta, amint az ajtó kezdett becsukódni...

Végre engedett az öltés. Tas kihullott a zsákból. Egy múltó pillanatig azon tűnődött, hogy vajon az egerek is talpra esnek-e, mint a macskák. (Egy ízben ledobott egy macskát házuk tetejéről, hogy lássa, vajon igaz-e a régi mondás. Igaz.) De ebben a pillanatban földet ért és azon nyomban rohanni kezdett. Az ajtó becsukódott, a vörös ruhás mágus elfordult, anélkül, hogy megállt volna körülnézni. A surranó, mint a nyíl, gyorsan és csendesen szaladt át a padlón. Szorosan a földhöz lapulva, kis testét átréselte az ajtó alja és a padló közötti résen, hogy a túloldalon egy könyvespolc alatt bukkanjon fel, amely a fal mellett állt.

Tas egy pillanatra megpihent, hogy csillapodjon a légzése és hallgatózzon. Mi van, ha Justarius felfedezi, hogy hiányzik. Vajon visszajön, hogy megkeresse?

- Hagyd ezt abba! - mondta magának szigorúan. - Fogalma sem lehet róla, hogy hol estem ki! És valószínűleg semmilyen körülmények között nem jönne vissza ide. Lehet, hogy az megzavarná a varázslatot. Néhány pillanattal később a surranó kicsiny szíve

megnyugodott, és képes volt mást is meghallani, mint a fülében lüktető vér dobolását. Sajnos most hallásának nem vette sok hasznát. Halk mormolást hallott, mintha valaki egy színdarabból idézne fel egy monológot. Hallotta, hogy Caramon próbálja visszafogni lihegését a hosszú lépcsőmászás után, nehogy megzavarja a mágust. A nagydarab ember bőrcsizmája halkan nyikorgott, ahogy szinte lábujjhegyen előreóvakodott.

De ez volt minden.

- Muszáj látnom valamit - mondta Tas magának különben nem fogom tudni, hogy mi történik.

Kimászva a könyvespolc alól, most kezdte csak felfedezni ezt az apró, rendkívüli világot. A szétszórta kenyérmorzsák, a megbúvó porgombócok, a lehullott fonalak, az elvesztett varrótűk, a kiszóródott hamu, az elhervadt rózsaszirmok és megpenészedett tealevelek világát. A jelentéktelen dolgok világát. Bútorok tornyosultak a surranó fölé, mint erdőben a fák, és hasonlóan azokhoz - fedezéket nyújtottak. A gyertya fénye volt a nap, Caramon pedig egy szörnyű óriás. Tas aggódva futott el Caramon lába mellett. Csupán szeme sarkából érzékelve a mozgást, észrevett egy papucsos lábat, amely egy fehér csuha alól kandikált ki.

Par-Salian. Tas kilőtt nyílként rohant a szoba ellenkező szegletébe, amelyet szerencsére csak egyetlen gyertya világított meg. Hirtelen lefékezett. Ő már járt egyszer egy mágus laboratóriumában, mikor azt az átkozott gyűrűt az ujjára húzta. A furcsa, ám mégis lenyűgöző látványt örökre emlékezetébe véste, és most éppen egy ugyanolyan ezüstporral rajzolt körben állt, mint akkor. A kör közepében a gyertya fényétől megvilágítva feküdt Lady Crysania, rezzenéstelen tekintete még mindig a semmibe meredt, arca épp olyan fehér volt, mint a lepedő, amely testét takarta. Ez volt az a hely ahol majd kiteljesedik a mágia.

Tas hátán felállt a szőr, és fürgén visszatolatra elrejtőzött egy felfordított éjjeliedény alatt. A kör szélénél Par-Salian állt, fehér ruhája csillogott a különös fényben. Kezében ékkövekkel kivert tárgyat tartott, melyen a kövek felszíkraztak minden mozdulatára. Tasnak úgy tűnt, hogy ez valamiféle jogar lehet, olyan, amelyet egyszer Nordmaar királyának kezében látott, bár ez az itteni sokkal lenyűgözőbb volt. Csodálatos berakások és kapcsok díszítették. Tas látta, hogy némely része mozog, míg- láss csodát! - a többi része mozgás nélkül mozgott. Miközben nézte, Par-Salian fürgén forgatta a tárgyat jobbra-balra, előre-hátra, míg az már nem volt nagyobb egy tojáznál. Különös szavakat kántálva fölötte, a mágus beleejtette a tárgyat köpenye zsebébe.

Aztán, bár Tas megesküdött volna, hogy Par-Salian egy lépést se tett, a mágus mégis hirtelen az ezüst körben állt, Crysania élettelen alakja mellett. A varázsló a lány fölé hajolt és ráhelyezett valamit a papnő ruhájára. Akkor Par-Salian kántálni kezdett a mágia nyelvén, miközben bütykös kezével egyre nagyobb köröket írt le. Tas Caramonra pillantott, és látta, hogy a harcos a kör mellett áll, furcsa kifejezéssel az arcán. Olyan volt, mint az az ember, aki bár valamilyen ismeretlen helyen jár, mégis teljesen otthonosan mozog.

„Hát persze - gondolta Tas szomorkásan -, a mágia árnyékában nőtt fel! Talán olyan ez az egész számára, mintha újra a fivérével lehetne.”

Par-Salian felemelkedett és a surranó megdőbbsent a változáson, amin az öreg mágus keresztülment. Megtántorodott, arca éveket öregedett és elszürkült. Intett Caramonnak, aki lassan előrelépett, óvatosan, vigyázva az ezüstporra. Arcán álomszerű révülettel, csendben Crysania mozdulatlan teste mellé állt.

Par-Salian előhúzta azt a tojásdarab tárgyat a zsebéből és Caramon felé nyújtotta. Az óriás megragadta, egy pillanatig így álltak, egymással szemben, mindketten kezükbe fogva a tojást. Tas látta, hogy Caramon ajka mozog, bár nem hallotta, hogy mondana valamit. Az egész olyan volt, mintha a harcos magában olvasna, mintha valamiféle

mágikus úton átadott tudást vésne az emlékezetébe. Aztán Caramon befejezte és Par-Salian felemelte a kezét, a mozdulattal együtt emelve saját testét is, hátralebegett a körön kívülre, a laboratórium sötét árnyai közé.

Tas nem láthatta többé, de hallotta a hangját. A kántálás egyre erősebbé és erősebbé vált, majd hirtelen egy ezüsthényből szőtt fal szökkent a magasba a padlóra rajzolt kör peremén. Olyan fényes volt, hogy Tas piros egérszeme szinte égett, de a surranó a világ minden kincséért sem nézett volna félre. Par-Salian most felkiáltott, olyan hangosan, hogy a szoba vastagkőfalai visszhangoztak és mintha a hangok a föld mélyéből törnének föl, feleltek neki.

Tas pillantása a vibráló energiafüggönyön csüngött. A kör belsejében látta Caramont, ahogy ott áll Cysania mellett, még mindig kezében tartva azt a valamit. Ekkor Tas sóhajtott egyet, de ezzel nem ütött nagyobb zajt, mint egy egér lélegzése. Még látszott a laboratórium ezen a vibráló függönyön keresztül, de mostanra hol eltűnt, hol ismét megjelent, mintha saját léteért küzdene. És akkor, amikor épp nem a laboratórium képe látszott, a surranó mintha valami mást pillantott volna meg. Erdők, városok, tavak és óceánok jöttek és mentek a tekintete előtt, emberek bukkantak fel és tűntek el helyet adva másoknak.

Caramon teste lüktetni kezdett ugyanazzal a szabályossággal, mint ez a furcsa látomás, mintha ezen a fényoszlopon belül állna. Cysania is hol eltűnt, hol ismét megjelent. Könnycsepp gördült végig Tas remegő orrocskáján, és ott rezgett bajuszának végén.

- Caramon elindul minden idők legnagyobb kalandjára — motyogta a surranó nekikeseredve — engem meg itt hagy!

Egy őrült pillanatig Tas megpróbálta leküzdeni önmagát. Minden, ami logikus, tudatos és Tanis-szerű volt benne, azt súgta: „Tasslehoff, ne légy őrült! Ez egy Hatalmas Mágia! Tényleg mindent össze akarsz kavarni?” Tas hallotta a hangot, amit lassan elnyomott a kántálás és a kövek egyre hangosodó éneke, majd nemsokára minden eltűnt...

Par-Salian nem hallotta meg a halk cincogást. Elmerülve saját varázslatának felidézésében, csupán csak egy apró villanást látott a szeme sarkából. Túl későn vette észre az egeret, ahogy kirohan rejtekhelyéről, és egyenesen az ezüsthényfal felé veti magát. Par-Salian megrémülve hagyta abba a kántálást, a kövek hangja üresen és halottan csengett tovább. A beálló csendben most már meghallotta a vékony hangot:

- Ne hagyj itt Caramon! Ne hagyj itt! Nem is tudod micsoda bajba kerülnél nélkülem!

Az egér keresztülrohant az ezüstporon, csillogó nyomot hagyva maga után, és berobbant a fénykör közepébe. Par-Salian halk csendülést hallott, és meglátta, hogy egy gyűrű gurul körbe-körbe a kőpadlón. Az öreg mágus látta, hogy egy harmadik alak ölt testet a körben és rémülten visszahőkölt. Aztán a vibráló alakok eltűntek. A fénykört egy hatalmas örvény szippantotta be, és a laboratórium sötétbe borult.

Par-Salian elgyengülten, kimerülve zuhant a padlóra. Utolsó gondolata, mielőtt elvesztette eszméletét, egy szörnyű látomás volt.

VISSZAKÜLDÖTT EGY SURRANÓT A MÚLTBA!

(Folytatása következik)